

Treball de Fi de Grau

Títol

El Cas Fresno: quinze anys després

Autoria

Sergi Coll i Roig

Professorat tutor

Núria Torras Planas

Grau

Periodisme

Tipus de TFG

Projecte

Data

31/05/20

Full resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Català: El Cas Fresno: quinze anys després

Castellà: El Caso Fresno: quince años después

Anglès: The Fresno Case: fifteen years later

Autoria: Sergi Coll i Roig

Professorat tutor: Núria Torras Planas

Curs: 4t

Grau: Periodisme

Paraules clau (mínim 3)

Català: Hoquei patins, Catalunya, Fresno, Federació Catalana de Patinatge, selecció catalana

Castellà: Hockey patines, Cataluña, Fresno, Federación Catalana de Patinaje, selección catalana

Anglès: Roller hockey, Catalonia, Fresno, Catalan Federation of Roller Sports, catalan national team

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català: Aquest TFG significa una revisió del Cas Fresno a través d'entrevistes periodístiques a alguns dels actors implicats. Conté una part explicativa del Cas Fresno, i una part de projecte, plasmada en una extensa recopilació d'entrevistes. El recull d'entrevistes està titulat com 'L'orfeó de Fresno', i funciona principalment com agregador de fonts, tot i que s'hi poden descobrir noves informacions del cas.

Castellà: Este TFG significa una revisión del Caso Fresno a través de entrevistas periodísticas a algunos de los actores implicados. Contiene una parte explicativa del Caso Fresno, y una parte de proyecto, plasmada en una extensa recopilación de entrevistas. La recopilación de entrevistas está titulado como 'El Orfeón de Fresno', y funciona principalmente como agregador de fuentes, aunque se pueden descubrir nuevas informaciones del caso.

Anglès: This TFG means a review of the Fresno Case through journalistic interviews with some of the actors involved. It contains an explanatory part of the Fresno Case, and a project part, embodied in an extensive collection of interviews. The collection of interviews is entitled 'The Fresno Choir', and works mainly as an aggregator of sources, although new information on the case can be discovered.

Agraïments

Aquest TFG no hauria estat possible sense un seguit de persones que hi ha col·laborat de manera directa o indirecta. És per això que cal agrair-los-hi.

Dono gràcies a la meva tutora Núria Torras per haver-lo tutoritzat i haver posat les coses molt fàcils tot i la situació personal i col·lectiva de pandèmia de Covid-19 per la que estem passant.

Dono gràcies al Carles Gallén i al Quim Casalí per haver-hi participat com a entrevistats i haver-me facilitat l'accés a la majoria de fonts entrevistades del treball. Evidentment també agraeixo la participació a tota la resta de persones entrevistades.

I per últim, dono gràcies als meus pares per haver-me permès recórrer aquest camí i ensenyar-me com treballar per aconseguir els meus objectius, i als meus germans Òscar i Judith per ser un exemple i model a seguir.

Índex

Glossari	5
1. Justificació de l'elecció del tema	6
1.1 Què és el Cas Fresno?	7
1.2 La importància del Cas Fresno: el paper de l'hoquei patins a Catalunya	12
1.3 Política i esport	14
1.3.1 Relació Catalunya-Espanya en el marc esportiu	16
2. Metodologia	17
2.1 Seguiment del Cas Fresno als mitjans de comunicació	17
2.2 Revisió de fonts documentals	29
2.3 Entrevistes a fonts implicades en el Cas Fresno	30
2.3.1 Per què entrevistes periodístiques escrites?	31
2.3.2 Confecció de la llista d'entrevistats	33
3. Recull d'entrevistes: <i>L'orfeó de Fresno</i>	37
4. Bibliografia	159
5. Annexos	162
5.1 La sentència del TAS	162
5.2 Acta del Congrés extraordinari de la FIRS (12/02/2005)	172
5.3 Recomanació de vot del Comitè Executiu per a l'Assemblea de Roma	178
5.4 Carta de la FIRS amb els requisits d'entrada a l'Assemblea de Roma	180
5.5 Calendari de partits de les jornades 3, 4 i 5 de la temporada 2004-05 de l'OK Lliga	182
5.6 Autoritzacions d'entrevistes	183

Glossari

ACHP: Associació de Clubs d'Hoquei Patins

CIU: Convergència i Unió

COC: Comitè Olímpic de Català

COE: Comité Olímpico Español

COI: Comitè Olímpic Internacional

CSD: Consejo Superior de Deportes

ERC: Esquerra Republicana de Catalunya

FCP: Federació Catalana de Patinatge¹

FIRS: Fédération Internationale de Roller Sports

Assemblea: òrgan legislatiu de la FIRS

Comitè Executiu: òrgan executiu de la FIRS

FISR: Federazione Italiana Sport Rotellistici

PP: Partido Popular

PSC: Partit Socialista de Catalunya

PSOE: Partido Socialista Obrero Español

RFEP: Real Federación Española de Patinaje

TAS: Tribunal Arbitral du Sport

UFEC: Unió de Federacions Esportives de Catalunya

WRG: World Roller Games

WS: World Skate

¹ Tot i que la denominació de la FCP sigui la de Federació Catalana de Patinatge, aquesta engloba tots els esports anomenats 'de la roda petita'. En els darrers anys la FCP ha absorbit fins a onze disciplines: hoquei patins, patinatge artístic, hoquei línia, patinatge de velocitat, skateboard, alpí en línia, roller derby, freestyle, rollerblading, scooter i descens.

1. Justificació de l'elecció del tema

La justificació de l'elecció del Cas Fresno com a tema d'investigació del TFG té diversos vessants: primer; una justificació social, basada en la investigació i recuperació d'un tema d'interès general a Catalunya, com és el reconeixement i la participació de seleccions esportives catalanes en competicions internacionals, i la investigació sobre un suposat cas d'irregularitats en la gestió d'Assemblees de la FIRS.

Segon, té una justificació política, basada en les relacions diplomàtiques entre Catalunya i Espanya i en esbrinar els mecanismes que van fer servir les respectives federacions de patinatge per aconseguir els seus propòsits en aquestes assemblees, i indagar en la barreja entre política i esport.

D'altra banda, existeix un interès personal en la recerca sobre aquest tema, basat en el meu desenvolupament i implicació amb l'esport implicat (hoquei patins), ja que exerceixo d'entrenador d'hoquei patins des de fa nou anys i en sóc jugador des que tenia sis anys. Per tant, aquest TFG m'ha brindat l'oportunitat d'unir dues de les meves majors aficions, com són l'hoquei patins i el periodisme.

A més, existeix un interès professional en l'elaboració d'aquest Treball Final de Grau, ja que el considero com una porta d'entrada al món laboral en l'àmbit del periodisme esportiu i la comunicació esportiva.

En el meu cas, mesos abans de concretar-se l'entrega d'aquest TFG, puc afirmar que aquest objectiu s'ha assolit amb èxit. I és que després d'entrevistar un dels periodistes que van ser a l'Assemblea de Fresno, en Carles Gallén, que també exerceix de cap comunicació de la Federació Catalana de Patinatge, em va oferir un contracte de pràctiques al departament de comunicació de la FCP.

Crec que és necessari explicar aquest canvi de context professional, perquè donades les meves noves circumstàncies laborals, em trobo immers en una de les parts implicades en la investigació. M'agradaria fer constar que, després d'acceptar l'oferta laboral el dia 1 de març

de 2020, no va alterar-se la planificació d'entrevistes ni l'interès per recopilar informació provinent des de la FCP, des de la RFEP o des de la World Skate².

En cap cas la voluntat del treball ha sigut la d'explicar el Cas Fresno des de la perspectiva de la FCP, sinó la d'explicar el Cas Fresno des d'una perspectiva general, consultant les múltiples fonts implicades en els fets des de diferents vessants.

En tot cas, les tasques de comunicació a desenvolupar dins la FCP mai no han tingut res a veure amb el Cas Fresno, sinó amb les de *Community Manager*, gestionant-ne les seves xarxes socials, i donant suport en la redacció de notícies per a la web de la FCP.

1.1 Què és el Cas Fresno?

El Cas Fresno és un conjunt d'assemblees de la Federació Internacional de Patinatge (FIRS) en les quals, presumptament, hi va haver tràfic d'influències per part de la Real Federación Española de Patinatge (RFEP), amb l'objectiu d'impedir l'admissió de la Federació Catalana de Patinatge (FCP) a òrgans internacionals i, en conseqüència, la participació de les seleccions catalanes en competicions internacionals oficials. Tot i que el cas més sonat va produir-se en hoquei patins, la FCP engloba totes les disciplines dels esports de la roda petita, que en aquell moment eren només quatre: hoquei patins, patinatge artístic, hoquei línia i patinatge de velocitat. Avui en dia la FCP engloba onze disciplines.

El nom dels fets ve donat perquè la primera assemblea de la FIRS on es van produir irregularitats va tenir lloc a Fresno (Califòrnia, EUA) el 26 de novembre de l'any 2004. En aquesta assemblea s'havia de ratificar l'acceptació de la FCP com a membre de ple dret internacional que havia obtingut provisionalment el 27 de març del mateix any a la també americana ciutat de Miami.

² L'any 2017 la Fédération Internationale of Roller Sports (FIRS) va canviar la seva denominació per la de World Skate. En aquest treball, però, la majoria de vegades se l'anomenarà FIRS, ja que es recopila informació de quan tenia aquest nom.

A Miami, la FCP va obtenir l'admissió provisional com a membre de la FIRS, ja que va aconseguir l'entrada gràcies a l'aprovació per unanimitat del seu Comitè Executiu. Segons els Estatuts de la FIRS, però, l'acceptació definitiva d'un nou membre ha de ser votada per la seva assemblea, per la qual cosa la FCP havia d'esperar-se fins al mes de novembre per comptar amb l'acceptació definitiva com a membre de ple dret.

La FCP havia aconseguit l'acceptació provisional gràcies a la bona sintonia i entesa amb el Comitè Executiu de la FIRS. El president de la FIRS era el català Isidre Oliveras de la Riva, qui creia fermament en els beneficis que hagués comportat l'acceptació de la FCP a la FIRS. I és que Catalunya és una potència d'àmbit mundial no només en hoquei patins, sinó també en les altres disciplines que engloba la FIRS, que en aquell moment també eren el patinatge artístic, l'hoquei línia i el patinatge de velocitat.

El maig de 2004, la RFEP, que en aquell moment estava presidida per Enrique Garcia-Raposo³, va posar una interpel·lació a la FIRS demanant retirar la decisió presa a Miami d'acceptar la FCP en la seva organització. L'organisme internacional, però, va instar la RFEP a argumentar-se i votar en l'assemblea ordinària del mes de novembre.

A més, gràcies a la provisional acceptació aprovada a Miami, la selecció catalana d'hoquei patins va participar en el Mundial B disputat l'octubre del 2004 a Macau, on va quedar campiona i va obtenir la classificació pel Mundial A que havia de tenir lloc l'any següent, i on seria possible un enfrontament amb la selecció espanyola.

I és que el Campionat del Món d'hoquei patins estava organitzat en dues categories⁴, ja que hi ha molta diferència de nivell i desenvolupament esportiu entre un grup de seleccions potents (Espanya, Itàlia, Portugal, Argentina), un grup de seleccions de nivell mitjà (Alemanya, França, Xile, Andorra, Colòmbia, Angola) i la resta de països que miren de participar amb recursos

³ Enrique García-Raposo era el vicepresident de la RFEP quan va tenir lloc la reunió de Miami. El president de l'organització, Antonio Martra, va dimitir, i ell va fer-se càrrec de la presidència fins que tinguessin lloc les següents eleccions. Un any després, Carmelo Paniagua va ser escollit el nou president de la RFEP.

⁴ En la darrera edició dels World Roller Games, disputats a Barcelona l'any 2019, el Campionat del Món d'hoquei patins es va dividir en tres categories: A, B i C.

molt limitats en els tornejos internacionals. En hoquei patins és habitual veure resultats molt escandalosos, és a dir, partits que acaben amb una diferència de quinze o més gols, quan s'enfronten països del primer o segon grup contra els de menys nivell. Catalunya, per començar a competir, havia de fer-ho des de baix de tot.

Arribat el mes de novembre, a Fresno, el Comitè Executiu de la FIRS va reunir-se prèviament a la votació i va decidir anul·lar la decisió presa a Miami referent a l'admissió de la FCP per 6 vots a 3, i fins i tot va retirar de l'ordre del dia de l'assemblea la votació sobre el futur de la FCP dins la FIRS. El president de la FIRS, Oliveras de la Riva, va dimitir abans de produir-se la votació, ja que no es veia secundat pel seu Comitè Executiu. La FCP, però, va recórrer la decisió de retirar la votació de l'ordre del dia i va aconseguir que finalment s'admetés a tràmit la votació sobre el seu reconeixement oficial. En aquesta mena de votacions el Comitè Executiu de la FIRS acostuma a emetre una recomanació de vot, i en aquest cas, aquesta afavoria el vot contrari a l'admissió de la FCP. A més, es va canviar la formulació de la pregunta, de manera que no es votava directament l'admissió de la FCP sinó secundar la moció del Comitè Executiu. És a dir, que votar 'Sí' significava ser contrari al reconeixement de la FCP.

Ja en assemblea, més de dos membres adherits a la FIRS van demanar que la votació fos secreta, context contemplat en els Estatuts de l'organisme. La votació, però, va realitzar-se a mà alçada i va tenir com a resultat el rebuig a l'admissió de la FCP amb només vuit vots a favor, dues abstencions i cent catorze vots en contra, tal com havia demanat el Comitè Executiu. Cal tenir en compte que cada membre adherit a la FIRS no representa un únic vot, sinó que cada federació té tants vots com disciplines del patinatge tingui desenvolupades en el seu territori.

Un mes després, el desembre, la FCP va recórrer el procés de la votació de l'Assemblea de Fresno al Tribunal Superior de l'Arbitratge (TAS). Aquest va dictaminar, el mes de maig de l'any següent, el 2005, que s'havia de repetir la votació, admetent que s'hi havien produït irregularitats en el procediment (vegeu Annex 1).

La FIRS va convocar una assemblea extraordinària el mes de novembre del mateix any, amb dos punts a l'ordre del dia: repetir la votació sobre l'admissió de la FCP i ratificar el seu nou

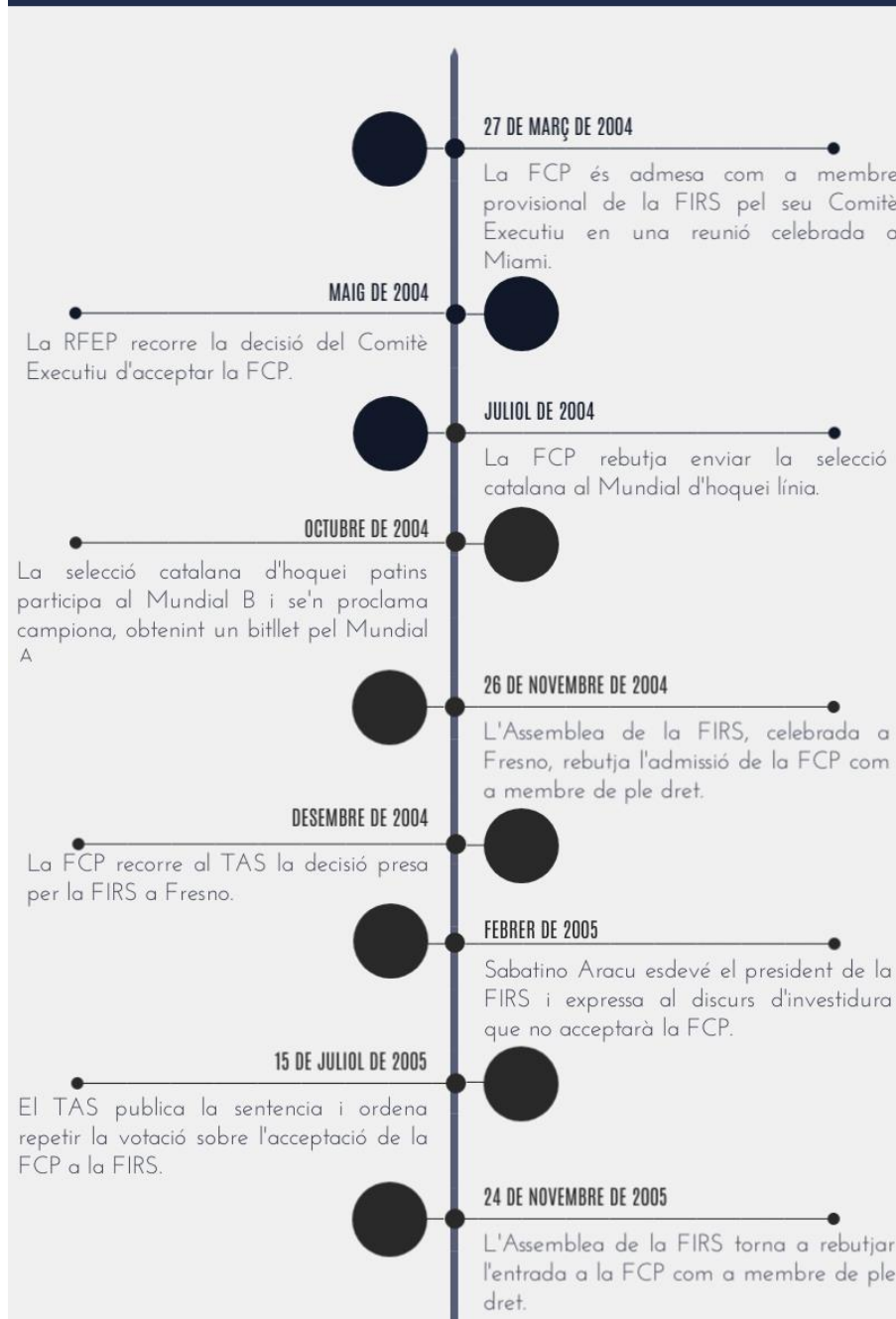
president, Sabatino Aracu⁵⁶. El resultat final de la votació, celebrada a Roma, va ser de cent vint-i-cinc vots contraris a l'admissió de la FCP, quaranta-tres vots favorables i cap abstenció. En el cas de la votació de Roma, el Comitè Central també havia emès una recomanació de vot contrària a l'admissió de la FCP (vegeu Annex 3).

A la pàgina següent pot veure's el transcurs dels fets més rellevants del Cas Fresno en un eix cronològic:

⁵ Sabatino Aracu és l'actual president de la WS i de la FISR. És un personatge al qual sempre ha acompanyat la polèmica: se l'acusa de fer boicot al president de la FISR, des del càrrec de vicepresident, amb l'objectiu d'assolir la presidència. I en el cas de la WS, essent membre del Comitè Executiu, se l'acusa de liderar la "revolta" dins els membres del Comitè Executiu per tal de tombar la proposta d'Oliveras de la Riva. Aracu, italià, era diputat del partit Forza Italia, que liderava Silvio Berlusconi, el qual tenia bona sintonia amb els polítics espanyols. Aracu va ser elegit president de la FISR tres mesos després de la dimissió d'Oliveras de la Riva, i en el discurs d'investidura ja va declarar les seves intencions de no acceptar la FCP (vegeu Annex 2).

⁶ El partit polític del qual formava part Aracu, Forza Italia, va emetre un comunicat el 3 de febrer de 2005 donant suport a la candidatura d'Aracu a la presidència de la FISR on afirmava que Aracu *"havia promogut, en el si del Comitè Central de la federació internacional de patinatge sobre patins, la revocació de l'afiliació provisional de la Federació Nacional Autònoma de Catalunya"* i que per la seva actuació *"va ser especialment apreciat pel primer ministre espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, que va expressar el seu reconeixement al primer ministre, Silvio Berlusconi, i al subsecretari Gianni Letta"*. [vegeu Bibliografia]

CRONOLOGIA DEL CAS FRESNO

Font: Elaboració pròpia

1.2 La importància del Cas Fresno: el paper de l'hoquei patins a Catalunya

L'hoquei patins és un esport força popular a Catalunya i important perquè ha jugat un paper clau en el reconeixement internacional del territori català, gràcies al fet que la majoria dels títols estatals i internacionals han sigut guanyats per equips catalans. A més, la selecció espanyola ha estat diverses vegades campiona d'Europa i del món amb jugadors i jugadores íntegrament procedents de Catalunya.

Aquest esport va arribar a Catalunya a principis del segle XX, en un moment on el patinatge era una pràctica habitual en les estones d'oci i temps lliure, existint força pistes construïdes amb aquesta finalitat a la ciutat de Barcelona i en altres localitats. A Europa s'havia començat a desenvolupar a finals del segle XIX, també a partir del patinatge popular.

A principis de la dècada de 1910 a Barcelona es van organitzar diferents partits d'hoquei patins en aquestes pistes, una d'elles situada al Luna Park, un parc d'atraccions que es trobava a la muntanya de Montjuïc. Però a finals de la dècada l'esport va perdre embranzida, fins que ja gairebé finalitzant la dècada dels vint va recobrar protagonisme.

L'any 1936 es va constituir el primer club de Catalunya i d'Espanya, el Club d'Hoquei Cerdanyola⁷, en convertir-se en el primer equip que s'inscriví al registre de societats. L'any 1945 es van produir dos fets importants per l'hoquei patins català: Joan Antoni Samaranch⁸ va adaptar el reglament català i espanyol a l'europeu, cosa que va significar substituir el disc amb què es jugava per la bola; i a més, el mateix any la Federació Espanyola de Patinatge va ser admesa a la Federació Internacional, fet que permetia a les seleccions espanyoles participar en competicions internacionals.

⁷ El C.H. Cerdanyola és considerat el club degà de Catalunya, tot i que hi ha documentació que afirma que el Girona C.H. estava constituït des del 1935, un any abans. La Guerra Civil Espanyola, però, va impedir que el club gironí tramités la inscripció oficial als registres oficials fins la tardor del 1940.

⁸ Joan Antoni Samaranch (Barcelona, 1910 – Barcelona, 2010) va ser una figura política i esportiva molt important. Va ser president del COI durant 21 anys seguits (1980-2001) i va ser una figura clau per a l'esport català en ser un dels màxims actors que van portar els Jocs Olímpics a celebrar-se a Barcelona l'any 1992. També va ser polític de la dictadura franquista, i des de jove estava afiliat a la Falange Española Tradicionalista y de las JONS.

Sis anys més tard, el 1951, Barcelona acollí el Mundial d'hoquei patins, en el qual Espanya va proclamar-se campiona amb una selecció formada per jugadors íntegrament catalans. Les competicions internacionals de clubs no van iniciar-se fins a l'any 1966, moment en el qual va organitzar-se la primera Copa d'Europa, que va guanyar l'equip català del Voltregà. Els altres clubs més importants d'aquella època eren l'Espanyol⁹, el Reus i el Barça.

El Reus va guanyar sis copes d'Europa seguides, des de la de l'any 1967 fins a la Copa d'Europa del 1972. El Barça li va agafar el relleu guanyant-ne les dues següents (1973 i 1974), i va tornar a proclamar-se campió d'Europa durant vuit anys consecutius des del 1978 fins al 1985.

Durant aquests anys havien anat sorgint clubs a la resta del territori espanyol, però no va ser fins al 1980 que un equip no català s'endugués algun títol estatal. Ho va aconseguir el Club Patín Cibeles, d'Oviedo, que va guanyar la Copa del Rei en una final històrica¹⁰ on va vèncer al poderós Barça. La primera vegada que un equip de la resta d'Espanya va proclamar-se campió de lliga no va ser fins al 1983, i va ser l'equip gallec del Liceo, de La Corunya.

El següent pas important que demostra la importància de l'hoquei patins a Catalunya va ser la celebració dels Jocs Olímpics del 1992 a Barcelona. En aquesta edició l'hoquei patins va aconseguir ser reconegut com a esport de demostració, cosa que vol dir entrar en una fase prèvia de reconeixement com a esport olímpic.

La modalitat es va disputar en diferents fases i seus, com van ser Vic, Sant Sadurní d'Anoia i Reus, i una fase final al Palau Blaugrana que va acollir la final entre Espanya i Argentina. Finalment, Espanya es va haver de conformar amb la segona posició i l'hoquei patins tampoc no va assolir ser proclamat un esport olímpic, tot i que es va veure molta assistència de públic i un gran ambient a les graderies.

⁹ El RCD Espanyol va tenir una important secció d'hoquei patins des de l'any 1942, però es va dissoldre l'any 1972. L'any 2017 un grup d'aficionats del club, encapçalats per Arnau Baqué, van fundar el club Seccions Deportives Espanyol, associació que, de moment, no està vinculada al RCD Espanyol.

¹⁰ La gesta esportiva del CP Cibeles va ser tan important que el programa *Informe Robinson* va produir un reportatge l'any 2017 sobre aquella final. El capítol es pot consultar en línia [https://www.youtube.com/watch?v=MAuM-4_boq]. Durant la redacció d'aquest TFG ha mort el periodista que dirigia aquest programa, Michael Robinson.

El regnat català en competicions internacionals s'ha mantingut durant tot aquest temps, tenint com a màxim exponent el F.C. Barcelona, que va embutxacar-se tretze Lligues Europees¹¹ consecutives des de la de 1998 fins la de 2010. En els darrers anys, però, equips portuguesos com l'Sporting, el Benfica o el Porto estan donant molta competència als equips catalans a Europa. Això sí, amb components d'origen català dins la plantilla.

Finalment, cal destacar que el *boom* mediàtic més gros que ha viscut l'hoquei patins des dels Jocs Olímpics ha sigut durant el Cas Fresno, tema principal d'aquest Treball Final de Grau. Posteriorment, el novembre de 2006, la Federació Catalana de Patinatge va ser admesa com a membre adherit a la Confederació Sud-americana de Patinatge, motiu pel qual la selecció catalana va poder mantenir la seva participació en competicions internacionals. D'aquesta manera, els anys 2007 i 2008 va quedar segona de la Copa Amèrica, mentre que el 2010 va quedar campiona d'aquesta competició, que va organitzar-se a Vic.

1.3 Política i esport

La discussió sobre la conveniència i l'ètica en la barreja o separació d'aquests dos conceptes ha existit des de fa molts anys. Aquest debat ha crescut recentment a Catalunya a les xarxes socials i als mitjans de comunicació arran de l'anomenat *procés independentista* i les constants declaracions d'esportistes, especialment de futbolistes, pronunciant-se sobre el tema.

Tanmateix, la principal politització de l'esport es produeix en els contextos internacionals, especialment en les competicions entre seleccions. En aquest sentit, l'esport, en qualitat de fenomen social i cultural, expressa els sentiments i creences de la població i, en l'àmbit internacional, ajuda a enaltir o damnificar el sentiment d'identitat nacional.

A més, el fet de tenir una selecció que representa un país en una competició esportiva internacional és interessant perquè aporta beneficis pel país, en el sentit de reconeixement, visibilitat, promoció, turisme i establiment de relacions entre polítics o empresaris. Així va quedar demostrat en el Mundial B de Macau, on la selecció catalana va estar acompanyada

¹¹ La Copa d'Europa d'hoquei patins ha canviat de nom fins a tres vegades: del 1997 al 2005 va adoptar el nom de Lliga de Campions; de 2005 a 2012 es deia Lliga Europea; i des de 2012 s'anomena Eurolliga.

d'una delegació de polítics i empresaris que van iniciar per primera vegada contactes internacionals pel fet de representar Catalunya.

Resseguint la línia d'enaltiment d'identitat nacional en l'esport i reconduint el debat cap al Cas Fresno, s'ha de fer menció sobre què significa i representa una selecció. Els defensors de la participació catalana en competicions internacionals van fer seu el lema "Una nació, una selecció". Es pot estar d'acord en el fet que dins d'un estat poden conviure diferents nacionalitats, però és l'estat qui acaba regulant qui competeix en l'àmbit internacional. Novament, doncs, es polititza l'esport. En aquelles assemblees de la FIRS el principal argument utilitzat per la Federació Espanyola de Patinatge va ser que només hi pot haver una selecció competint oficialment per cada estat. En aquest sentit, es va fer famosa la declaració de Carmelo Paniagua, actual president de la RFEP, demanant als representants catalans "*Qué pone en vuestro pasaporte? España*" El que volien evitar, en tot cas, era la participació de la selecció catalana d'hoquei patins en competicions internacionals, i per descomptat, un possible enfrontament entre Catalunya i Espanya, posat que ajudaria a revifar el sentiment d'identitat nacional catalana i la visió d'Espanya com a enemiga de Catalunya.

El màxim exponent de la importància de les seleccions esportives són els Jocs Olímpics, emprats amb finalitats polítiques en moltes ocasions. Un dels exemples més clars el trobem en l'edició de 1936 celebrada a Berlín sota el paradigma de l'alemanya nazi. Tot i que Adolf Hitler va dificultar l'accés dels esportistes jueus a les competicions de les diferents modalitats, no va poder evitar que l'atleta afroamericà Jesse Owens esdevingués la màxima estrella del campionat d'atletisme, cosa que va conduir a què es produís un fet insòlit: un atleta de color celebrant una victòria en territori nazi, contradient l'ideari polític de l'Alemanya d'aquell moment.

En la línia de debat sobre si han de ser els estats o les nacions qui tinguin una selecció representant-los en l'àmbit esportiu, cal esmentar el cas britànic. I és que segons la federació que regula cada competició, són les nacions britàniques (Anglaterra, Escòcia, Irlanda, Irlanda del Nord, Gal·les) les que competeixen en l'àmbit esportiu internacional. Paradoxalment, és la selecció anglesa la que presenta un equip en els Europeus i Mundials d'hoquei patins, i no ho

fa la selecció de Gran Bretanya. Als Jocs Olímpics, però, la bandera que engloba tots aquests esportistes és la de Gran Bretanya.

D'aquesta manera, es podria escriure un Treball Final de Grau únicament centrat en l'eterna discussió sobre la barreja entre política i esport. Des d'aquí, però, tan sols volem posar en relleu que són dos conceptes lligats l'un amb l'altre, i que en l'objecte d'estudi d'aquest TFG, el Cas Fresno, així va quedar demostrat, ja que, com es podrà veure en l'apartat 2.1, el tema es va tractar en els mitjans de comunicació tant des de la secció de Política com des de la d'Esports.

1.3.1 Relació Catalunya-Espanya en el marc esportiu

Més enllà del Cas Fresno, la tensió pel reconeixement internacional de la selecció catalana va tenir continuïtat en l'àmbit de l'hoquei patins l'any 2006, quan el jugador del F.C. Barcelona Miquel Masoliver va renunciar a ser convocat per la selecció espanyola per disputar l'Europeu a Monza al·legant que només volia jugar amb la selecció catalana. La RFEP va advertir-lo d'una possible inhabilitació d'una durada d'entre dos i cinc anys, conseqüència que finalment no es va produir, i Masoliver va ser descartat de la convocatòria.

Un cas similar, més mediàtic en tractar-se de futbol, va tenir lloc durant les mateixes dates amb el futbolista també del F.C. Barcelona Oleguer Presas. El futbolista català va pronunciar-se públicament rebutjant una convocatòria amb Espanya al·legant que ell "no sentia el que significava aquella samarreta".

Aquests dos esportistes, però, no van ser els primers a renunciar a ser convocats amb la selecció espanyola per motius ideològics. Inaxio Kortabarria i Mikel Aranburu, bascos, i Nacho Fernández, gallec, són noms de futbolistes d'altres territoris espanyols que van decidir dir 'no' a Espanya al segle XX per motius d'ideologia.

Actualment la relació entre la Federació Catalana de Patinatge i la Real Federación Española de Patinaje viu moments de més calma. És cert que en els anys posteriors al Cas Fresno va seguir existint tensió, fins al punt que la RFEP va acabar prohibint i boicotejant el tradicional partit amistós que la selecció catalana jugava durant les vacances de Nadal. Durant els últims

dos anys, però, ambdues federacions, amb els seus presidents al capdavant (Ramon Basiana i Carmelo Paniagua, protagonistes del Cas Fresno) han presumit de mantenir una bona relació i col·laborar i cooperar en l'edició dels World Roller Games 2019 de Barcelona.

Per tant, és evident que existeix un conflicte latent en la relació Catalunya-Espanya en el marc esportiu, el qual no entrarem a debatre ni investigar en profunditat perquè no és l'objectiu principal d'aquest treball. Però cal ser conscient que existeix per entendre de manera correcta el context del Cas Fresno.

2. Metodologia

L'objectiu principal del treball és, bàsicament, fer una àmplia revisió del Cas Fresno passats quinze anys que es produïssin les Assemblees de la FIRS de Fresno i Roma. La revisió està desglossada en tres àmbits revisió del tracte que va rebre als mitjans de comunicació, estudi de fonts documentals i recuperació de testimonis i fonts implicades en el cas.

2.1 Seguiment del Cas Fresno als mitjans de comunicació

L'estudi i revisió del tracte que va rebre el Cas Fresno als mitjans de comunicació té dues finalitats; la primera, documentar-me i treure informació sobre els fets que van succeir durant els anys 2004 i 2005; i la segona, poder extreure conclusions sobre la importància que va atorgar-se al Cas Fresno en el moment en què va succeir.

Per dur a terme aquest estudi s'ha fet un seguiment de com van tractar el tema quatre dels principals diaris catalans: el diari *Sport* i el diari *Mundo Deportivo*, de caràcter temàtic-esportiu; i el *Periódico de Catalunya* i *La Vanguardia*, de caràcter generalista.

S'han escollit aquests quatre diaris perquè en aquella època eren els diaris de pagament més llegits, segons dades de l'Institut de la Comunicació, tal com es pot comprovar en la següent taula:

Taula 1. Diaris més llegits a Catalunya 2005-2006

Mitjà de comunicació	Difusió	Temàtica	Caràcter
<i>El Periódico de Catalunya</i>	726.000	Generalista	Pagament
<i>20 Minutos</i>	640.000	Generalista	Gratuït
<i>La Vanguardia</i>	634.000	Generalista	Pagament
<i>Metro Directe</i>	553.000	Generalista	Gratuït
<i>Qué!</i>	413.000	Generalista	Gratuït
<i>Mundo Deportivo</i>	332.000	Esportiu	Pagament
<i>Sport</i>	296.000	Esportiu	Pagament

Font: Elaboració pròpia a partir de les dades de l'*Informe de la Comunicació de Catalunya 2005-2006*.

Per aquest estudi s'ha extret dades sobre com van tractar aquests diaris el Cas Fresno durant les seves quatre dates clau:

1. **27 de març de 2004:** La Federació Catalana de Patinatge és admesa provisionalment a la FIRS pel seu Comitè Executiu a Miami.
2. **23 d'octubre de 2004:** La selecció catalana d'hoquei patins es proclama campiona del Mundial B a Macau.
3. **26 de novembre de 2004:** La Federació Internacional de Patinatge no ratifica l'admissió de la Federació Catalana de Patinatge en l'Assemblea de Fresno.
4. **24 de novembre de 2005:** La FIRS denega de nou l'admissió de la FCP en la repetició de l'Assemblea de Fresno celebrada a Roma.

Per tenir en compte si la publicació estava donant importància al tema, s'ha valorat durant el dia anterior, el dia que es produeixen els fets i el dia posterior als fets, aspectes de caràcter objectiu:

- **L'aparició en la portada** → A la portada apareixen els temes més destacats del dia.

- **L'espai dedicat als articles** → La quantitat numèrica de pàgines que ocupa un tema en el diari és sinònim de ser rellevant.
- **El tipus de pàgina** → Les pàgines de la dreta tenen més importància que les pàgines de l'esquerra. En aquest apartat també s'ha valorat, en els diaris generalistes, si el tema apareix en la secció d'esports o de política.
- **L'acompanyament d'imatges** → Les peces acompanyades d'imatge tenen més repercussió que les que només tenen text.
- **El nombre d'articles que tracten el tema** → Com més peces tractin el tema significarà que es tracta des de diferents perspectives, cosa que voldrà dir més rellevància. A més, en aquest apartat també s'ha valorat el tipus de peça periodística.

Així doncs, en les taules següents es mostren els resultats obtinguts sobre el seguiment del Cas Fresno en els mitjans de comunicació. En verd, estan remarcats els moments on es dona més importància al tema:

Taula 2. Dia anterior a la reunió del Comitè Central de la FIRS Miami (26/03/2004¹²)

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	No	No	No	No
ESPAI	No apareix	No apareix	No apareix	No apareix
PÀGINA	No apareix	No apareix	No apareix	No apareix
IMATGE	No apareix	No apareix	No apareix	No apareix
Nº DE PECES	No apareix	No apareix	No apareix	No apareix
OBSERVACIONS	-	-	-	-

¹² L'admissió de la FCP a la FIRS prevista a la reunió de Miami es va dur a terme en secret i poca gent sabia què anava a succeir el 27 de març a la reunió del Comitè Central. Els periodistes que ho sabien tampoc no ho van publicar.

Taula 3. Dia de la reunió del Comitè Central de la FIRS Miami (27/03/2004)¹³

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	No	No	No	No
ESPAI	No apareix	No apareix	Mitja pàgina	Pàgina sencera
PÀGINA	No apareix	No apareix	Pàgina esquerra (esports)	Pàgina esquerra (esports)
IMATGE	No apareix	No apareix	Sí	Sí
Nº DE PECES	No apareix	No apareix	Una	Una
OBSERVACIONS	-	-	-	-

Taula 4. Dia posterior a la reunió del Comitè Central de la FIRS Miami (28/03/2004)

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	Sí	Sí	No	No
ESPAI	Dues pàgines	Dues pàgines	Mitja pàgina	Dues pàgines
PÀGINA	Doble pàgina	Doble pàgina	Pàgina sencera (esports)	Doble pàgina (esports)
IMATGE	Sí	Sí	Sí	Sí
Nº DE PECES	Una	Una	Una	Dues
OBSERVACIONS	-	-	-	Explicació del procés de reconeixement i article d'opinió crític amb el secretisme del procediment.

¹³ En ocórrer els fets als Estats Units, considerant la diferència horària alguns mitjans van ser a temps de publicar la informació el dia 27 i d'altres van haver d'esperar fins el dia 28.

Taula 5. Dia anterior a la final del Mundial B de Macau (22/10/2004)

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	No	Sí (al suplement Catalunya Esportiu)	Sí	No
ESPAI	Una pàgina	Dues pàgines	Tres quarts de pàgina	Un quart de pàgina
PÀGINA	Esquerra	Doble pàgina	Dreta	Dreta
IMATGE	Sí	Sí	Sí	Sí
Nº DE PECES	Dues	Dues	Una	Una
OBSERVACIONS	Crònica del partit amb Taipei i crònica de la visita d'Artur Mas	Declaracions de tots els jugadors	Pàgina a la secció de 'Política'	-

Taula 6. Dia de la final del Mundial B de Macau (23/10/2004)

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	Sí	Sí (resultat)	Sí	Sí
ESPAI	Pàgina sencera	Pàgina sencera	Pàgina sencera	Pàgina sencera
PÀGINA	Esquerra	Esquerra	Dreta (Capçalera Esports)	Dreta (Capçalera Esports)
IMATGE	Sí	Sí	Sí	Sí
Nº DE PECES	Una	Una	Una	Una
OBSERVACIONS	Crònica de la semifinal	Crònica de la semifinal	-	-

Taula 7. Dia posterior a la final del Mundial B de Macau on Catalunya es proclama campiona (24/10/2004)

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	Sí, amb foto	Sí, amb foto	Sí, amb foto	Sí, amb foto
ESPAI	Quatre pàgines	Dues pàgines	Tres pàgines	Dues pàgines
PÀGINA	Pàgina dreta, doble pàgina, pàgina esquerra	Doble pàgina	Tres pàgines	Dues pàgines dretes
IMATGE	Sí	Sí	Sí	Sí
Nº DE PECES	Sis	Quatre	Cinc	Dues
OBSERVACIONS	Aparició a l'editorial. Secció especial. Cròniques dedicades a la visita dels polítics i no n'hi ha cap del resum del partit.	-	-	Dediquen una pàgina a la secció 'Política' i una a 'Esports'

Taula 8. Dia anterior a l'Assemblea de la FIRS a Fresno (25/11/2004)

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	Sí	Sí	No	No
ESPAI	Dues pàgines	Tres pàgines	Dues pàgines	Pàgina sencera
PÀGINA	Doble pàgina	Tres pàgines	Doble pàgina	Esquerra
IMATGE	Sí	Sí	Sí	Sí
Nº DE PECES	Dues	Tres	Tres	Dues
OBSERVACIONS	Crònica de la ciutat Fresno	-	-	-

Taula 9. Dia de l'Assemblea de la FIRS a Fresno (26/11/2004)

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	No	Sí	Sí (faldó sense foto)	No
ESPAI	Dues pàgines	Dues pàgines	Pàgina sencera	½ pàgina
PÀGINA	Doble pàgina	Doble pàgina	Esquerra (capçalera esports)	Esquerra
IMATGE	Sí	Sí	Sí	Sí
Nº DE PECES	Tres	Dues	Una	Una
OBSERVACIONS	-	-	-	-

Taula 10. Dia posterior a l'Assemblea de la FIRS a Fresno (27/11/2004)

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	Sí, amb foto	Sí, amb foto	Sí, amb foto	Sí
ESPAI	Quatre pàgines	Cinc pàgines	Cinc pàgines	Tres pàgines
PÀGINA	Dues doble pàgina	Cinc pàgines	Cinc pàgines (capçalera Esports)	Tres pàgines (capçalera esports)
IMATGE	Sí	Sí	Sí	Sí
Nº DE PECES	Sis	Set	Vuit	Tres
OBSERVACIONS	Article d'opinió "editorial" situat en les pàgines de la secció.	-	Editorial	Editorial

Taula 11. Dia anterior a l'Assemblea de la FIRS a Roma (23/11/2005)

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	No	No	No	No
ESPAI	No apareix	½ pàgina	½ pàgina	Pàgina sencera
PÀGINA	No apareix	Dreta	Dreta	Esquerra
IMATGE	No apareix	Sí	Sí	Sí
Nº DE PECES	No apareix	Una	Una	Una
OBSERVACIONS	-	-		Entrevista a Ramon Basiana

Taula 12. Dia de l'Assemblea de la FIRS a Roma (24/11/2005)

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	Sí	Sí	No	No
ESPAI	Dues pàgines	Pàgina sencera	½ pàgina	½ pàgina
PÀGINA	Doble pàgina	Esquerra	Dreta	Esquerra
IMATGE	Sí	Sí	Sí	Sí
Nº DE PECES	Dues	Dues	Una	Una
OBSERVACIONS	-	-	-	-

Taula 13. Dia posterior a l'Assemblea de la FIRS a Roma (25/11/2005)

DIARI	SPORT	MUNDO DEPORTIVO	LA VANGUARDIA	EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
PORTADA	Sí	Sí	No	No
ESPAI	Dues pàgines	Dues pàgines	Pàgina sencera	Pàgina i mitja
PÀGINA	Doble pàgina	Doble pàgina	Dreta	Capçalera Esports
IMATGE	Sí	Sí	Sí	Sí
Nº DE PECES	Dues	Tres	Una	Dues
OBSERVACIONS	-	-	-	-

Després d'observar el resultat del seguiment del Cas Fresno en els principals mitjans de comunicació escrits de Catalunya, podem afirmar que va ser un tema de gran rellevància al nostre territori, ja que va ocupar força espai en els mitjans de comunicació, especialment el dia posterior a la consecució del Mundial B d'hoquei patins (Taula 7) i el dia posterior a l'Assemblea de Fresno (Taula 10).

Prenent les idees del corrent de pensament de l'*agenda setting*, que afirma que els mitjans de comunicació influeixen sobre la població a l'hora de decidir quins temes són els més rellevants, podem afirmar que el Cas Fresno va ser-ho. I és que l'espai que ocupen les notícies d'hoquei patins en els diaris esportius acostuma a ser de només una pàgina l'endemà que s'hagi disputat una jornada d'OK Lliga o Lliga Europea, en la qual s'encabeixen totes les cròniques possibles. I als diaris generalistes l'espai que acostuma a ocupar l'hoquei patins és el d'una columna amb els resultats i la classificació, també l'endemà que s'hagi jugat diferents partits.

Durant el Cas Fresno, en canvi, només aquests quatre mitjans de comunicació van dedicar-hi un espai de més de setanta pàgines (72,5 en total). A més, cal destacar que en diferents ocasions va ser present en la capçalera de la secció d'esports dels dos principals diaris generalistes i va

tenir espai en un 50% de les portades dels quatre diaris que han sigut objecte d'estudi. També cal destacar la menció del tema en dues editorials, totes dues l'endemà que la selecció catalana d'hoquei patins es proclamés campiona del Mundial B (27/11/2004), una de *La Vanguardia* i una en *El Periódico de Catalunya*.

En un principi, just després que es conegués l'aprovació internacional de Catalunya en la reunió del Comitè Executiu de la FIRS de Miami, els diaris esportius sí que van dedicar més espai al tema, posat que l'assumpte encara no havia traspasat la frontera de l'àmbit merament esportiu. Fruit d'això, podem observar a les primeres taules que els diaris generalistes mencionen el tema però hi passen molt per sobre, i en canvi, ja apareix en portada als diaris esportius.

Sis mesos després, quan la selecció catalana d'hoquei patins viatja a Macau a competir en el Mundial B, del qual se n'acaba proclamant campiona, el seguiment del cas als mitjans creix exponencialment. Primer, els diaris esportius fan una cobertura àmplia dels partits de Catalunya, amb cròniques, entrevistes i notícies de l'actualitat de la selecció. A més, el resultat i un petit titular apareixen sempre en la seva portada, fins al punt que la consecució del títol és la notícia principal de la portada en tres dels quatre diaris seguits. Els diaris generalistes també van fent un seguiment digne dels partits de la selecció catalana, però quan destaquen majoritàriament el tema és quan la possibilitat d'un enfrontament entre la selecció catalana i l'espanyola l'estiu següent comença a ser molt alta. És en aquest punt quan s'inicia la 'politització' del tema, com veiem en la Taula 5 a *La Vanguardia* i en la Taula 7 a *El Periódico de Catalunya*, on el 'Cas Fresno' traspassa la secció d'Esports i apareix en la de Política.

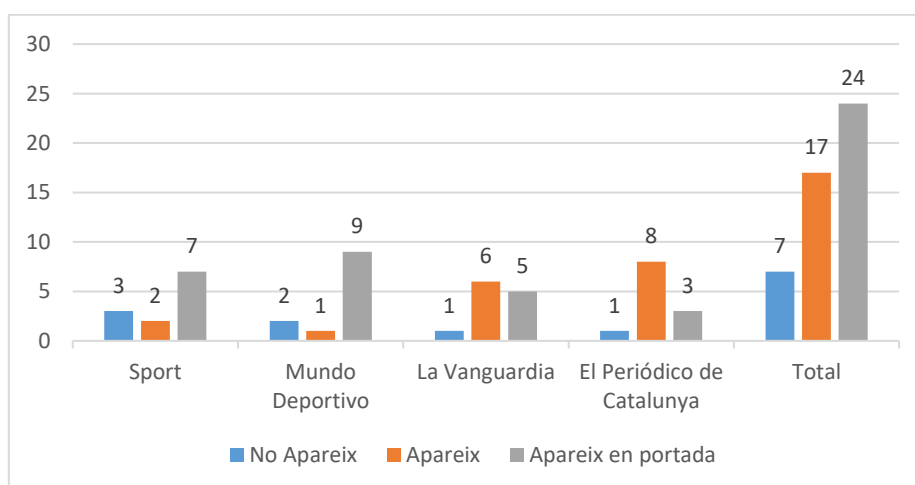
La repercussió del Cas Fresno va seguir sent molt elevada un mes després, en l'Assemblea de la FIRS a Fresno que havia de ratificar la internacionalització de la selecció catalana. Evidentment, és precisament aquesta etapa la que va acabar donant nom al tema. Pot observar-se que en els dies previs el seguiment que se'n feia era més elevat del comú per ser un tema d'hoquei patins, ocupant dobles pàgines en els diaris esportius i apareixent en la capçalera esportiva dels diaris generalistes.

Però el *boom* mediàtic més gros es produeix en publicar-se la decisió final de la FIRS de no ratificar la inclusió de la Federació Catalana de Patinatge com a membre adherit i, per tant, la impossibilitat que Catalunya seguís competint internacionalment (Taula 10). És en aquest punt on els diaris generalistes dediquen els seus editorials al tema, a més d'aparèixer com a tema principal de les portades (també en els diaris esportius) i de publicar-se un nombre més elevat de l'habitual de peces sobre el Cas Fresno, incloent-hi articles d'opinió, notícies, cronologies sobre l'assemblea, entrevistes i reculls de declaracions, arribant a un total de vint-i-quatre peces publicades entre els quatre diaris estudiats.

Un any més tard, tot i que gràcies a un recurs al Tribunal Superior d'Arbitratge la FCP va aconseguir que es repetís la votació de l'Assemblea de Fresno a Roma, es pot observar en la *Taula 11* que el tema havia perdut volada i va perdre presència en les portades dels diaris generalistes i rellevància en general, també en els diaris esportius. Cal recordar que el resultat de la votació de l'assemblea era molt previsible, i tot indicava que Catalunya tornaria a ser rebutjada. A banda d'una entrevista al president de la FCP, Ramon Basiana, i d'una aparició en la capçalera esportiva a *El Periódico de Catalunya*, no existeix cap indicati que el Cas Fresno pogués mantenir el recorregut de gran importància que havia cobrat en l'any anterior.

A continuació pot comprovar-se la importància del Cas Fresno als mitjans de comunicació resumida en forma de tres gràfics:

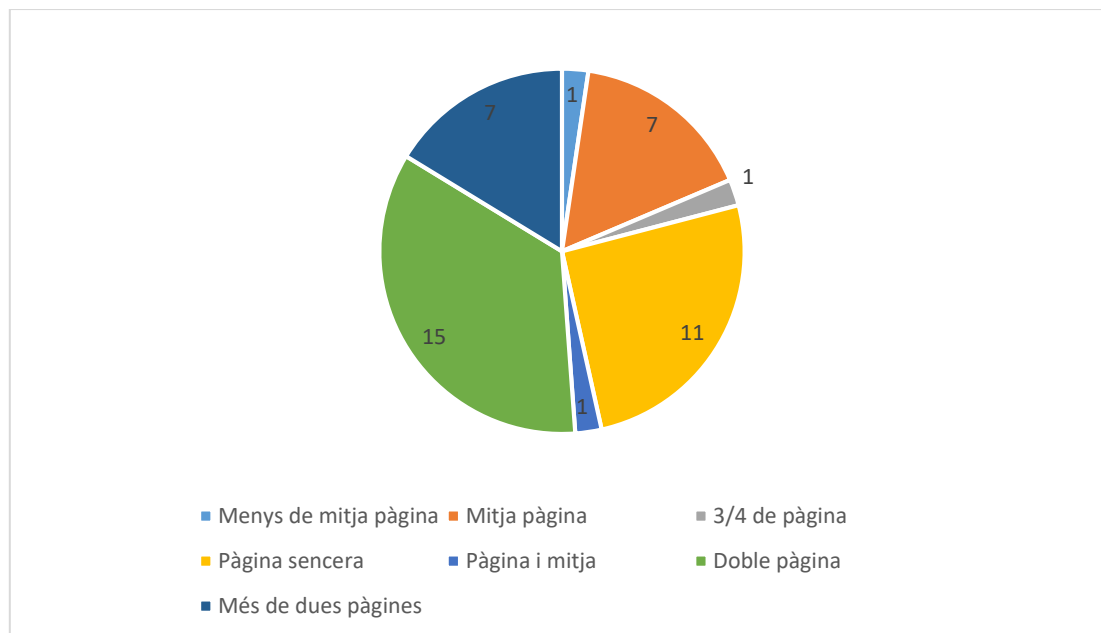
Gràfic 1. Menció del Cas Fresno als mitjans de comunicació

Font: Elaboració pròpia

Podem concloure que el Cas Fresno va ser important perquè va aparèixer en un 85% dels dies estudiats, i en un 50% de les portades dels diaris; i perquè només s'han comptat set casos de dies en què no se'l menciona, fent-ho encara més evident si es té en compte que el primer dia estudiat (Taula 2) cap mitjà sabia què anava a passar a Miami i, per tant, no en van publicar res.

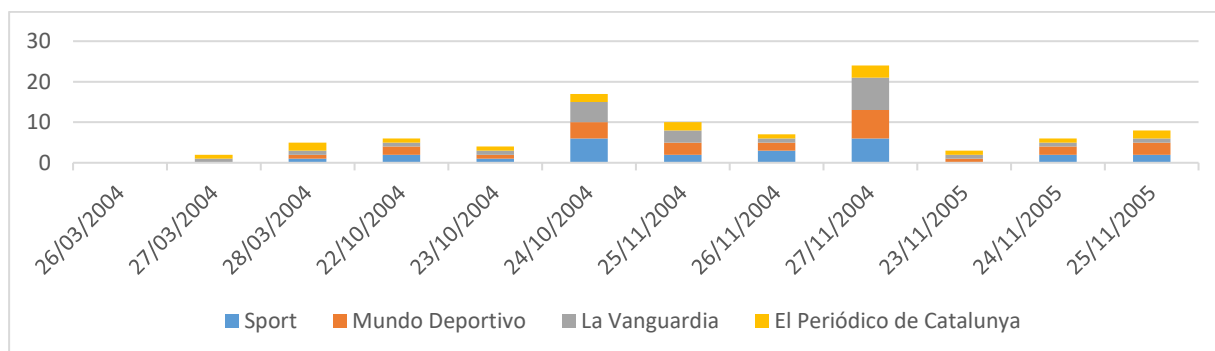
Gràfic 2. Espai que es dedica al Cas Fresno quan apareix als mitjans de comunicació

Font: Elaboració pròpia

Podem concloure que va atorgar-se força importància al Cas Fresno perquè els diaris van dedicar-hi molt espai dins les seves pàgines, concretat en onze pàgines senceres, quinze dobles pàgines, i més de dues pàgines en fins a set ocasions.

Gràfic 3. Nombre d'articles que parlen del Cas Fresno

Font: Elaboració pròpia

En aquest gràfic es pot comprovar que els pics d'importància del Cas Fresno van produir-se després de la consecució del Mundial B per part de la selecció catalana d'hoquei patins (17) i després de l'Assemblea de Fresno (24). Durant la resta de dies, però, s'observa que els mitjans de comunicació també van dedicar un bon nombre de peces periodístiques a parlar-ne.

2.2 Revisió de fonts documentals

En l'apartat anterior s'ha comprovat que el Cas Fresno va cobrar força importància als mitjans de comunicació, i dins l'espai que van donar-li tots els mitjans hi ha el testimoni de moltes veus i persones implicades de manera directa en l'assumpte. Tanmateix, tal com reconeix per a aquest mateix TFG la periodista de *Catalunya Ràdio* Montse Mir, “*els mitjans de comunicació vam cometre l'error d'induir-nos de la situació i no filtrar la informació*”.

En efecte, tal com s'ha comprovat després d'estudiar el seguiment del Cas Fresno als mitjans de comunicació i després d'escoltar la retransmissió sencera que *Rac1* va fer de l'Assemblea de Fresno, els testimonis van tenir l'espai que requeria el moment, però sempre a través d'entrevistes i declaracions *in situ*, cosa que conduí a l'error que expressa Mir. D'altra banda, els personatges tampoc no havien passat per un període de reflexió sobre els seus arguments, posat que els fets eren molt recents.

Per aquest motiu, el segon punt de revisió del Cas Fresno parteix de l'estudi de fonts documentals produïdes *a posteriori*, amb l'objectiu d'identificar quines fonts del Cas Fresno no s'han tingut mai en compte i quines han tingut més protagonisme, i detectar aspectes que necessiten un major aclariment.

Les fonts documentals estudiades han estat dues peces audiovisuals; el documental *Fora de joc*, de Jordi Finestres, produït l'any 2010; i el documental *Macau 10 anys*, produït l'any 2014; a més del reportatge radiofònic *Macau 2004*.

A partir de la revisió d'aquestes fonts documentals i de l'estudi del tracte que va tenir als mitjans de comunicació va elaborar-se la llista de fonts a entrevistar, explicada en l'apartat següent.

2.3 Entrevistes a fonts implicades en el Cas Fresno

La tercera via mitjançant la qual s'ha fet una revisió del Cas Fresno ha estat a través d'entrevistes periodístiques a fonts relacionades amb els fets. És cert que en aquest TFG s'ha acabat entrevistant alguns testimonis que ja van tenir espai tant en els mitjans de comunicació del moment com en les fonts documentals posteriors; però, tal com indica el títol d'aquest treball, "*El Cas Fresno: quinze anys després*" existeix un període de temps prou ampli entre els fets i les noves entrevistes a aquests personatges suficient perquè tinguin una altra perspectiva sobre la seva participació en el Cas Fresno. D'aquesta manera, els testimonis podrien haver canviat la seva opinió o estar oberts a donar més informació de la que van explicar en el seu dia.

Igualment, aquests quinze anys m'han servit a mi per tenir una mirada més àmplia del Cas Fresno, i com deia, haver pogut observar algunes de les carències informatives que va tenir la narració del cas. Això és, comprovar que passat aquest període de temps, han sorgit noves informacions que requereixin entrevistar alguna altra font; o bé, sense que s'hagi publicat nova informació, veure que en el seu moment no es va entrevistar altres fonts que mantinguessin un vincle amb els fets.

D'aquesta manera, es podria considerar que quan l'any 2010 el periodista Jordi Finestres va rodar el documental *Fora de joc*¹⁴, reunia les mateixes característiques que aquest TFG. De fet, el reportatge televisiu de Jordi Finestres inspira en gran part aquest treball, tot i que el seu no està centrat en un únic esport, sinó en el reconeixement de les seleccions catalanes de diferents esports. El fil narratiu amb què comença el seu documental és el Cas Fresno i l'hoquei patins, i a partir d'aquí es dona pas a la resta d'esports. Però a banda de la focalització única en l'hoquei patins, aquest TFG vol desmarcar-se de *Fora de joc* per tres motius.

Primer, perquè el treball de Finestres va realitzar-se amb un lustre de diferència respecte al Cas Fresno. Cinc anys poden ser temps suficient per complir el primer objectiu del treball, que els personatges estiguessin més oberts respecte als fets a l'hora de donar informació. Però en

¹⁴ A la bibliografia d'aquest TFG pot trobar-se l'enllaç on hi ha disponible el documental.

aquesta revisió del cas, passats quinze anys, podrien estar-ho encara més, i la mirada que poden tenir sobre els fets és encara més àmplia.

Segon, que els mitjans dels quals disposà el periodista Jordi Finestres són molt més potents que els emprats per produir aquest TFG. Amb aquest punt vull fer referència especialment a l'accés a algunes fonts de les federacions sud-americanes, que tot i que també he intentat incloure-les i arribar a elles, per limitació de temps i recursos econòmics són de gran dificultat.

Tercer, punt en el qual m'agradaria posar èmfasi, i és que la forma de recollir i presentar la informació és ben diferent. Mentre *Fora de joc* és un reportatge audiovisual, *El Cas Fresno: quinze anys després* neix com un TFG de periodisme escrit. Per tant, pel que fa al gènere informatiu, és a dir, el recipient en el qual s'encabeix la informació, és el del reportatge en el cas del treball de Finestres, mentre que per a aquest TFG es fa ús de l'entrevista periodística, ja que s'ha considerat que era la millor eina per tractar el tema actualment.

2.3.1 Per què entrevistes periodístiques escrites?

L'entrevista és un gènere periodístic quan es presenta com un treball únic, i alhora, una eina periodística fonamental perquè “la seva utilització permet accedir a informació de primera mà” (Santamaría Ochoa, 2011). Traslladant aquesta definició a l'àmbit que repercuteix aquest TFG, mitjançant l'entrevista als personatges del Cas Fresno podem accedir a més informació de la que hauríem pogut obtenir amb la mera recerca documental, realitzar preguntes que no s'hagués pogut fer als testimonis en el moment dels fets o que ja s'haguessin fet per saber si el pas del temps ha fet variar el seu punt de vista.

L'entrevista com a acte periodístic, doncs, és un fenomen de gran rellevància, en quant què pren part en el procés de construcció de la majoria de peces periodístiques. Però l'entrevista es fa servir en tota activitat que requereixi interacció humana (Santamaría Ochoa, 2011). En l'àmbit del periodisme, això s'entén perquè per tal d'elaborar una notícia, una crònica o un reportatge, el periodista ha de consultar diferents fonts per tal de recopilar la informació necessària per edificar la seva narració, i després donar-li el format, entès com el gènere informatiu, que vulgui escriure o produir. Així doncs, “l'entrevista és la principal font de dades per a un individu, sigui quina sigui la seva activitat” (Santamaría Ochoa, 2011). Entesa com a tal, l'entrevista no és més

que el procés mitjançant el qual un periodista rep informació objectiva per elaborar un discurs, sigui informatiu o interpretatiu.

L'entrevista periodística com a gènere “és un dels pilars del periodisme, ja que la quantitat més gran d'informació es transmet des dels mateixos protagonistes de la història” (Santamaría Ochoa, 2011). Segons l'autor, el periodista només té la funció de revelar-la.

La visió del gènere periodístic de l'entrevista d'Ochoa, doncs, correspon a la d'una reproducció d'una conversa entre periodista i entrevistat en la qual aquest últim explica informació sobre una història. Però encara que les entrevistes periodístiques escrites es venguin com una reproducció natural del text, “el text sempre és una construcció; no hi ha res més elaborat que una entrevista” (Noci, 2000).

L'argument de Díaz Noci és el de distingir dues fases: un primer moment, compartit en espai-temps entre periodista i entrevistat; i un segon moment, no compartit entre el periodista i el lector, quan el primer redacta la conversa escrita i el segon, la llegeix.

Tanmateix, existeix una duplicitat de veus entre el periodista i l'interlocutor. D'alguna manera, l'entrevista és “com un exercici de ventriloquia” (Vidal i Castell, 2011), perquè no és el personatge entrevistat qui ha escrit ni ordenat les paraules tal com acaben publicades.

Aquesta idea de Vidal lliga amb la de Noci del text entès com una construcció, però Vidal afegeix que el periodista no canviarà la idea que transmet l'entrevistat, sinó que la seva funció és la de “dir que hi ha algú que diu quelcom”. En aquest sentit, les entrevistes que conformen aquest TFG es podrien entendre com la meua construcció del relat del Cas Fresno, a partir de les idees que els protagonistes han traslladat sobre els fets. Seguint la línia expressada per Vidal, això no vol dir que hagi modificat les paraules o idees que poden llegir-se de les persones entrevistades.

Sobre com fer la construcció d'un relat a partir d'entrevistes, i com modificar-les durant la transcripció, “es pot alterar l'ordre de preguntes i respostes per donar preferència a les més

interessants o per reforçar l'argumentació de l'entrevistat" (Martí i Castell & Mestres i Serra, 2003). A més, a l'hora de fer la transcripció "es perd la prosòdia oral, i també elements paralingüístics com els gestos" (Noci, 2000). El periodista ha de demostrar que ha entès l'explicació de l'entrevistat i "ha sabut interpretar els gestos agregant-los en el text" (Santamaría Ochoa, 2011). Per últim, el periodista té la potestat d'eliminar "fragments sense interès o repetitius" (Burguet, 2016).

Tornant a la idea que l'entrevista és un dels gèneres que requereix més elaboració, això succeeix sobretot en la fase de preparació de l'entrevista. I és que "per presentar-se a una entrevista cal haver fet prèviament una documentació exhaustiva", i redactar un guió de preguntes determinat per "què sé sobre l'assumpte, què en vull saber i com ho vull saber" (Burguet, 2016).

Prenent aquesta idea de Burguet, és cert que hi ha força documentació sobre els fets, com el documental *Fora de joc*, el reportatge *Macau 10 anys*¹⁵ (elaborat per la mateixa FCP) o peces periodístiques publicades als mitjans de comunicació, però no acaben de tancar el tema del Cas Fresno, i m'han ajudat a escriure els guions de les entrevistes.

En resum, la metodologia que s'ha fet servir per tractar el Cas Fresno en aquest TFG ha estat el d'entrevistes periodístiques perquè és el gènere que permet treballar millor amb les diferents fonts personals, ja que permet tractar-les amb més profunditat, perquè és un gènere que no oblida l'estudi de les fonts documentals i perquè és un gènere que permet construir un relat dels fets a partir de la veu dels testimonis (en aquest cas, la meua impressió sobre els fets sempre és posterior a ells, ja que tenia vuit anys d'edat quan es van produir).

2.3.2 Confecció de la llista d'entrevistats

Com que en el seu moment el Cas Fresno va cobrar molta importància en els mitjans de comunicació, i al llarg d'aquests anys s'han publicat entrevistes on s'ha tractat aquest tema, a l'hora d'escollir a quins personatges s'entrevistaria s'ha tingut en compte diferents factors.

¹⁵ A la bibliografia d'aquest TFG pot trobar-se l'enllaç on hi ha disponible el reportatge.

El primer, donar importància a aquelles veus que van tenir poc espai en els mitjans de comunicació durant aquells dies. És el cas dels jugadors de la selecció catalana d'hoquei patins que van disputar el Mundial B de Macau l'octubre de 2004, que són Víctor Agramunt, Ernest Freixas, Juli Anguita, Quim Casalí, Abraham Bagès, Jordi Rodríguez, David Càceres, Josep Manel Edo i Ivan Tibau, i el seleccionador Jordi Camps. Es tracta de la selecció catalana al complet, a excepció del jugador David Busquets, amb qui no ha sigut possible contactar. Cal destacar la rellevància del testimoni d'Ivan Tibau, perquè posteriorment va assumir el càrrec de Secretari General de l'Esport durant la presidència de la Generalitat d'Artur Mas.

En segon lloc, s'ha fet entrevistes de profunditat a veus expertes del cas. S'ha escollit els periodistes Montse Mir i Carles Gallén, que van ser presents a l'Assemblea de Fresno. En el cas de la periodista de Catalunya Ràdio, Montse Mir, també va ser present a la reunió del Comitè Executiu de la FIRS de Miami, al Mundial B de Macau, a Lausana quan el TAS va publicar la sentència on dictaminava repetir la votació de Fresno i a l'Assemblea de Roma. A més, es tracta de l'única dona a la qual s'ha entrevistat. A aquest TFG li agradaria ser una mostra de paritat de gènere però els protagonistes del Cas Fresno, malauradament, són completament de gènere masculí.

Tercer, s'ha fet entrevistes a dos testimonis a qui el Cas Fresno implicava de manera indirecta: són Bernat Bosch, seleccionador andorrà d'hoquei patins durant el Mundial B de Macau; i Carles Feriche, seleccionador espanyol d'hoquei patins des de 2005. El seu testimoni, a més, serveix per defensar la posició de la RFEP durant el procés.

En quart lloc, s'ha procedit a entrevistar els protagonistes principals del Cas Fresno, que són els presidents de les diferents federacions, la FCP, la RFEP i la World Skate. En el cas de Ramon Basiana i de Carmelo Paniagua, presidents de la FCP i la RFEP respectivament, tot i que durant aquests anys han respost ja a nombroses entrevistes sobre el Cas Fresno, creia que el seu testimoni era clau i indispensable en aquest TFG, donat que amb el pas dels anys podrien tenir un caràcter més obert i reflexiu i, a més, podrien donar informació que en el seu moment no volien fer pública. En aquest grup també s'engloben Isidre Oliveras de la Riva, expresident

de la World Skate que va dimitir durant el Cas Fresno, i Sabatino Aracu, el seu successor; a més de Rafael Niubó, Secretari General de l'Esport en aquella època.

No obstant, el president de la RFEP, Carmelo Paniagua, ha rebutjat la petició d'entrevista, al·legant que no vol parlar d'un tema que va passar fa molt temps i del qual ja en va parlar per al documental *Fora de joc*. Després d'insistir i d'intercanviar quatre correus electrònics i una conversa de *Whatsapp* amb Albert Medina (cap de premsa de la RFEP) no vaig poder aconseguir que ni Carmelo Paniagua ni ningú de la Junta Directiva de la RFEP volgués participar en aquest TFG.

D'altra banda, per aconseguir entrevistar Sabatino Aracu (resident a Itàlia), van enviar-se dos correus electrònics a les adreces públiques que té tant en el departament de presidència de la FIRS com en el de la WS, però aquests correus mai han obtingut resposta. Després es va procedir a trucar al número de telèfon públic de l'oficina de la FISR, on van explicar-me que la manera de contactar-hi era enviar un correu electrònic a l'adreça on ja ho havia fet.

En cinquè lloc, s'ha entrevistat personatges que han aparegut a partir de la resta de testimonis, i de qui s'ha cregut convenient que expliquessin la seva versió sobre la seva implicació en el Cas Fresno. Es tracta dels jugadors Josep Maria 'Titi' Roca i Jaume Llaverola, que inicialment estaven convocats per jugar amb Catalunya a Macau però no van acabar disputant el Mundial B. En aquest grup també s'hi encabeix l'entrevista a Antoni Martra, expresident de la RFEP, forçat a dimitir pel CSD després de l'admissió provisional de la FCP dins la FIRS.

A més, també es va provar d'obrir la via d'entrevistes cap a fonts de Sud-Amèrica, especialment de federatius colombians, mitjançant converses amb un entrenador d'hoquei patins colombià resident a Catalunya, però es va preveure que aquest TFG no podria abastir tant recorregut. Tot i així, la via ja està oberta per poder reprendre's en un futur.

Finalment, el recull comprèn vint entrevistes, que s'han dut a terme entre el febrer i l'abril de 2020. La situació de confinament que va començar el 13 de març no va alterar ni la planificació ni l'ordre en què s'han realitzat les entrevistes, tan sols la forma. És a dir, la intenció inicial era

la de fer totes les entrevistes de manera presencial, però a partir d'aquesta data es va recórrer a mitjans telemàtics.

D'aquesta manera, es va arribar a poder entrevistar presencialment els següents testimonis: Víctor Agramunt (Vic), Quim Casalí (Manlleu), Jordi Camps (Tordera), Jordi Rodríguez (Maçanet de la Selva), Carles Gallén (Barcelona), David Càceres (Cerdanyola del Vallès), Juli Anguita (Centelles), Abraham Bagès (Reus) i Bernat Bosch (Barcelona). Les entrevistes a Ramon Basiana, Rafael Niubó i Isidre Oliveras de la Riva s'han fet mitjançant videotrucades. A la resta (Antonio Martra, Montse Mir, Ivan Tibau, Ernest Freixas, Josep Manel Edo, Josep Maria 'Titi' Roca, Jaume Llaverola, i Carles Feriche) se'ls va entrevistar telefònicament.

L'objectiu de les entrevistes era, doncs, el de recopilar informació i agregar les diferents fonts del Cas Fresno en un mateix recull. Evidentment, també hi havia la intenció d'esbrinar nova informació que no hagi estat publicada durant aquests quinze anys.

El resultat ha estat el conjunt d'entrevistes *L'orfeó de Fresno*, el qual es pot seguir ampliant en un futur afegint fonts que poden trobar-s'hi a faltar, com la de Carmelo Paniagua o delegats federatius colombians, xilens, mexicans o alemanys. El conjunt d'entrevistes té significat per si sol, i la meua intenció és la d'editar-lo i publicar un llibre recopilatori d'entrevistes.

Aquest títol respon a la idea de *L'Orfeó de Fresno* com un relat del Cas Fresno explicat a partir d'un conjunt de diferents veus, tal com pot ser un cor musical. De la mateixa manera, les entrevistes es divideixen en sis blocs, com si es tractés d'un cor mixt a sis veus: els tenors (els directius federatius), les soprano (polítics), les mezzosoprano (periodistes), els barítons (integrants de la selecció catalana d'hoquei), les contralts (els jugadors desconvocats) i els baixos (els seleccionadors d'altres països).

3. Recull d'entrevistes

L'orfeó de Fresno

Orfeó:

m. [LC] [MU] Societat de cant coral.

Els cors musicals (orfeons) tenen una estructura variable
en funció del nombre de veus que el formen.
Una de les estructures més utilitzades és el del cor mixt a sis veus:
tenors, soprano, mezzosoprano, baríton, contralt, baixos.

Índex

I. Els tenors	40
Ramon Basiana	41
Isidre Oliveras de la Riva	49
Antonio Martra	58
II. Les soprano	60
Rafael Niubó	61
III. Les Mezzosoprano	68
Montse Mir	69
Carles Gallén	77
IV. Els barítons	83
Ivan Tibau	84
Jordi Camps	91
Abraham Bagès	99
David Càceres	104
Ernest Freixas	110
Jordi Rodríguez	114
Juli Anguita	120
Josep Manel Edo	125
Quim Casalí	128
Víctor Agramunt	133
V. Les contralt	139
Josep Maria ‘Titi’ Roca	140
Jaume Llaverola	144
VI. Els baixos	147
Carles Feriche	148
Bernat Bosch	153

I. Els tenors

Tenor:

2 1 m. [LC] [MU] La més alta de les tres veus naturals en l'home adult.

Ramon Basiana, Isidre Oliveras de la Riva, Antonio Martra.

RAMON BASIANA, PRESIDENT DE LA FCP

“En Carmelo Paniagua i en Sabatino Aracu mai m’han agraït que són presidents gràcies a mi”

L’encara president de la FCP recorda els fets de Miami, Fresno i Roma de manera intensa. Es nega a acceptar la derrota d’aquells dies com un fracàs i admet que els reglaments permetien l’admissió de la seva federació a la FIRS. Tot i les traves que va rebre la FCP, admet que el procés de reconeixement actualment es troba aturat a causa de les circumstàncies polítiques.

Com va gestar-se el reconeixement provisional de Miami?

Dins la FCP vam acordar que valia la pena buscar aquest reconeixement. El primer va ser parlar amb la federació internacional i ens van dir que els seus estatuts sí que ho permetien. Després vam haver de parlar amb la Secretaria General de l’Esport i amb la UFEC per saber si ens acompanyarien en aquest projecte, perquè aconseguir-ho nosaltres sols era molt complicat. La FIRS ens va informar que hi havia convocada una reunió del Comitè Executiu a Miami el març de 2004. Just abans, les seleccions catalanes masculina i femenina havien anat a jugar a Xile, per tant de treball internacional ja n’estàvem fent. Vam presentar la proposta a la reunió i ens la van acceptar, encara que ja sabíem que era provisional i que l’Assemblea l’havia de ratificar.

Es va dur a terme en secret per evitar possibles traves de la RFEP?

Sí, sabíem que si es feia públic des de la RFEP ja començarien a dir que no podíem ser reconeguts. A la reunió de Miami vam anar-hi jo i l’anterior president de la FCP, Pere Torras, que era molt conegut internacionalment. Aquesta reunió coincidia amb una Copa del Rei a Jerez de la Frontera i, per no aixecar sospites, vam demanar igualment a la RFEP que ens reservés una habitació d’hotel i entrades. La nostra intenció no era la d’enganyar ningú ni actuar amb mala fe, ja que buscàvem el reconeixement, que és una cosa que acabaria sent pública. Però enteníem que la gestió havia de ser molt cautelosa. Quan tornàvem de Miami ens vam adonar de l’impacte en veure que apareixíem a la portada del diari ABC i es parlava de nosaltres de manera dura.

Quin paper va tenir Isidre Oliveras de la Riva en aconseguir el reconeixement provisional de la FCP a la FIRS?

Ens va guiar en tots els passos a l'hora de presentar la documentació necessària i en assegurar-nos que els seus estatuts ho permetien. Després, va explicar la nostra intenció al seu Comitè Executiu i tothom va votar-hi a favor.

Va haver-hi la sort que el Mundial d'hoquei patins està organitzat en dues categories i, que d'entrada, era impossible creuar-se amb Espanya?

Entre el reconeixement provisional de Miami i l'Assemblea de Fresno hi havia un Mundial d'hoquei línia, el Campionat del món de patinatge de velocitat i el Mundial B d'hoquei patins. Des d'un principi ja vam rebre pressions en hoquei línia, perquè la RFEP havia mogut fils alguns països perquè intentessin evitar la nostra participació. Llavors vam decidir que de moment en participàriem en un, i vam escollir el d'hoquei patins perquè era la modalitat més coneguda de les que tenim i perquè era la competició on més països veurien que Catalunya hi estava participant i, per tant, ens veurien amb ulls diferents quan anessin a votar a l'Assemblea. Va ser una aposta molt forta per part nostra. L'organitzador, Macau, va tenir també un moment de tensió perquè hi participàvem, però després vam convèncer-los que els estatuts permetien la nostra participació. La RFEP estava fent força anunciant que es retirarien de totes les competicions on nosaltres participéssim perquè el CSD els deia que "una part no pot jugar contra el tot".

És certa aquesta argumentació jurídica?

No, no existeix cap llei que digui això. Qui estableix els reglaments són les federacions internacionals, no els governs. Si haguessin renunciat hauria estat el seu problema. Si aquesta llei existís, ja ens ho haurien aturat tot molt abans. Jo els deia que si m'ensenyaven aquesta llei i demostraven la seva existència no tindríem més remei que aplicar-la.

Els directius de la FCP coneixíeu les intencions de l'elit política catalana de presentar-se a Macau?

No, vam saber-ho quan ja érem allà. D'entrada només havia vingut un representant de la UFEC. Hi havia una trobada a Tòquio i el primer que en va marxar va ser l'Artur Mas, que per això va aparèixer el primer. Després van venir Pasqual Maragall, David Castells i Carod-Rovira.

L'aparició de polítics catalans a Macau i la festa de celebració a l'Avinguda Diagonal i a la Plaça Sant Jaume va facilitar la mobilització de la RFEP i el CSD per aturar el procés de reconeixement?

Els polítics catalans van venir a Macau acompanyats de l'ambaixador espanyol a Hong Kong. Per tant, un representant del govern espanyol també va venir. Crec que sí, que tot aquest caldo de cultiu va reactivar la seva mobilització i els va donar més força, encara que faltés un mes per a l'Assemblea de Fresno. Nosaltres també ens vam moure per tot el món, però sí que crec que des d'aquell moment el Govern espanyol va donar molts més diners i mitjans dels que portaven posats. Això ho haurien de confirmar ells.

Des de la FCP es va donar alguna directriu de comportament o de resultats als jugadors o a l'equip tècnic durant el Mundial B de Macau?

No. El primer que vam haver de fer va ser una reunió amb l'Associació de Clubs d'Hoquei Patins (ACHP) per elaborar una selecció que no perjudicés els clubs en cas de no poder aturar l'OK Lliga. Per això va anar-hi un jugador de cada club. Una vegada allà no vam donar cap directriu de comportament, els jugadors sabien on estaven i què representaven. Ordres de resultats sí que en vam donar, i és que no volíem resultats abusius. No volíem un 50-0, en tots els partits es van quedar als deu o dotze gols. Fins i tot els jugadors es jugaven cerveses a veure qui tocava més vegades un cartell publicitari del costat de la porteria. Allò no era la nostra categoria i havíem de quedar bé amb tothom. No teníem cap dubte que quedaríem campions i que era un tràmit per a jugar el Mundial A.

Quin recompte d'intenció de vot tenia la FCP abans de marxar cap a l'Assemblea de Fresno?

No ho sabíem ben bé. És molt fàcil que algú t'enganyi. Sempre vam intentar que les altres federacions entenguessin per què volíem ser internacionals: per un tema de país, important; però sobretot perquè volíem millorar l'esport. I no volíem, com passa sobretot en hoquei patins, que entre quatre es reparteixen el pastís sencer. I tercer, oferíem la millora dels altres països mitjançant l'enviament de tècnics o rebent-ne a Catalunya. Vam treballar a tot el món però ens vam centrar molt en Amèrica del Sud i Amèrica Central, que són tots els que van votar-nos a favor a Roma. Vam acordar clínics amb Colòmbia, Equador, Paraguai, Uruguai, Argentina, Cuba, Santo Domingo, Hondures, Panamà, Xile... De fet, la selecció xilena femenina va

proclamar-se campiona del món gràcies a la nostra ajuda, i Xile ha estat un gran defensor del nostre reconeixement. També els vam ajudar a col·locar el president de la federació de patinatge com a vicepresident de la FIRS, organitzant-li tot el suport i estratègies. Treballàvem amb totes les modalitats, no només en hoquei patins.

A l'Assemblea de Fresno va presentar el primer projecte embrionari de World Roller Games, que servia per col·laborar en la millora dels esports de roda petita. Com és que tot i això no va arribar a convèncer altres països?

Perquè el vot es va polititzar massa i cada país va tenir trucades des del govern a les federacions. A la presidenta de la federació alemanya li va trucar el seu ministre d'esports per primera vegada a la vida per dir-li què havien de votar a Fresno. Davant d'aquest panorama tot se'ns va complicar. I després a Fresno ens fan el *pucherazo*, no permetent el vot secret, que és el que ens va donar ales per anar a Roma. A Itàlia també va intervenir Silvio Berlusconi mitjançant en Sabatino Aracu. Els governs poden exercir pressions molt grans. Si ens haguessin reconegut, una vegada dins també hauria estat molt dur.

La clau de l'Assemblea de Fresno és la reunió del Comitè Executiu del dia anterior? Què va passar en aquella reunió?

En aquella reunió hi ha l'únic error que va cometre l'Oliveras de la Riva, perquè va deixar reunit al seu Comitè Executiu sense ell, en un acte d'honradesa excessiva. Ell havia convocat aquella reunió i per tant havia de marcar el perfil. Estant ell present també li podien votar en contra, per la qual cosa podria haver defensat la seva postura o presentat igualment la dimissió. En aquest sentit, ens vam quedar orfes en aquella reunió. El Comitè Executiu va decidir retirar la nostra admissió provisional i així ho van notificar en començar l'Assemblea, però això no ho podien fer i per aquest motiu la votació es va dur a terme.

El canvi de perspectiva del Comitè Executiu des de Miami a Fresno passa per les trucades dels governs als seus membres i per la insistència de Sabatino Aracu?

El colombià Carlos Orlando Ferreira, que estava dins aquell Comitè Executiu, va dir que havien rebut trucades dels governs per retirar la nostra admissió. I que la resta també havien tingut pressions. Com que vam protestar la decisió, es va votar de totes maneres, però a mà alçada tot i que tres països havien demanat que es fes en secret. Amb el vot secret mai no se sabia qui

ens hauria votat i les federacions podrien defensar-se davant possibles acusacions dels seus governs.

Creus que si el vot hagués estat secret hauria canviat gaire el resultat de la votació?

Crec que hauria estat més ajustat que en la votació de Roma. No sé si hauríem guanyat però que hagués estat ajustat segur, perquè vam aconseguir set vots mal comptats. Pel sistema de vot ponderat en funció de quantes disciplines representa cada federació, només amb les tres que havien demanat el vot secret ja haguéssim reunit més de set vots. I els representants de la delegació espanyola van coaccionar alguns votants fotografiant-los mentre votaven. El representant del Japó, per exemple, va aixecar paperetes favorables a nosaltres, i quan va veure la càmera les va canviar ràpidament.

L'Assemblea de Fresno hauria estat igual de caòtica si l'hagués dirigida Oliveras de la Riva?

Crec que no, però si estem parlant que totes les federacions van rebre pressions, ell també en va rebre del govern espanyol. Mai no hem sabut què va passar exactament. Ell hauria permès el vot secret i s'hauria acabat tot a Fresno, havent perdut o guanyat. Ell era el president de la FIRS, la persona que havia garantit que es posés en marxa tot el procediment i qui havia de garantir que el procés arribés al final.

Era a les grans potències de l'hoquei patins a qui no interessava el reconeixement internacional de la FCP?

Crec que, si no hagués entrat la política, a tothom li interessava la nostra admissió a la FIRS. Tothom n'hauria tret benefici: l'esport hagués crescut, els Mundials i Europeus serien més difícils i tindrien més valor. Però el tema no va només d'hoquei patins, totes les disciplines hi estaven implicades. A l'Equador tenen un campió del món de patinatge de velocitat gràcies a l'ajuda que vam donar-los des de llavors. Però com que en hoquei patins vam anar a Macau el tema s'hi ha focalitzat.

Com s'haguessin gestionat els tràmits esportius amb la RFEP si s'hagués donat el reconeixement definitiu?

Defensàvem que els jugadors poguessin escollir amb qui volien jugar en un principi, i que després ja no hi hagués opció de canvi. És evident que alguns jugadors catalans prefereixen

jugar amb la selecció espanyola. I no passa res. També està clar que ells perdrien una mica de nivell, però seguiria estant dins el grup de les cinc més potents, per sobre de França i Alemanya que són el nivell mitjà. Tenim la certesa que nosaltres haguéssim crescut molt, però que Espanya també, gràcies a la competitivitat esportiva.

Quan es produeix l'Assemblea de Roma, a la FCP hi havia la creença que es guanyaria la votació?

No, ja ho teníem molt complicat. Alguns països que ens havien promès el vot no ho van fer. Recordo el cas d'Egipte, que ens havia assegurat el vot favorable, però després el vam veure parlant amb el president de la RFEP i fent gestos d'aprovació. Es podia saber per qui ens mirava a la cara i qui no. Tot i això vam aconseguir el vot de 30 països diferents.

Com es va viure l'escena on en Carmelo Paniagua li va ensenyar el passaport?

Bé. Per entrar a Itàlia no s'ha de fer servir passaport. Cadascú fa servir les seves armes i ell va fer servir aquesta que era la més visual. Nosaltres vam recórrer als nostres vuitanta anys d'història, evitant l'argumentació política. En el moment que parlem tant ell com jo ja estava tot molt definit. Nosaltres vam mantenir el mateix bloc de suport amb els americans i africans, i algú d'Àsia, però no vam arribar a tenir suport europeu ni asiàtic.

A l'Assemblea de Roma va sorgir el cas d'uns representants d'una federació sud-americana que asseguraven haver estat retinguts a l'aeroport de París, testimonis que havien vist circular maletins i trucades a domicilis de delegats federatius. Es pot demostrar?

No és tan senzill, era tot més subtil. En posaré un exemple: per entrar a Itàlia, els africans necessitaven un visat. Si aquest permís acostuma a trigar una setmana, i ells l'havien demanat però no els arribava, no poden demostrar res. Tampoc no és ètic que a uns delegats federatius els aturin a l'aeroport de París per recordar-los què han de votar. Es podria demostrar sempre que ells ho volguessin reconèixer davant d'un tribunal.

Consideres que són lícits els contactes entre governs per aconseguir un resultat determinat en una votació?

No, perquè cal distingir entre federacions i governs. Tot el que va fer la RFEP per impedir el nostre reconeixement és lícit. Tenien tot el dret d'organitzar tecnificacions pel seu compte o

reclamar o protestar en els organismes internacionals. Per això el seu president i jo seguim tenint bona relació. Ens hem pegat per tot arreu però defensant cadascú la seva ideologia.

Quina relació hi ha actualment entre la FCP i la RFEP?

Hi ha competicions i lligues que es relacionen, i no podem anar a buscar constantment l'enfrontament perquè qui en surt perjudicat és el col·lectiu. Quan ens adonem d'alguna cosa que perjudica els esportistes ens hem queixat i hem debatut amb ells, sense que afecti el tema internacional. La relació és de treball conjunt, tot i que jo no he deixat de pensar que tenim dret a competir internacionalment i ells creuen que no. Amb la FIRS ens passa exactament el mateix. En el moment que van treure del calaix el projecte de WRG els vaig trucar de seguida per oferir Barcelona com a seu. I també a la RFEP per organitzar-los conjuntament al mateix nivell, per tal que el paper de la FCP no es limités només a demanar entrades.

Quina relació manté amb Sabatino Aracu?

Després del Cas Fresno vaig coincidir a l'entrega de premis d'un Campionat del Món de patinatge artístic organitzat a Reus amb ell i amb en Carmelo Paniagua. I els vaig dir que no m'havien agraït mai que eren presidents gràcies a mi i vam riure els tres. A Fresno en Sabatino Aracu va veure l'ocasió de presentar-se a la presidència de la FIRS en aquell moment. Després de tot, em va atendre molt bé quan vaig anar a Roma a presentar el projecte de WRG de Barcelona. I també em va dir que és una llàstima que la política s'interposi en algunes coses, però això queda molt bé dir-ho. I gràcies al que va fer la RFEP ha aconseguit més presència en altres òrgans federatius espanyols, han guanyat prestigi i reconeixement per impedir l'admissió internacional d'una federació catalana. En Carmelo Paniagua ha arribat a ser vicepresident del Comitè Olímpic Espanyol per tot allò.

Després de l'Assemblea de Roma va assegurar que se seguiria provant d'aconseguir el reconeixement internacional. En quin estat es troba aquest procés?

Està completament aturat. En l'Assemblea posterior a la de Roma van canviar els estatuts de la FIRS i van tancar-nos totalment la porta. Recentment hi ha hagut alguna modificació d'estatuts i sembla que la porta podria tornar a estar oberta, però en vista del procés polític actual hem d'esperar perquè si Catalunya s'independitza, estarem reconeguts l'endemà.

Es podria dir que fa quinze anys es va córrer massa i que primer s'hauria d'haver aconseguit la independència política?

No sabrem mai si es produirà la independència política. En aquell moment els reglaments ho permetien i teníem tot el dret a provar-ho. És evident que no vam guanyar però no ho considero un fracàs. Gràcies a allò la FCP ha crescut molt, les disciplines tenen més espai als mitjans i hem passat de 12.000 a 27.000 llicències.

OLIVERAS DE LA RIVA, PRESIDENT DE LA FIRS (1990-2004)

“Si quedar-me a dirigir l’Assemblea hagués significat una ínfima opció de guanyar, ho hauria fet”

L’expresident de la FIRS explica l’escletxa legal que va permetre el reconeixement internacional provisional de la FCP i assegura que va actuar pel bé del patinatge mundial. Oliveras de la Riva també nega haver deixat decidir lliurement al seu Comitè Executiu la ratificació d’ingrés de la FCP i es reafirma en la idea d’haver obrat sempre dins la legalitat vigent.

Quins passos van desembocar en el reconeixement provisional de la FCP dins la FIRS a la reunió del Comitè Executiu del març de 2004 a Miami?

Venia de molt lluny. Cinc anys abans ja havia tingut un primer contacte amb en Ramon Basiana (FCP) i en David Moner (UFEC), en un moment en què jo em sentia fort com a president de la FIRS. La meua idea històrica de l’hoquei patins a Espanya és que l’havien exportat a tot el territori espanyol un grapat de catalans, entre ells en Joan Antoni Samaranch i el meu pare. Però van fracassar en el sentit que mai va haver-hi nivell fora de Catalunya. Per això l’any 1999 vaig pensar que la FCP, com a federació independent, seria la tercera del món dins el panorama del patinatge mundial, i que era un bon moment per reconèixer-la dins la FIRS.

Quina era l’escletxa legal que va utilitzar-se per poder admetre la FCP?

A la FIRS ja hi havia moltes federacions que no corresponen a estats, com la d’Anglaterra. Aleshores vam fer una reordenació dels estatuts per regular aquesta situació, i vam aprovar que la FIRS podia reconèixer federacions que al llarg de la història tinguessin una bona trajectòria, encara que no representessin estats. Es va aprovar per unanimitat, inclús la RFEP va votar-hi a favor. Després d’això vaig explicar a la FCP i a la UFEC que el marc legal de la FIRS permetia rebre i acceptar una sol·licitud d’ingrés de la FCP. En cap moment jo estava reconeixent a Catalunya, des de la meua posició jo només podia reconèixer federacions. Tot i que els vaig avisar de mantenir-ho en secret, es va acabar filtrant a la premsa i ho vam haver d’aturar.

Com es va reprendre aquest procés?

L'any 2003 va haver-hi un canvi de Govern de la Generalitat i una de les primeres coses que en Rafael Niubó va fer com a Secretari General de l'Esport va ser reunir-se amb mi i demanar com podíem tornar a engegar-ho. Després d'explicar-los els requeriments indispensables per poder aprovar la sol·licitud d'ingrés de la FCP, me la van enviar i jo la vaig portar al Comitè Executiu de Miami, que estava format per persones de la meua confiança. El Comitè pot decidir el que vulgui de manera democràtica, tot i que després sempre ha d'estar ratificat per l'Assemblea.

Va haver-hi alguna veu discrepant dins la reunió del Comitè Executiu de Miami?

Es va aprovar sense cap vot en contra, tothom hi va estar d'acord. És cert que vaig treure el tema cap al final de la reunió, perquè tothom ja estigués cansat després de tot un dia reunits. Tothom sabia que a Espanya el campió d'hoquei patins era el F.C. Barcelona, català; i que el campió de patinatge artístic era el C.P.A. Olot, també català. Per tant, la FCP demanava el reconeixement dins la FIRS, que no la seva independència, i no hi van veure cap problema.

Per què li interessava el reconeixement de la FCP dins la FIRS?

La meua obligació com a president era lluitar perquè els meus esports fossin més grans i més potents. Si tot de cop, sense perdre res, puc fer entrar una nova federació que sense cap dubte lluitarà per les medalles en totes les disciplines, l'he d'acceptar. En definitiva, que estaria al mateix nivell de les grans federacions que ja hi havia, com la italiana, l'americana o l'espanyola.

Tot i que no perdria la RFEP, era conscient que podria quedar molt debilitada?

La RFEP, sense comptar amb la FCP, seguiria estant dins les cinc primeres en totes les disciplines. Per tant, era una millora del patinatge a nivell mundial. Però tothom sabia que era una decisió provisional, i els vaig avisar que la RFEP tindria temps fins a l'Assemblea de Fresno per fer un *lobby* molt gros, perquè són una federació molt important amb una gran trajectòria.

Com va reaccionar la RFEP davant la FIRS i l'admissió provisional de la FCP?

Hem de tenir en compte que en aquell període va haver-hi un canvi de Gobierno, i que el PSOE de Zapatero va guanyar les eleccions. El PP va organitzar una oposició molt forta amb el nostre tema, fins al punt que en Zapatero se'n va cansar i va manar al Ministre d'Exteriors, Miguel

Ángel Moratinos, que es posés en contacte amb els ambaixadors espanyols perquè demanessin a les autoritats esportives dels seus països que votessin a favor d'Espanya a Fresno. Està clar que Moratinos i els ambaixadors espanyols van fer una gran feina.

Quins països van acceptar les demandes de Miguel Ángel Moratinos?

Els països grans, tots. Només van desobeir alguns països amb federacions molt petites, com Egipte, Camerun, Nigèria o altres països africans, on la FCP havia desenvolupat una gran tasca i tenien molt bona relació. Els països llatinoamericans van jugar a dues bandes, perquè la FCP hi va treballar de valent però van ser els primers a caure. Posaré un exemple molt clar per entendre què va passar: la presidenta de la federació alemanya, amb qui jo tenia una gran amistat i sempre votava a favor de les meves propostes, em va explicar que el Ministre alemany de Cultura i Esports l'havia trucada personalment, cosa que no havia fet mai abans, per demanar-li el vot favorable a la RFEP a Fresno. Tot i que ella va explicar-li que tenia pensat votar el contrari, i inclús va avisar que no vindria fent veure que estava malalta per ajudar-me a tenir un vot contrari menys, el Ministre la va obligar a venir i votar.

Tant poder té el Govern d'Espanya com per influenciar països com Alemanya?

Els polítics estan cada dia en contacte i es fan petits favors que no són rellevants. En un moment donat, un Ministre d'Exteriors com en Moratinos pot demanar un favor de poca rellevància com aquest, que té a veure amb un esport minoritari. Amb els Estats Units va passar el mateix. Els americans estaven molt a favor del reconeixement de la FCP perquè allà els hi interessa molt l'hoquei línia, i en Ramon Basiana els havia ajudat molt. I les federacions van acceptar les demandes dels seus governs perquè estem parlant de federacions de patinatge, sense poder enlloc, la majoria de les quals depèn econòmicament de la subvenció del seu govern.

Dins la roda de trucades del Govern espanyol, algú de la RFEP o el CSD li va trucar per demanar-li que retirés el reconeixement de la FCP?

Al mes de juny em vaig reunir a Madrid amb Alfredo Pérez Rubalcaba, ministre de Cultura i Esports, i amb Jaime Lissabetzky, Secretari d'Esports i president del CSD. Em van exposar la seva posició de no tenir res contra Catalunya, però que no podien tolerar veure un partit Catalunya-Espanya. Com que entenia perfectament la seva postura, vaig explicar-los que en el patinatge es disputen molts títols internacionals cada any, sumant totes les categories de cada

disciplina (hoquei patins, patinatge artístic, hoquei línia, patinatge de velocitat, etc.). I els vaig proposar que la RFEP i la FCP s'alternessin en els campionats, de manera que mai coincidissin, sempre escollint primer la RFEP a quins voldria participar. A en Rubalcaba, que era una persona molt pactista, no li va semblar malament.

Si s'hagués acceptat i dut a terme aquesta proposta, no s'hauria complert la idea inicial de sumar una nova federació que disputés els títols, perquè sempre participaria una federació o l'altra, mai les dues. No anava contra els seus principis inicials per reconèixer la FCP?

No competirien mai les dues d'entrada. Però a la llista de federacions adscrites a la FIRS hi hauria les dues. Al cap dels anys les coses es relaxen, es van normalitzant, i podrien competir sense problema. De vegades els problemes complicats no poden solucionar-se al moment, s'ha de cedir en la negociació i deixar que el temps actuï. Portugal competeix contra Macau, Xina contra Hong Kong i les Illes Feroe juguen el Mundial de futbol tot i ser una província com podrien ser les Illes Canàries. En esport la gent s'acaba acostumant a aquests fets. En el moment que s'hagués normalitzat que Catalunya competís, un partit Catalunya-Espanya s'hauria normalitzat d'igual manera que un Anglaterra-Escòcia.

Per què no va acabar fructificant la seva proposta?

Quan la vaig traslladar a la Generalitat, que no a la FCP, des de les instàncies polítiques van respondre que ho volien tot o no volien res. El 'tot' era molt complicat, i el 'res' estava fet, perquè en Moratinos es bellugava molt. De fet, la funció del Ministre d'Exteriors és aquesta: moure's per la comunitat internacional i establir amistats. El tripartit va ser molt més taxatiu que el govern espanyol. Tot i que el president era en Pasqual Maragall, del PSC, ell tenia les seves idees, i moltes vegades anava per lliure sense tenir en compte ni els ideals del seu partit, el PSC; ni del PSOE, que són el mateix.

El problema va ser que ERC, a qui corresponia la Secretaria General de l'Esport, va ser qui va conduir aquestes negociacions?

Deixem-ho en què en cap moment el PSC va plantar-se a Madrid a parlar amb els seus homòlegs i demanar que votessin que sí al reconeixement de la FCP ni a demanar que en Moratinos parés de trucar ningú. En Maragall va presentar-se a Macau, que té molta simbologia, però era en

Maragall i feia *maragallades*. Tothom sabia que no volia dir res i que en Niubó era un home fort.

Com es va viure a la FIRS el període entre la reunió del Comitè Executiu de Miami i l'Assemblea de Fresno?

Fora de la FIRS és on s'estava disputant la gran batalla. La FIRS és un club privat que té uns estatuts i uns requeriments d'ingrés que regeix el dret internacional suís. Res del que s'havia fet estava fora d'aquesta llei. Per això vaig dimitir. Jo havia lluitat perquè es produís un canvi substancial dins la llei com era l'ingrés de la FCP. Si el meu propi Comitè Executiu em va tombar la idea, per higiene democràtica jo havia de dimitir.

La clau per entendre el Cas Fresno és la reunió del Comitè Executiu prèvia a l'Assemblea de Fresno?

No, tot estava dat i beneït. Quan ens vam reunir el dia abans de l'Assemblea tots els membres ja tenien la postura decidida. No va haver-hi discussió.

No va ser Sabatino Aracu qui va moure els fils quan vostè no hi era?

En Sabatino Aracu feia un temps que era una persona molt polèmica perquè com a vicepresident de la FISR (Itàlia) havia aconseguit fer fora el seu president. I jo sabia que la seva il·lusió era el meu càrrec. Com que jo havia comentat en veu baixa que si allò fracassava jo plegaria, perquè ja em tocava després de catorze anys, ell va veure una doble oportunitat, política i personal, de promocionar-se. Aracu era diputat del parlament italià pel partit *Forza Italia*, de Silvio Berlusconi. Naturalment des del partit ja l'havien avisat de què havia de votar la FISR. Tampoc no va haver d'esforçar-se gaire perquè la feina de convèncer la resta de membres ja estava feta.

Per què des dels mitjans de comunicació catalans es va acusar Aracu de 'Judes' si no va promoure el canvi de vot de ningú?

Ell va explicar que els espanyols eren amics, que els ajudarien. Però la resta ja tenia una idea ferma de la situació. El president del comitè d'hoquei patins, que era alemany, creia fermament en l'admissió de la FCP i ja podien explicar-li la història que volguessin. Els americans al matí van esmorzar amb mi i també estaven amb la FCP perquè Catalunya enviava un equip d'hoquei línia femení al Mundial i Espanya no, però abans de la reunió un polític els va trucar i va obligar-los a canviar de vot.

És a dir, que els mateixos membres que l'havien recolzat a Miami van ser els primers a sotmetre's a la pressió dels seus governs?

Correcte. Dels governs o de la federació, perquè els polítics es posaven en contacte amb les federacions, i aquestes amb els seus propis membres que tenien dret a vot en l'Assemblea. Funcionava així.

Per què va decidir sortir de la sala on se celebrava la reunió del Comitè Executiu?

Vaig sortir-ne quan havia acabat. L'endemà, en començar l'Assemblea, en el discurs d'obertura vaig explicar que el dia anterior el Comitè Executiu s'havia fet enrere en una decisió aprovada per unanimitat al mes de març, desmentint-me a mi com a president. I com que jo em sentia desautoritzat per la meua gent, la meua obligació era dimitir.

D'aquesta manera, no és cert que vostè sortís de la sala on tenia lloc la reunió?

Sí que vaig sortir, perquè la RFEP i la FCP eren fora esperant notícies des de feia quatre hores. Com que quedava per decidir temes de poca rellevància, els vaig deixar en les seves mans i vaig sortir a explicar als representants de les dues federacions la decisió del Comitè Executiu de no recolzar l'admissió de la FCP. No vaig sortir abans.

Creu que la seva dimissió va tallar completament les aspiracions de la FCP de ser reconeguda a la FIRS?

La meua dimissió no va influir en res, perquè el Comitè Executiu havia decidit que no recolzava el seu ingrés, i perquè sabíem que la majoria de federacions presents a l'Assemblea, seguint instruccions, votarien que no. Vaig dimitir per ètica i vaig demanar que es complissin els estatuts de la FIRS al peu de la lletra, sinó es podrien trobar que per primera vegada a la història una federació presentés una demanda contra la FIRS al TAS. Jo m'ensumava el que passaria perquè deixava l'Assemblea en mans del Sabatino Aracu, que agafa les lleis i les estripa quan no li cal fer-ho. Naturalment la FCP va presentar aquesta demanda i la va guanyar.

Està referint-se només a la prohibició de votar en secret?

Sí, és que van violar-ho tot. Quan es decideix una cosa mínimament important en democràcia el vot ha de ser secret, no amb la ximpleria d'aixecar les mans. Això per començar. En segon lloc, van burlar el sistema d'acreditacions, perquè no van demanar l'oficialitat d'alguns

delegats. Van fer coses que no els calia fer, perquè la votació ja la tenien guanyada. Per això vaig demanar que complissin la llei, però no van fer cas i van perdre molts diners anant al TAS i perdent. Va ser una vergonya.

Si considerava que la votació ja estava perduda, que dimitiria i que volia que es complissin els reglaments estipulats, no hauria estat millor dimitir una vegada hagués finalitzat l'Assemblea?

El que va passar amb les acreditacions jo no me'n vaig assabentar, perquè és un tema del qual se n'encarrega el Secretari General. La meva participació allà era insignificant perquè les cartes ja estaven repartides sobre la taula. Si jo hagués sabut que quedar-me allà fins al final significava una ínfima opció de guanyar, ho hauria fet. Després de catorze anys sent president i sent amic de tots els membres del Comitè Executiu era el que havia de fer. Mira, el president de la federació francesa i jo ens havíem reunit cinc dies abans de Fresno i em va demanar que no dimitís perquè darrere meu vindria l'Aracu. Però que ell havia de votar que no a la meva proposta perquè li havia demanat el Ministre d'Esports francès.

Per què va declarar als mitjans de comunicació que l'Assemblea era una 'casa de barrets'?

Quan vaig marxar van començar a fer trampes, els delegats federatius s'aixecaven per parlar quan volien, cadascú parlava en el seu idioma sense donar temps a traduccions... no pot ser que un congrés internacional es gestionés d'aquella manera tan poc seriosa. Van fer una Assemblea que era una casa de barrets i em va fer moltíssima vergonya.

Era prou clar que el resultat de la votació seria el mateix si aquesta es repetís?

Sí, evidentment. Però vam obrir la porta. Les coses no es poden fer d'un dia per l'altre, obrir les portes costa moltíssim. Encara que la tanquin, sempre queda una escletxa oberta.

No van canviar els Estatuts de la FIRS per barrar el pas a la FCP?

Si s'agafa el dictamen del TAS, queda molt clar que la porta es va obrir i no es va tancar. Queda demostrat que tot el que vam fer era legal perquè mai van poder posar-nos cap demanda en contra i van necessitar una Assemblea Extraordinària per modificar els estatuts de la FIRS i barrar la incorporació de federacions similars a la FCP. Inicialment van acollir-se a les lleis que estableix el COI, que havia decidit que només reconeixeria un únic comitè olímpic per país i

prou. Sembla que té prou sentit, però el COI és un organisme important que no té per què influir en els estatuts de la FIRS. No imposa les lleis. La FIRS està còmode amb Anglaterra, Escòcia, Macau, Hong Kong, Tai Pei... que no tenen comitès olímpics. Macau va classificar-se per jugar els Jocs Olímpics de Barcelona '92 en hoquei patins, però el COI va dir que no podien venir i els va substituir el Japó. Però no prohibeixen en cap moment el reconeixement de cap federació. Com diu Pierre de Coubertin, fundador de l'olimpisme: *"L'esport moltes vegades està representat per un territori i no per un estat"*. Després de tot, les quatre seleccions semifinalistes al famós Mundial B de Macau no representaven estats: Anglaterra, Andorra, Macau i Catalunya.

Considera que des del bàndol de la RFEP i d'Espanya el poden acusar de poc professionalisme per haver sigut un català actuant en benefici d'una federació catalana essent president d'una federació internacional?

El meu interès era que la FIRS fos més important, per sobre de tot. Tothom sabia de la importància del territori català dins Espanya en el món del patinatge. Igual que a Itàlia la Llombardia és molt important en hoquei i que Sicília és important en patinatge de velocitat. És qüestió de territoris.

Des d'alguns sectors es va apuntar que no va saber controlar el seu Comitè Executiu. En aquest context, la FCP depenia en excés de què pogués aconseguir com a president de la FIRS?

Quan la decisió del Comitè Executiu va basar-se en criteris i mèrits esportius, la vaig guanyar per 10 a 0. Quan al cap de sis mesos la política va entrar al Comitè Central, vaig perdre 7 a 3, perquè jo era un president molt petit. La festa va acabar-se quan Moratinos va despenjar el telèfon i Zapatero va decidir controlar l'assumpte.

El Govern de Zapatero va desplegar un munt de relacions a l'exterior per aturar el procés de reconeixement de la FCP. Vostè va rebre pressions des del sector de la política?

Amb mi van intentar negociar. Pressió la van fer entre el PSOE i el PP. El rebombori de Miami va coincidir amb el debat d'investidura d'en Zapatero, i una de les rèpliques que en Zapatero li va fer Aznar va ser *"a mi no me han hecho ningún Miami"*. L'assumpte de la FCP a Espanya realment és insignificant, però va tenir repercussió fins i tot en un debat d'investidura. També

em va trucar molta gent fent pressió subtil, no només es pot pressionar apuntant amb una pistola. Vaig rebre trucades d'amics, amb els quals feia anys que no parlava, per comentar-me que podria tenir conseqüències negatives, em deixaven anar que no em passés res, que a veure si no em tirarien Hisenda al damunt... comentaris de bar que fan mal.

Va acabar passant-li alguna cosa?

Jo era membre del COE des de feia més de quinze anys, però em van obrir un expedient d'un dia per l'altre i van expulsar-me, fet que és il·legal. Per expulsar algú del COE es requereixen uns procediments que no es van seguir. El vicepresident del COE d'aquell moment era l'Iñaki Urdangarín, i va ser dels que van votar contra mi. Jo pensava que ell tindria una sensibilitat diferent, per la seva trajectòria com a esportista i després de tants anys al Barça, però no li van tremolar les mans. Però ara ell està tancat a Brieva i joestic a casa. Només em va recolzar en Joan Antoni Samaranch (fill), que tampoc era favorable a la meua decisió respecte a la FCP però com amic meu volia que es fes respectar la llei.

La FIRS i les federacions nacionals de patinatge no tenien cap arma que pogués contrarestar els moviments de la RFEP i el CSD?

El món el mouen els diners. Si les federacions de patinatge no depenguessin en un 90% de les subvencions dels seus governs, podrien haver-los plantat cara pensant en els beneficis que hagués comportat l'ingrés de la FCP pel seu esport. Jo puc arribar a comprendre perfectament la versió de la RFEP, perquè tot d'una se'ls hi hagués creat un malviure important dins d'Espanya. En Ramon Basiana i jo pensàvem estratègies que servissin per trencar el gel, com per exemple organitzar un amistós entre Catalunya i Espanya, que veiessin que no passaria res i al final s'hi acostumarien. Anglaterra, Escòcia i Gal·les es duen a matar, però al torneig de rugbi més important del món, el 6 Nacions, competeixen entre elles. Volíem aconseguir alguna cosa per guanyar temps, però no en vam tenir perquè la política va ficar-se pel mig. Com que el Govern d'Aznar havia estat molt bel·ligerant amb Catalunya, Zapatero no va voler ser menys.

ANTONIO MARTRA, EXPRESIDENT DE LA REAL FEDERACIÓN ESPAÑOLA DE PATINAJE (1996-2004)

“Vaig dimitir perquè no volia anar contra Catalunya”

Antonio Martra, reusenc de setanta-nou anys i últim president català que ha tingut la RFEP, fa un repàs de les circumstàncies en les quals va produir-se el final del seu mandat, justament quan va esclatar el Cas Fresno. Martra, però, preguntat per dos dels episodis que més maldecaps van portar-li durant la presidència, referents a la relació amb la FCP, assegura no recordar-ne res.

Va córrer el rumor que el CSD va forçar la seva sortida com a president de la RFEP, però vostè va negar-ho als mitjans de comunicació. Com va anar exactament?

Dins el problema del reconeixement de la FCP a la FIRS vaig trobar-me enmig d'un assumpte personal. Jo era el president de la RFEP, però de política no en volia saber res. Jo era el president d'una federació esportiva, així que quan va barrejar-s'hi la política vaig decidir dimitir.

No el va obligar ningú?

No, vaig decidir-ho jo lliurement.

A què es refereix quan parla d'un assumpte personal dins el reconeixement de la FCP?

Tot i que n'era l'expresident, en Pere Torras hi estava treballant molt, en aquest assumpte, i érem íntims amics.

La seva dimissió, doncs, responia al fet que no volia actuar contra Pere Torras?

Jo estava amoïnat perquè van sortir rumors que jo no volia que la FCP estigués adscrita a la FIRS, i a mi aquest tema m'era indiferent. El fons de l'assumpte és que jo no volia anar contra Catalunya, perquè és el meu país. Jo volia que tots sortíssim guanyant, que es jugués, i que l'esport es fes més gran.

Va sentir-se traït pels membres de la FCP quan es va saber que havien demanat en secret la seva inscripció a la FIRS?

A mi el que em va enredar va ser l'Oliveras de la Riva. Ell era el president de la FIRS perquè des de la RFEP li vam organitzar la campanya de presidència. M'havia enviat cartes on deia que passarien unes coses, i després en van passar unes diferents. Amb ell no hi estic molt bé i ja li he dit personalment, perquè em va enganyar.

Oliveras de la Riva va enganyar-lo per aconseguir l'admissió de la FCP a la FIRS?

No, això no hi té res a veure. Tant de bo els haguessin reconegut.

Com es va viure a la RFEP el reconeixement secret de la FCP?

L'única cosa que va passar va ser que jo vaig plegar de president, i l'Enrique García Raposo va ocupar el meu càrrec sense ser elegit. Jo podia plegar de dues maneres en aquell moment, perquè faltava poc perquè es produïssin noves eleccions. Bé podia dir que no m'hi tornava a presentar, o bé fer oficial la meua dimissió. Vaig escollir la segona perquè tothom sabés que jo no volia anar contra Catalunya.

Ivan Tibau explica que l'any 2003 va ser expulsat de la selecció espanyola per unes declaracions a un mitjà de comunicació dient que, en igualtat de condicions, escolliria jugar amb Catalunya. Va intervenir-hi la Junta Directiva de la RFEP o va ser pura decisió tècnica?

No ho sé, no me'n recordo. En aquell moment de seleccionar hi havia en 'Catxo' Ordeig, se li hauria de preguntar a ell. Amb l'Ivan he tingut bona relació, és cert que de vegades hi ha gent que es vol penjar medalles, però t'asseguro que no en recordo res.

També l'any 2003 la selecció catalana i la selecció espanyola estaven convidades a la Copa de les Nacions de Montreux. És cert que davant l'amenaça de retirada de la selecció espanyola, l'organització va retractar-se no convidant la selecció catalana?

Sincerament, no recordo que mai es convidés Catalunya enlloc. Dono la meua paraula que no crec que això fos així.

II. Les soprano

Soprano [it.]:

1 *l m.* [LC] [MU] La més aguda de les veus humanes, pròpia especialment de dones i de nois.

Rafael Niubó.

RAFAEL NIUBÓ, EXSECRETARI GENERAL DE L'ESPORT (2003-2006)

“La visita dels polítics a Macau va ser contraproduent”

Niubó parla sense embuts del paper que va jugar la política en un assumpte que, en un principi, era merament esportiu. L'exnúmero dos d'ERC té molt clar que la diplomàcia espanyola va pressionar i comprar federatius per aconseguir vots i, a més, explica que l'afiliació de la FCP a la FIRS actualment és legal.

La recerca del reconeixement de les seleccions catalanes formava part del seu programa polític o va aprofitar una oportunitat que va trobar-se al càrrec de Secretari General de l'Esport?

Ja ho tenia pensat, perquè jo treballava com a responsable d'assumptes exteriors al Comitè Olímpic de Catalunya (COC). Al COC feia anys que teníem l'objectiu d'aconseguir que federacions esportives catalanes tinguessin representació a federacions internacionals, i per això mantenien contactes amb els respectius estaments internacionals. No era improvisat.

Quina era la finalitat d'aconseguir que federacions catalanes participessin en federacions internacionals?

Tenia dues finalitats. Primera, aconseguir una millora d'aquell esport, perquè en l'àmbit internacional millores a través de competir i a través de relacionar-te amb altres federacions, de les quals pots aprendre millors pràctiques de gestió o coneixement. De vegades també millores financerament. Segona, evitar que esportistes catalans es quedessin fora de competicions internacionals perquè no tenen lloc a l'equip espanyol. Sovint alguns membres d'equips espanyols hi són per complir un còmput territorial, tot i ser d'un nivell inferior als nostres. Era la suma d'aquestes dues coses, al marge de la ideologia que defensa que les federacions esportives de Catalunya tenen dret a formar part de les internacionals

Quina d'aquestes dues finalitats era més rellevant?

Depèn de qui es tracti. Per mi és una qüestió equilibrada entre les dues, pels esportistes suposo que s'ha de sumar la voluntat de participar en el màxim nivell, i per la ciutadana és un tema més emocional. També pot ser-ho pels esportistes.

Com va desembocar el pla de reconeixement de les seleccions catalanes en intentar-ho aconseguir amb la FCP i la FIRS?

Gairebé una vintena de federacions van afiliar-se a les respectives federacions internacionals, era qüestió de buscar antecedents jurídics. No va ser cosa només del patinatge. Les federacions són organitzacions privades, no són ens governamentals. Vam trobar que existien dues realitats: la del món francòfon, que vincula les federacions als governs; i la del món anglosaxó, que ho organitza de la manera contrària. Miràvem de quina manera es podia entrar a cada una. El COI també va tenir una manera de fer anglosaxona, fins a Barcelona '92. Jurídicament és el mateix una federació molt petita que la FIFA, per entendre'ns. A partir d'aquí vam parlar amb tots els presidents de federacions catalanes que hi estiguessin interessats per impulsar-ho. En patinatge hi havia fet un treball previ.

Com va ser la manera de treballar conjuntament entre les institucions esportives i polítiques fins arribar a la reunió del Comitè Executiu de la FIRS de Miami l'any 2004?

Qui va treballar va ser en Ramon Basiana (FCP), en David Moner (UFEC) i jo, com a Secretari General de l'Esport. A més, ens va donar un cop de mà en Jaume Llauredó, de la Plataforma Proseleccions Catalanes. Ens vam entrevistar diferents vegades amb el president de la FIRS. Com que segons els seus estatuts era possible, el Ramon Basiana va començar a viatjar arreu del món per saber quina mena de suports podia aconseguir. I ho vam mantenir en secret a la RFEP perquè segurament ho boicotejarien.

Una vegada es fa pública l'admissió provisional de la FCP a la FIRS, les institucions espanyoles apel·len a la Constitució i la Ley del Deporte, dient que no és legal que un territori espanyol jugui contra la seva totalitat. Existeix realment una llei que ho prohibeixi?

No, no existeix. Aquest és un argument polític i emocional. També van fer servir molt l'argument que fèiem triar als esportistes entre el pare i la mare. Crec que hi ha tres tipus d'esportistes: els que volen participar en un campionat del món i els és igual amb qui; els que se senten vinculats a un lloc o altre, i els que els és absolutament igual. Tothom hauria de respectar on s'identifica cadascú. La llei que existeix és la que diu que un esportista que renuncia a una convocatòria de la selecció espanyola pot ser sancionat.

Quins arguments jurídics podia fer servir Catalunya?

Vam regular-ho a l'Estatut d'Autonomia, que és una llei orgànica espanyola. Des de la Secretaria General de l'Esport vam introduir dues esmenes en la modificació de l'Estatut de 2006. Una a l'apartat d'esport, on deia que Catalunya hauria de tenir seleccions catalanes, i una segona a l'Article 200 que deia que Catalunya promouria l'afiliació de les seves organitzacions culturals, lúdiques i recreatives a les internacionals. Quan es va tramitar el govern espanyol ho va manar esborrar de l'apartat d'esports, i no se'n van adonar de l'Article 200. Quan Alfonso Guerra va passar "*el cepillo*" no ho va veure. És un mecanisme legal blindat que es pot fer servir actualment. Si legalment Catalunya pot promoure l'afiliació de federacions catalanes en internacionals, això té com a conseqüència que pugui competir i ser elector en les seves assemblees. És a dir, vam escriure dos articles bessons, i només en van matar un.

Quan va succeir el Cas Fresno era il·legal i ara seria legal l'admissió de la FCP a la FIRS?

No, no era il·legal. Estava en una alegialtat. Però avui en dia és més que legal. L'Article 200 forma part de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, una Llei Orgànica de primer nivell, aprovada pel Parlament de Catalunya, el Congrés de Diputats i el Senat. I mai ha estat impugnat al Tribunal Constitucional.

Existeix a Espanya una llei que estableixi que les seleccions esportives espanyoles representen legalment el país?

Sí, tant a Espanya com a Itàlia està establert que l'equip esportiu espanyol té la representativitat d'Espanya. Només hi ha aquests dos casos. A Alemanya això està prohibit. Legalment, un partit d'hoquei entre Espanya i Alemanya seria un partit entre Espanya i la Federació Alemanya de Patinatge. Un país contra una federació. Amb la selecció catalana passaria el mateix, perquè a Catalunya les seleccions esportives no tenen la representativitat legal del país.

Vostè va afirmar que en hoquei patins no hauria d'haver-hi cap conflicte social en un partit entre Espanya i Catalunya perquè la majoria d'integrants de la selecció espanyola eren catalans. Què passaria amb esports on no hi ha un elevat percentatge de membres catalans?

No ho sé. Però abans de la Guerra Civil hi ha molts precedents de partits entre Catalunya i Espanya. No seria una novetat traumàtica que Espanya jugués contra Catalunya, o dit de manera

anglosaxona, que la RFEP jugués contra la FCP. De fet, vaig arribar a demanar-ho, però per ells va ser emocionalment inacceptable.

L'expresident de la FIRS, Oliveras de la Riva, explica que va proposar una alternança en la participació en competicions internacionals entre la RFEP i la FCP. Van rebutjar aquesta proposta?

Crec que no vam refusar-la. És possible que nosaltres anéssim a totes, però vam crear i proposar escenaris al govern espanyol, no només per al cas del patinatge. Un d'ells, per exemple, era que als Jocs del Mediterrani competís Catalunya i als Jocs Olímpics Espanya. Tot això com un primer pas.

Creu que realment hagués passat que a través de l'alternança s'hagués normalitzat la participació internacional de Catalunya i, que a partir d'aquí, la població s'hagués acostumat a un partit Catalunya-Espanya?

No ho puc saber. Aquí sembla molt complicat, però ningú s'estranya que competeixin Gal·les i Anglaterra. No és cap drama, però aquí va convertir-se en un de nacional. Ni es debilitarien equips ni es faria escollir a ningú. Repeteixo que no és un tema únic del patinatge, sinó d'una vintena. De fet, el govern espanyol va acceptar que si no hi havia federació espanyola d'aquell esport, no hi havia conflicte. També vam topar-nos amb el cas singular del rugbi, on la federació catalana és fundadora de la internacional, i això li dóna drets especials. A més, el COC podia demanar l'entrada al COI si aconseguia un mínim de federacions reconegudes, que ja teníem. Després vam tramitar la instància d'inscripció, al mateix temps que Estònia i Lituània. Elles van ser admeses i a nosaltres no ens van respondre. Mentrestant havien canviat la Carta Olímpica i ens havien barrat el pas.

Vostè formava part del Govern del tripartit, on el president era del PSC. Com és que, si a Espanya governava el PSOE, no va haver-hi una millor relació d'entesa entre els dos governs?

Jurídicament el PSC i el PSOE no són el mateix partit, són independents. Les relacions entre ells són molt fluides. A l'època on passa el Cas Fresno el president era Ernest Maragall, que més aviat era favorable, i prova d'això és que va anar a Macau i va organitzar una recepció molt important a la selecció d'hoquei al Palau de la Generalitat. El president Montilla no era molt

explícit amb el tema, però tampoc era contrari. I cap dels dos creia que fos un tema pel qual haguessin d'entrar en conflicte.

Entre Miami i Fresno va haver-hi una guerra en cerca d'aliances internacionals. Com és que en lloc d'això el PSC i el PSOE no van trucar-se i posar-se d'acord?

Va ser una cosa de govern a govern. L'encarregat de Catalunya era jo, i a Espanya hi havia en Gómez Angulo (CSD), que va plegar per l'*Efecte Miami*. Després el va substituir en Jaime Lissavetzky. Ens vam reunir i trucar moltes vegades, a Barcelona i a Madrid. Però no vam arribar a cap acord. El president Maragall m'havia delegat esports a mi i no s'hi va posar. Sí que va fer algun intent personal, però desconec si va parlar-ho amb Rodríguez Zapatero. Esports era de l'àmbit d'ERC.

Des d'alguns sectors, com el dels jugadors, s'apunta que si els polítics no haguessin visitat la selecció d'hoquei a Macau, l'assumpte no hauria estat tan polititzat. Què n'opina i quin era l'objectiu de la visita oficial a Macau?

El que va passar a Miami va tenir molta repercussió, i és cert que molta gent va veure que el tema tenia una envergadura important va ser quan la selecció va anar acompanyada de polítics a Macau. Jo era el Secretari General de l'Esport i no vaig anar-hi. I també penso que viatjar va ser contraproductiu.

Els fets van precipitar-se després que el primer a aparèixer a Macau fos Artur Mas, cap de l'oposició?

Sí. Tots eren en una expedició a la Xina, però l'Artur Mas no va avisar que se n'anava a Macau. La resposta del president Maragall va ser la de també variar l'itinerari previst, i amb ell en Carod-Rovira i en Jaume Llauredó. No estava previst que hi anés ningú, però tot es va precipitar.

Sense aquestes visites oficials, creu que la maquinària diplomàtica espanyola s'hauria mogut menys?

Amb això van veure la potència i la repercussió mediàtica de l'assumpte. Per això crec que va ser contraproductiu. En certa manera, ells creien que els hi havíem passat la mà per la cara i van mirar de combatre-ho.

La Secretaria General de l'Esport té proves de les presumptes pressions i amenaces realitzades a federatius d'altres països en les Assemblees de Fresno i Roma?

Ho explicaven els mateixos afectats. A la presidenta de la federació alemanya, que treballa en una pastisseria, li va trucar el ministre personalment. Andorra sembla evident que era favorable a nosaltres, i així ens ho manifestaven, però estaven molt pressionats. Després va venir la lluita per fer la votació secreta o a mà alçada. Espanya volia la segona per retratar qui no obeïa. A banda de la implicació del govern espanyol amb el govern italià, de Silvio Berlusconi. Entre els dos van aconseguir cessar l'Oliveras de la Riva. Després de Miami vam anar a sopar tots i el representant italià estava eufòric amb nosaltres, i després va formar part del boicot al seu president. El president de Xile ens va explicar que la policia es posava davant de casa seva. Jo personalment vaig sentir a Fresno com delegats espanyols amenaçaven i intimidaven el 'Gordo' Molina al lavabo. Ambaixadors espanyols visitaven presidents de federacions d'altres països. Tot això va passar perquè moltes federacions deien que ens votarien si la votació es feia en secret, no a mà alçada.

Un any després a l'Assemblea de Roma sí que es va produir la votació en secret. Com és que també es va perdre?

A Roma hi havia suborns. La mateixa gent de la RFEP donava sobres allà mateix a federatius. El suborn corria com una cosa habitual. A Roma encara tenien més pressió i ràbia, perquè el TAS va dictaminar que l'Assemblea de Fresno havia sigut irregular. Tothom va forçar encara més la màquina. Era una cosa molt coordinada. Arribaven federatius d'altres continents, fos a l'aeroport d'Orly fos al Charles de Gaulle, que la policia francesa els preguntava qui eren i si anaven a l'Assemblea de la FIRS. No és massa normal que algú com un president de federació de patinatge creui de continent i algú l'estigui esperant. Tampoc ho és que la policia italiana no deixés entrar gent que venia d'Àfrica. Miraven d'interceptar tothom de qui dubtaven que podia votar a favor de la FCP i que ni arribessin a Roma. I si arribaven miraven de seduir-los amb diners.

Algú ha expressat que se'l subornés?

Sí, diria que també va ser la delegació xilena. Hi va haver un cas a Fresno, d'un país sud-americà que toca molt la part nord-americana, que ens va demanar que si superàvem l'oferta, ens votaria a nosaltres.

Si existeixen aquests testimonis, com és que el Cas Fresno va quedar aparcat a Roma?

Perquè els presidents de federacions nacionals no són res comparats amb la força que tenen els seus governs. Estaríem demanant l'acte heroic d'algú enfrontant-se al seu govern. I ningú vol fer-ho, ningú es vol complicar la vida ni que li tirin els seus negocis enlaire, per un tema del qual ni viu com és el patinatge. S'ha de ser un suïcida per anar contra el teu govern, que a més està aliat amb el govern espanyol.

III. Les mezzosoprano

Mezzosoprano [it.]:

I f. [MU] Veu femenina de registre intermedi entre el de soprano i el de contralt.

Montse Mir, Carles Gallén.

MONTSE MIR, PERIODISTA D'HOQUEI PATINS DE CATALUNYA RÀDIO ENVIADA A MACAU, FRESNO, LAUSANA I ROMA

“La premsa vam cometre l'errada d'induir-nos de la situació i no filtrar la informació”

La periodista va viure el procés en primera persona i repassa com van narrar-se els fets als mitjans de comunicació. De manera relaxada i sense acusar ningú, Montse Mir també observa alguns dels errors que, segons el seu parer, van cometre la FCP i Isidre Oliveras de la Riva per no aconseguir la ratificació d'ingrés a la FIRS.

Com es va viure des de la perspectiva de periodista el fet de desplaçar-se a un Mundial d'hoquei patins per seguir la selecció catalana?

La situació del periodisme era molt diferent de l'actual, estàvem integrats totalment a l'expedició. Tot el que feia la selecció catalana nosaltres ho fèiem, cosa impensable fins i tot en un esport com l'hoquei patins, on ja hi sol haver més proximitat. Anàvem amb ells a l'autobús, dormíem al mateix hotel... vivíem l'expedició en primera fila. Un altre fet a destacar és que havia de fer les cròniques des d'un telèfon fix instal·lat a la graderia del pavelló, i encara tenia sort, perquè una companya havia d'enviar-les des d'un cibercafé. També em va sorprendre molt el moment en què comença a polititzar-se tot i es van presentar allà l'Artur Mas, cap de l'oposició, en Carod-Rovira, en Pasqual Maragall... no oblidem que érem a Macau, no al sud de França. S'hi sumava el fet que allà estàvem aïllats, no sabíem de la transcendència que estava agafant aquell Mundial a Catalunya. Ens en vam adonar quan ens van demanar feina fora de l'habitual, com entrar a *El matí de Catalunya Ràdio* cada dia, a tots els informatius, demanar testimonis a totes hores, etc. En definitiva, explicar-ho absolutament tot. Fins i tot vaig haver d'anar a la festa de celebració.

Com va viure l'aparició de l'elit política catalana?

Les visites a Macau ens van sorprendre molt. A banda de l'elit política hi havia més gent, empresaris catalans que miraven de fer *lobby*. El Barça hi va enviar en Quim Paül, per exemple. Però dels polítics ens en “reiem”, perquè era una batallista entre ells. En Pasqual Maragall, per exemple, va passar-se uns dies dient que no hi aniria, i quan va aparèixer ho van acabar

dissimulant com que venia de passada d'un viatge oficial. L'Artur Mas va fer una jugada política estranya, visitant la selecció catalana d'hoquei patins, i arran de la seva visita en Maragall va veure que li colaven un gol polític. En resum, no es va viure com un fenomen especial sinó com un fenomen estrany.

Quin paper va tenir els mitjans de comunicació durant el Mundial B de Macau?

Se'ns demanava la versió política, tot i que érem periodistes esportius enviats a explicar política a través de personatges que tampoc no eren polítics. Els partits no valien res. El dia que no hi va haver partit i l'equip va anar a entrenar-se a Hong Kong va ser una súper notícia. Hi havia la preocupació de no voltar massa, sobretot en Jordi Camps estava molt neguitós perquè tothom estigués junt, patia perquè no transcendís, per exemple, que un jugador s'havia perdut. A Macau, a més, el joc i la prostitució eren una cosa molt visible. No hi havia el neguit que ningú es desfermés, però sabien que si un jugador sortia de l'hotel i li passava alguna cosa es veuria com un fet negatiu. Els porters moltes vegades em veien sortir i em demanaven que els hi comprés ampolles d'aigua perquè fins i tot el seleccionador passava llista durant la nit. Estaven representant a Catalunya i no volien que ningú cometés cap bestiesa.

Un mes després del Mundial B de Macau et va tocar anar a Fresno a explicar l'Assemblea de la FIRS. Quin ambient s'hi respirava?

El Mundial B era un entreteniment, un fet simpàtic d'explicar. A Fresno tot es va posar més seriós, l'ambient era carregadíssim. Jo estava allotjada al mateix hotel on va tenir lloc l'Assemblea, i hi teníem llogada una sala que fèiem servir d'estudi. Això ja demostra la magnitud de l'esdeveniment. La majoria de mitjans dormien en un altre hotel i venien a seguir l'Assemblea. Coincidia amb el *Thanksgiving Day*, i tot l'hotel estava decorat com a les pel·lícules, així que existia un contrast entre la festivitat local i la sala de congressos que tenia llogada la FIRS. Dins la comitiva de l'Assemblea hi havia ambient de joc brut, de mirades... era un *show* totalment descontrolat, perquè la FIRS estava acostumada a celebrar assemblees sense ningú i allò se'ls va escapar de les mans. Ho demostra, per exemple, que els periodistes érem dins la sala posant el micròfon a tothom. Després van venir les acusacions de coses indemostrables, de joc sotamà, de suborns per part de totes dues bandes. Això jo no ho puc demostrar, perquè davant meu ningú va passar-se cap sobre amb diners. Com a periodista no era una situació còmoda de treball.

D'aquesta assemblea ha transcendit que només que ho va veure amb els seus ulls pot explicar què va passar en aquell hotel. Però tu que hi eres, en canvi, no en pots assegurar res. Què es veia exactament?

Evidentment cap periodista va veure ningú de la FCP, RFEP o FISR (Itàlia) rebent o donant cap sobre. Primer hi va haver la reunió del Comitè Executiu, que ja va ser un desgavell, amb gent entrant i sortint de la sala i corrent amunt i avall dels passadissos. Suborns econòmics no es veien, però sí que hi havia delegats d'algunes federacions que asseguraven haver rebut pressió dels seus governs. Sense menysprear ningú, però que al delegat d'hoquei línia de qualsevol país, que no és ningú, li truqui a casa seva un ministre, això li ha de fer venir por al cos. Aquestes pressions sí que van ser-hi, i també denúncies d'impediments a l'hora de viatjar, especialment a l'Assemblea de Roma.

Alguns periodistes van desplaçar-se a Fresno subvencionats per la UFEC. No és aquesta una manera il·legítima de guanyar-se l'opinió pública?

És cert que una desena de periodistes vam anar amb el viatge pagat per la UFEC. Però en el cas de *Catalunya Ràdio*, per exemple, vam desplaçar-nos tres persones, i només estava pagat el meu viatge. I no crec que sigui una manera il·legítima de guanyar-se l'opinió pública. És veritat que tots els periodistes catalans enfocàvem la nostra feina cap al públic català, però com a periodista no em va condicionar mai res en la meua feina el fet que m'haguessin pagat el viatge. A *Catalunya Ràdio* s'obria amb la visió de la FCP, perquè és el nostre públic. Però sempre buscàvem les dues versions, també la de la RFEP i la de la FISR. A Roma, per exemple, vaig realitzar un tomb llarguíssim en taxi per anar a treure unes petites declaracions d'en Carmelo Paniagua. Però evidentment teníem una visió *catalana* del que estava passant.

Com interactuaven el bàndol de la FCP i el bàndol de la RFEP a les assemblees de la FISR de Fresno i de Roma?

L'Assemblea de Fresno era un caos, un campí qui pugui. Una errada que vam cometre la premsa va ser la de no filtrar informació, induir-nos també de la situació. A qualsevol declaració d'algú desconegut li donàvem sortida, no hi havia la pausa necessària per treballar i potser això va col·lapsar la gent. És una visió que he agafat amb el pas dels anys. No diferenciàvem què era rellevant del que no, no distingíem quins eren els condicionants de cada declaració... tot era estrany. A Catalunya anava arribant tota la informació i ens trucaven per dir-nos que s'havia

publicat una informació que nosaltres no havíem donat. Jo com a periodista no puc donar una informació que no tinc comprovada. Treballàvem sota aquesta pressió. Havíem de fer alguna entrevista sense haver parlat abans amb aquella persona, teníem el micròfon obert per a tothom. La relació amb les dues parts era força correcta, tot i que els mitjans catalans teníem molt més lligam amb la FCP.

Quina informació teníeu els mitjans de comunicació sobre el desenvolupament de la votació?

Primer va haver-hi el debat sobre si la votació havia de ser secreta o a mà alçada, perquè els estatuts de la FIRS contemplaven que es fes en secret si dos membres ho demanaven. I així va ser, però no els van fer cas. Després va venir el problema de la redacció de la pregunta, ja que la van formular d'una manera que si votaves que 'sí', realment estaves votant contra l'admissió de la FCP. Veient el resultat després de la votació està clar que la redacció no va confondre ningú, perquè la FCP només va aconseguir vuit vots favorables. Però en aquell moment havien de reclamar.

Creus que, si la votació hagués estat secreta, el resultat seria diferent?

No es pot saber. Crec que hauria canviat. Però des del meu punt de vista l'Assemblea no és clau, sinó que la clau és la reunió del dia anterior. Si en aquella reunió s'hagués mantingut l'aspiració de recomanar l'entrada de la FCP per part del Comitè Executiu, els assembleistes haurien dit que sí. Tot i el descontrol d'aquella reunió els periodistes no vam entrar-hi, però veiem directius entrant-ne i sortint-ne. No tinc clar si hi era tothom que havia de ser-hi. Les dades que ens facilitaven la FCP i la Secretaria General de l'Esport deien que els membres del Comitè mantenien una línia de suport al seu president, Isidre Oliveras de la Riva, i a què Catalunya entrés a la FIRS. Oliveras de la Riva va sortir dues vegades de la reunió a parlar amb la FCP i amb la RFEP. I mentre ell era fora de la sala van passar coses. El que s'ha filtrat és que dos membres italians, en Sabatino Aracu i en Roberto Marotta, que no eren favorables a l'entrada de la FCP, van fer canviar d'idea membres que sí que ho eren. Això és el que s'ha dit. Ara venen les meves hipòtesis, i és que entre això i les pressions que havien rebut dels seus governs, els altres membres o bé van témer possibles represàlies, o bé van veure que Catalunya no havia d'entrar-hi pel motiu que fos, o bé van pensar que despatxarien l'Oliveras de la Riva i els convenia ser en el bàndol de la persona que el substituís.

És en aquest moment quan Isidre Oliveras de la Riva va sortir a dir que aquella reunió era ‘una casa de barrets’?

Segons sembla, quan va tornar l'Oliveras de la Riva li van dir que ja havien votat i que el seu vot no canviaria el resultat final, per la qual cosa ells ni ho portarien a l'Assemblea. Un recurs de l'advocat de la FCP, Jean-Louis Dupont, va permetre que finalment la proposta es votés. L'Assemblea va començar amb la dimissió d'Oliveras de la Riva, que ja no va ni dirigir-la.

Es pot considerar que l'Oliveras de la Riva va deixar venuda la proposta catalana?

És una teoria meva, però si els hagués deixat venuts, ell hauria continuat en el càrrec de president, no tindria motius per dimitir. Posant-me a la seva pell, no crec que hagués fet una proposta com aquesta, dur-la a Miami, que es muntés tot aquest ciri, intentar negociar-la amb les dues bandes i intentar-ho de totes maneres per acabar dimitint. En el fons, el Comitè Executiu era el seu govern, i si aquest no estava amb ell i, tal com es pot interpretar, es pogués sentir traït, té molt sentit la seva dimissió. Que es va equivocar en algunes coses ho podem dir ara que han passat quinze anys.

Quins errors creus que va cometre?

No tenir ben controlat el seu Comitè Executiu. Per portar una cosa que se t'escapa de les mans has de tenir-la molt clara, perquè per molt que tothom digui que la FIRS és un ens privat i no és un tema polític, allò era molt polític. També podem pensar que ell no havia de sortir en cap moment de la sala on tenia lloc la reunió. Però parlem sense haver-hi estat a dins, no sabem quin discurs va fer, però l'hauria d'haver encaminat cap a convèncer sobre la viabilitat de la seva proposta. Si defensava que Catalunya era una potència mundial, que donaria visibilitat i que s'havia compromès a treballar l'hoquei patins en llocs on estigués en un estat embrionari, ho hagués sentenciat en aquell moment. Està clar que no havia de sortir de la reunió. Mirant-ho *a posteriori*, també penso que si ell hagués dirigit l'Assemblea l'hauria controlada millor, perquè tenia molt prestigi entre els assistents. Després podem pensar que realment a ell no li era tan rellevant l'entrada o no de la FCP, perquè representava a la FIRS, no a la FCP.

Era a les grans potències de l'hoquei patins a qui no interessava el reconeixement oficial de la FCP a la FIRS?

No ho crec, perquè Argentina en principi era un dels països amistats amb la FCP, però al final no sé què va votar. Portugal crec que no era favorable i Itàlia era totalment desfavorable a l'entrada de la FCP. En Sabatino Aracu també tenia una visió política perquè era diputat de Forza Italia, el partit d'en Silvio Berlusconi.

Què s'hi jugaven realment la RFEP? Era només un debat esportiu, per la pèrdua de jugadors?

La RFEP segur que va rebre pressions del Consejo Superior de Deportes (CSD) i dels polítics espanyols. Ells també tenien pressions. Quan va oficialitzar-se el reconeixement provisional a Miami es va fer d'amagat, ho sabíem molt poques persones que tindria lloc aquella reunió. I va coincidir amb la celebració d'una Copa del Rei a Jerez de la Frontera. A *Catalunya Ràdio* sabíem que tenia lloc la reunió però no podíem dir res perquè encara no havia passat. La teoria diu que hi havia d'anar jo, perquè m'encarrego de l'hoquei patins, però llavors no hagués anat a la Copa del Rei, i això hagués sigut sospitosos. Ens va agafar una paranoia molt forta. Vaig acabar anant a Jerez, i allà hi havia gent que ho sabia també però no en podíem parlar, i tenint present que en qualsevol moment esclataria. I a més, que seria de nit, per la qual cosa m'havien dit que tingués algun jugador avisat que de nit li faríem una entrevista. Però no podia avisar ningú d'una cosa que no se sabia que passaria. I a més, companys periodistes podrien enfadar-se amb mi per no haver explicat res. Tornant a Fresno, la RFEP evidentment havia rebut pressions polítiques per actuar com va actuar, i gent del CSD que era a l'Assemblea vorejava la mala educació, en el sentit que es posaven a cridar “*¡No puede hablar, no es español!*” quan intentaven parlar els representants catalans.

De l'Assemblea de Roma ha transcendit la imatge de Carmelo Paniagua ensenyant el seu passaport a Ramon Basiana. Com va ser el comportament dels representants de la RFEP?

L'Assemblea de Roma va ser una història completament diferent. Primer perquè a l'ordre del dia només hi havia l'acceptació de la FCP i l'aprovació del nou president. Es va celebrar a la seu del Comitè Olímpic italià, en una sala que hi havia una graderia. Per entrar-hi els

assembleistes havien de tenir les quotes de pagament al corrent¹⁶, i en aquell moment es pagaven en metàl·lic. Per això algú podia pensar que s'estaven pagant diners per votar una cosa o altra. Evidentment hi havia federacions que no tenien els diners, però qui els va facilitar aquests diners ja no ho puc saber. Lògicament una de les hipòtesis és que algú ajudava, en forma de donar diners, a què es pogués entrar a votar. Hauria de sortir algú assegurant que li van oferir diners per votar una opció, i això no ha passat. Alguns delegats sí que van declarar haver rebut pressions del seu govern.

De fet, va ser en aquesta assemblea on hi va haver més casos de testimonis assegurant que els havien posat traves per arribar a Roma i que havien rebut trucades de familiars per comunicar que hi havia gent sospitosa al voltant de casa seva.

Sí, tot això va anar sortint, que els havien retingut a l'aeroport, que els havien trucat a casa per dir que no hi anessin... Realment puc dir que hi havia molta menys gent a l'Assemblea de Roma que a la de Fresno. Però estava ben organitzada, tothom tenia la seva acreditació, va votar-se en secret, un a un i introduint el vot en una urna. També la FCP va tenir dret a exposar el seu discurs de per què volia entrar a la FIRS, i la RFEP l'oportunitat d'exposar el seu punt de vista. Hi va haver un ordre que a Fresno no hi era.

Tot i complir-se totes formalitats que demanava la FCP, el resultat de la votació també va acabar sent contrari als seus interessos. Per què creus va anar-hi la FCP si era la crònica d'una mort anunciada?

Hi ha imatges que demostren que formalment no va ser un desastre. De fet, el desastre de Fresno permet que es produeixi l'Assemblea de Roma, perquè s'hi van violar estatuts de la mateixa FIRS. Per això el TAS va donar la raó a la FCP, perquè tres jutges van mirar-se l'assemblea i van veure que no hi havien les condicions imposades pel seu propi reglament. A Roma tot es va fer bé. Perquè va anar-hi la FCP no ho sé, jo no ho puc dir. Si havien fet totes les passes prèvies, era la seva última carta. Suposo que van treballar fins a l'últim moment per aconseguir el reconeixement. Desconec les xifres amb què ells treballaven, i si van anar allà sabent que ja no podien guanyar.

¹⁶ En l'Annex 4 pot comprovar-se els requisits imposats per la FIRS als delegats federatius per poder entrar i votar en l'Assemblea de Roma, entre els quals s'hi troba el fet d'estar al corrent de pagament de les quotes.

Com és que, si és sabut que van existir casos de pressions governamentals i de retencions il·legítimes en aeroports, no s'ha treballat des dels mitjans de comunicació per arribar a demostrar-ho?

Els presidents de federacions petites acostumen a ser-ho per voluntariat o per interès cap a l'esport. També he pensat, fredament, que a un president d'aquest tipus realment no té interès en si Catalunya entra a la FIRS o no, és una cosa que ni li va ni li ve. Vota el que li han dit i ja està, no es complica. Per això penso que es va errar en no presentar els beneficis que suposaria l'entrada de la FCP per a totes aquestes petites federacions, que no hi va haver la pedagogia suficient. A Fresno la FCP va presentar el primer esbós dels World Roller Games, va prometre treballar per dur-los a terme si s'acceptava com a membre. Allò no semblaria prou positiu per tota aquesta gent. En l'àmbit polític internacional i a escala comercial sí crec que podien fallar aliances si algú no votava l'esperat, per això crec que en aquests delegats, només de dir-los que el seu país perdria alguna cosa si no votaven el que li deien, ja els tenien lligats.

CARLES GALLÉN, PERIODISTA D'HOQUEI PATINS DE *MUNDO DEPORTIVO* I ACTUAL CAP DE COMUNICACIÓ DE LA FEDERACIÓ CATALANA DE PATINATGE

“La premsa catalana érem a Fresno perquè la UFEC va convidar-nos-hi”

El periodista Carles Gallén va presenciar l'Assemblea de Fresno i recorda respirar-hi un ambient molt carregat, de joc brut per part de tothom. Diu que no se'n pot salvar ningú, ni la FCP. I és que a ell li van pagar el viatge. A més, es mostra molt escèptic a l'hora de parlar de les presumptes pressions i corrupcions.

Quin ambient es vivia a Fresno abans de la votació?

Va ser una reunió molt polititzada d'un comitè internacional. S'hi jugaven moltes coses, sobretot la independència esportiva d'un país. Els polítics, tant catalans com espanyols, ja hi estaven involucrats. Ho vaig viure des de dins, perquè com a periodista i com a aficionat a l'hoquei patins era un tema que m'interessava molt. Des del punt de vista polític vaig ser conscient de les guerres brutes que va haver-hi.

Què vol dir guerra bruta en aquest context?

Vol dir que no se'n salva ningú. Estic convençut que molta gent estava comprada amb diners, per part de les dues bandes. No posaria la mà al foc per atacar ni per defensar ningú, però allà va haver-hi de tot.

Respecte a l'Assemblea de Fresno s'ha comentat sovint que només qui ho va veure amb els seus propis ulls és coneixedor del que va passar, que és l'única manera de demostrar que hi va haver joc brut. Què vas poder veure des d'allà?

S'intuïa i es veia que no s'estava desenvolupant amb normalitat perquè tota l'elit política corria pels passadissos amunt i avall. Era un pols per demostrar qui tenia més força, fins al punt que alguns participants anaven canviant el vot segons què els oferien a cada moment.

Com es podia saber què anava a votar cadascú?

Bé, no es podia saber fins que no va produir-se la votació, però qui semblava que estava més a favor d'un bàndol resulta que després hi votava en contra. Sabies que a aquell representant

l'havien tombat. Posteriorment va sortir a la llum tota la guerra que va haver-hi. El primer que va decidir aixecar-se i marxar veient què estava passant va ser el president de la FIRS, Isidre Oliveras de la Riva. Després va acabar dimitint.

Per què creus que va tenir aquesta reacció?

No ho sé, però està clar que el seu càrrec i la seva posició en aquell moment comportava rebre pressions de tot arreu.

Es pot considerar que Oliveras de la Riva va deixar venuts els representants de la FCP?

En un principi ell defensava una postura i va ser coherent defensant-la. Va ser ell qui va convocar la primera reunió a Miami. El Comitè Executiu que ell presidia va ser qui va prendre la decisió d'acceptar provisionalment la FCP, però després havia de passar per l'Assemblea. I ja a l'Assemblea, no se sap si per pressions o el que fos, va fer-se enrere. Vaig quedar parat quan el vaig veure marxar.

El van pressionar o comprar des de la RFEP?

Pressionar segur, des de la RFEP i des de tot arreu. Comprar no ho podria dir, no ho puc saber. Però tot l'aparell diplomàtic espanyol, tan famós aquests darrers anys, ja existia en aquell moment. I va posar-se en marxa per evitar que algunes federacions que estaven a favor de la independència esportiva de Catalunya ho votessin. Sobretot les sud-americanes, on la FCP havia treballat de valent enviant entrenadors i organitzant clínics.

Què creus que tenia a perdre la RFEP amb la independència esportiva de Catalunya?

Res, tot allò era polític! Cent per cent polític. Res a veure amb la pèrdua de jugadors i potencial. La selecció espanyola n'hauria sortit guanyant de tot allò, perquè tindria un rival potent més i es promocionaria més i millor l'esport. Espanya seguiria sent una selecció forta, ajuntant els gallecs, madrilenys i els catalans que no haguessin volgut ser catalans.

Creus que la política va embrutar tot el procediment? Van ser els polítics catalans qui van començar la guerra?

Absolutament. La diplomàcia espanyola va moure's molt. Els polítics catalans són els primers a liderar el procediment. Qui va començar a moure-ho tot va ser en Rafael Niubó, que era el Secretari General de l'Esport. Llavors governava el tripartit i Esquerra Republicana de

Catalunya tenia la vicepresidència i també li corresponia gestionar l'esport. Podríem dir que ERC és qui en un principi gestionà aconseguir la independència esportiva catalana. Defensaven que les federacions esportives eren entitats amb autodeterminació, i reclamaven la independència de cada esport de poder decidir el que volguessin.

D'aquesta manera, el procés de reconeixement internacional de la FCP va engegar-se només amb una finalitat esportiva?

És obvi que en un segon terme existia la finalitat política. Jurídicament, però, es defensava amb arguments esportius. L'advocat de la FCP, en Jean-Louis Dupont, havia treballat per trobar una escletxa legal dins els reglaments jurídics esportius. Altres esports ja havien trobat aquesta escletxa i alguns van aconseguir-ho. Especialment van ser esports que van trobar-se amb una federació espanyola dèbil o inexistent. En arribar a esports on la federació espanyola era forta, o l'esport era fort com l'hoquei patins, tothom va posar-se en alerta de què pretenien els catalans. La Secretaria General de l'Esport havia buscat en quins esports existia aquesta escletxa i van trobar-se que el cas més mediàtic era el de la FCP, on a més el potencial esportiu era enorme.

Per tant, es podria considerar que ho va engegar en Rafael Niubó abans que en Ramon Basiana?

Evidentment és un tema que ve de la política. Els polítics van embarcar la federació i no al revés. Són ells qui comencen a treballar a escala global per veure en quins esports hi havia el buit legal. D'esports olímpics, per exemple, no en van trobar cap, perquè va ser en Samaranch qui ho va blindar.

La potència de la RFEP estava personificada en Carmelo Paniagua?

Sí, tot i que al darrere tenia enviada gent amb poder del Gobierno, del Consejo Superior de Deportes i ambaixadors espanyols. Gràcies a molta gent van aconseguir vots favorables, perquè al final hi ha una votació amb un resultat, que a més va ser molt ampli. No es pot demostrar com van aconseguir els vots, perquè al final es pot prometre a algú que l'ajudarà amb entrenaments, o pots prometre que l'ajudarà amb entrenaments i a més li pagarà diners. I això des de les dues bandes.

Llavors consideres que és lícit com va gestionar la RFEP els seus mitjans?

Lícit no seria la paraula adequada, perquè va haver-hi una guerra molt bruta. Tenien molts mitjans per aconseguir el seu objectiu i els van fer servir tots. Ells també consideraven que a Miami s'havia pres la decisió d'acceptar la FCP mitjançant enganyar gent i que no era una decisió vàlida. A banda dels arguments de la dreta espanyola sempre ha fet servir, com que Catalunya no és un país i per tant no té poder en res.

En aquell moment ni es parlava d'independència política i no va ser fins al cap de sis anys que van retallar l'Estatut d'Autonomia.

El moviment polític independentista sempre ha existit, ERC sempre ho ha tingut al seu programa. Però era un fet aïllat, un moviment completament minoritari. Per tant, no es parlava obertament de la independència de Catalunya com a país. Es parlava d'independència esportiva de països. I Catalunya té qualitat de país esportiu, per historial, per potència i per nombre d'entitats.

Mesos després el TAS va ordenar repetir la votació considerant que hi havia fets irregulars en la votació. Presencialment què es veia d'irregular en la votació?

Totes les assemblees de la FIRS acostumen a ser caòtiques, però aquesta va ser-ho especialment. Primer perquè no existeix el vot telemàtic i s'hi vota a mà alçada. En aquesta votació els estatuts de la FIRS demanaven que el vot fos secret, però també va fer-se a mà alçada. Aquesta és una de les primeres reclamacions de la FCP.

Com es va decidir canviar el sistema de votació?

Sincerament no ho recordo. És que, a més, alguns periodistes érem en una sala annexa seguint l'Assemblea a través d'una pantalla, perquè érem molts catalans i molts espanyols. També va ser una guerra bruta de mitjans. En aquell moment no érem conscients de tota aquesta guerra, però després va quedar demostrada.

Carmelo Paniagua va demanar al documental *Fora de joc* que si algú tenia proves que havien comès il·legalitats que sortís a ensenyar-les. Com va quedar demostrat?

És que té raó, no hi ha proves. Tot va desenvolupar-se sota mà. Sí que es veien discussions pels passadissos, sobre la manera de votar i moltes altres coses. En aquest context qui té més

capacitat de manipular és qui guanya. I en aquesta situació l'Oliveras de la Riva va preveure la dimensió de la tragèdia i no va voler ser còmplice de tot el que va passar en aquella sala. La prova que tot va ser irregular és que el TAS va tirar enrere la votació i va ordenar-ne la repetició.

Tot i això el resultat de la votació de Roma va ser el mateix. Com s'explica?

Perquè la maquinària espanyola havia estat preparada durant un any. Al principi, com que tot va dur-se a terme en secret, no va tenir marge de reacció. Espanya va anar molt més preparada a Roma.

Tot i l'antecedent de Fresno, és durant l'Assemblea de Roma quan testimonis declaren que els han retingut a l'aeroport o que la família els ha trucat explicant que hi havia gent sospitosa passejant al voltant de casa seva. La preparació d'Espanya inclou que ningú n'hagi parlat mai més?

Tot i l'antecedent de Fresno ja no van tenir miraments i presumptament van fer coses tan bèsties com aquestes. En ser un fet repetit, és a dir, que era una assemblea repetida i la FCP ja havia recorregut al TAS, no li quedava camí a recórrer. Hem de pensar també que la diplomàcia espanyola és molt forta. En aquesta situació de poder de vegades no fa falta ni sucra l'altra persona, amb una trucada dient quina opció no interessa que voti ja n'hi ha prou. Proves que tot això va passar ningú en té, i si fos així, no sé què pretendria aconseguir amb elles.

Creus que actualment seria absurd tornar a intentar el reconeixement internacional de la FCP?

Sí, no es compleixen els requisits. Perquè les seleccions catalanes puguin competir oficialment Catalunya ha de ser independent. No es va córrer massa perquè l'escletxa legal existia, però ara l'han blindada i un país sense estat no pot anar a uns Jocs Olímpics.

Com van interactuar els dos bàndols amb la premsa i els mitjans de comunicació?

De pressions res, per part de ningú. Però la premsa catalana vam ser a Fresno perquè la UFEC va convidar-nos-hi. Això ja demostra que existia un treball perquè la premsa catalana estigués a favor de les tesis de la FCP. Va haver-hi mitjans catalans "proespanyolistes", per entendre'ns, que no van acceptar aquesta invitació. Però això ja és un primer pas. No entraria dins la guerra bruta, però si ets periodista i t'hi conviden, doncs hi vas. Entenc que en els mitjans espanyols

va succeir el mateix. L'hoquei va ser un focus mediàtic perquè se'n parlava a tots els mitjans, però per culpa del conflicte polític. I la gent ho consumia perquè li agraden els escàndols.

S'ha investigat prou el Cas Fresno?

Crec que no té sentit qüestionar-s'ho. Al final va haver-hi una votació, que no va ser manipulada. Ningú pot dir que això no és cert. Sobre les circumstàncies en les quals va arribar-se a aquella votació no s'hi pot fer res. Han passat molts anys i la cosa ha quedat així.

En matèria de potencial esportiu, a Portugal i Itàlia tampoc no els devia interessar el reconeixement de la selecció catalana d'hoquei patins.

Depèn com es miri. Si l'objectiu fos potenciar l'esport i que els campionats siguin més competitius, el reconeixement de Catalunya hagués tingut conseqüències molt positives. A l'hora de la veritat tots aquests països tenien governs molt conservadors. Sense anar més lluny, a Itàlia governava Silvio Berlusconi, que ni en l'àmbit esportiu ni en l'àmbit polític hagués estat mai al costat de Catalunya en aquell aspecte. I en aquell moment la comunitat europea recolzava tot moviment que significués estat contra no-estat. Catalunya era un no-estat que no tenia presència en cap organisme oficial, per tant, no existia. L'argument de sobirania nacional que es fa servir avui en dia, que una part no pot competir contra un ens, ja es va emprar en aquell moment.

Els mitjans teníeu controlat què anava a votar cada representant a Fresno?

De manera oficial no es podia saber perquè es desvetllarien les cartes de tothom. Però entre nosaltres circulaven quínieles, i sotamà ens mantenien més o menys informats. La UFEC tenia un recompte sobre quins vots podia comptar a favor seu, i deia que es guanyaria la votació de manera ajustada. I és que Catalunya havia treballat molt bé a Amèrica del Sud, però d'allà va sortir el primer "traïdor", un colombià que va canviar de bàndol. Per les cares dels informadors s'intuïa que tot se n'anava en orris.

IV. Els barítons

Baríton¹:

1 *l m.* [LC] [MU] Veu masculina intermediària entre la del tenor i la del baix.

Ivan Tibau, Jordi Camps, Abraham Bagès, David Càceres, Ernest Freixas, Jordi Rodríguez,
Juli Anguita, Josep Manel Edo, Quim Casalí, Victor Agramunt.

IVAN TIBAU, EXSECRETARI GENERAL DE L'ESPORT I CAPITÀ DE LA SELECCIÓ CATALANA D'HOQUEI PATINS AL MUNDIAL B DE MACAU L'ANY 2004.

“Si algun dia s’aconsegueix la independència de Catalunya podrem dir que va començar pel Cas Fresno”

Ivan Tibau no ha deixat de creure en la independència política i esportiva de Catalunya. Declara que el seu pas per la Secretaria General de l'Esport no va ser un regal i confirma tenir proves de coaccions i amenaces que va dur a terme l'Estat espanyol. A més, treu a la llum com es va produir la seva sortida de la selecció espanyola.

Què va significar per tu representar Catalunya de manera internacional?

Una experiència inoblidable, Catalunya no havia competit mai i per nosaltres era una oportunitat espectacular. Som deu que vam compartir una experiència molt maca, que vam gaudir-la molt perquè fèiem el que ens agradava, que és competir, i per Catalunya.

Tenies coneixement de les intencions de la Federació Catalana de Patinatge sobre què s'estava coent respecte al reconeixement internacional abans de la reunió de Miami?

Me'n vaig assabentar fullejant el diari, en una notícia molt petita, i deia que s'havia aprovat el reconeixement internacional de Catalunya i que es jugaria un Mundial B a Macau. Em va sobtar molt, però a partir d'aquí vaig començar a parlar amb companys i amb el seleccionador.

Una vegada es confirmà la notícia, dones per descomptat que hi aniràs convocat?

Els últims anys jo havia anat a tots els partits, n'era el capità i tenia un lligam molt proper amb l'entrenador. No ho sabia segur però tenia molts números d'anar-hi. Al cap de pocs dies el seleccionador em va comunicar que comptava amb mi i que volia que jo fos el capità.

Quin paper et va tocar jugar en qualitat de capità?

El capità és fonamental dins i fora la pista, és la imatge i reflex de l'equip, feia d'enllaç entre l'equip i el seleccionador i directius. Havia de saber liderar aquell grup. Cadascú té la seva quota d'importància, però ser capità en aquell moment tenia un valor afegit que en altres moments no es té.

Com vivíeu el dia a dia a Macau?

El dia a dia a Macau estava focalitzat en la competició, en aconseguir classificar-nos per al Mundial A dins la pista. El reconeixement era provisional, no definitiu, cosa que ens obligava a guanyar-nos dins la pista el fet d'arribar al Mundial A. No sabíem quin nivell tindrien les altres seleccions però donàvem per fet que el nivell de Catalunya era superior. Vam gaudir molt de l'hoquei i de representar a Catalunya.

El repte esportiu era inexistent, fins i tot havíeu de deixar d'anar a porteria en alguns partits.

Sincerament alguns rivals eren molt fluixos, només ens deixaven fer cinc gols per part. Guanyar 30-0 o 40-0 fa molt mal als ulls, a banda que nosaltres també hi anàvem a guanyar-nos els altres equips i donar una bona imatge. Teníem la missió de fer veure la gent que Catalunya era un país normal i que volíem competir com tothom. Per tant, a més d'anar a jugar i competir, anàvem a aportar material, formació i coneixement.

Es podria dir que els jugadors teníeu el paper d'ensenyar Catalunya i fer-la quedar bé per aconseguir el reconeixement definitiu?

Sí, perquè tot allò desembocava en una votació definitiva en la qual tots els detalls comptaven. La resta ens havia de veure com una gent normal que demanava competir sota els colors de Catalunya, un lloc amb potencial no només esportiu. Es podria dir que allà érem els ambaixadors de Catalunya, establint bona relació amb gent diversa.

La FCP us havia demanat expressament el fet de quedar bé amb tothom amb la finalitat d'aconseguir vots?

Directament així no, però la FCP i el Govern eren una pinya que anava molt unida, ens van deixar molt clar el nostre paper d'ambaixadors, que érem els deu escollits d'anar a competir a una competició oficial amb Catalunya, cosa que ningú havia aconseguit. A partir d'aquí, ens van transmetre que això comportava una responsabilitat i que el tracte amb la gent i el *fair-play* eren vitals.

Què opines sobre les visites oficials que us van fer els polítics catalans a Macau? Creus que van entorpir el procés?

Jo que després de la carrera esportiva vaig passar-me al bàndol polític puc dir que considero inevitable que vinguessin. Ens ho hem de prendre primer com un reconeixement, i que per ells també era una oportunitat d'establir relacions amb altres països representant Catalunya. Ens vam assabentar que hi havia discussions entre partits polítics per definir qui venia a Macau, però a la que va venir un el van seguir tots en cadena. Però no es pot separar aquell fet esportiu del seu vessant polític, perquè si es va aconseguir va ser en part perquè teníem un suport polític.

Durant la presidència d'Artur Mas vas arribar a ser el Secretari General de l'Esport. La vostra relació va començar a Macau?

Abans jo ja formava part de les bases de Convergència i havia estat en llistes electorals a Lloret de Mar. Així doncs, la nostra relació és anterior a Macau, però és cert que aquest fet, el retorn que van fer-nos i la visibilitat que va tenir van ajudar-hi.

Es podria considerar que el president Artur Mas va fer-te un reconeixement atorgant-te aquest càrrec?

De cap manera, donar un càrrec d'aquests t'asseguro que no és com donar un caramel. Però el meu posicionament i la visibilitat que vaig guanyar després de Macau van provocar que la meva imatge política, després de molts anys, en sortís reforçada.

Esperaves poder arribar a jugar el Mundial A després de Macau?

Era conscient que no seria fàcil i que l'estat espanyol es mouria per tot arreu per tal d'evitar-ho, cosa que va acabar succeint. A Amèrica del Sud s'havia fet molta feina, plasmada en hores de partits, entrenaments, clínics... i arreu del món també per mirar d'aconseguir vots. Tot això al final va ser inútil perquè es va imposar la part de l'Estat que era molt més poderosa que nosaltres. Ells van tirar per la via de les coaccions i amenaces i van aconseguir que la votació no fos possible.

És cert que hi ha testimonis que expressen què els va passar, però cap d'aquests fets mai s'ha arribat a demostrar.

Jo tinc les meves proves, tinc els meus coneixements que he adquirit parlant amb altres països com a Secretari General de l'Esport, però que ara no descriuré. Evidentment va haver-hi coaccions i es van fer moltes coses perquè Catalunya no pogués competir. I fins aquí puc llegir.

Catalunya va equivocar-se en l'estratègia?

Potser, si no haguéssim fet tant soroll, ho hauríem aconseguit. Són coses que no podrem saber mai. Tenir-ho en secret era massa complicat, no és possible anar a competir sense que ningú ho sàpiga. El camí que es va seguir no va sortir bé però es va fer pensant que sí que ho faria.

El problema de Fresno va ser la decisió d'alguns països de canviar el seu vot en el darrer moment sense tenir marge per convèncer-los?

Allà van passar moltes coses, jo no hi era i tampoc he volgut aprofundir-hi mai. Catalunya tenia comptats un nombre de vots favorables dels quals després, a l'hora de la veritat, no van arribar ni a la meitat. O els tenia mal comptats o algú ens va enganyar. El resultat de la votació va acabar sent massa ampli, no va complir-se cap expectativa.

Quin grau d'esperança hi havia abans de l'Assemblea de Fresno?

Sense esperança que no sortiria bé no s'hi hagués anat, això ho puc garantir. S'hi va desplaçar multitud de mitjans perquè era un tema de gran rellevància, tothom pensava que podia sortir bé.

El Tribunal Superior de l'Arbitratge va donar la raó a la FCP i va obligar a repetir la votació a Roma.

A Roma era molt clar que ja era massa difícil. Jo tenia moltes més esperances en l'Assemblea de Fresno. La Real Federación Española de Patinaje havia tingut un any per anar treballant, i tant ells com l'Estat tenen molts tentacles i molts convenis amb altres països. Per por a perdre altres coses que reben, aquests països evidentment van ajudar-los en la seva causa. És igual que siguin convenis independents de l'hoquei, es tracta de col·laboracions econòmiques d'altres causes. I l'economia sempre pesa més que l'esport.

Una de les persones que més va treballar per la RFEP va ser en Carmelo Paniagua, qui des de llavors va assumir el càrrec de president. Què opines sobre el fet que encara segueixi al càrrec?

Amb en Carmelo jo hi tinc una relació excel·lent. És una persona que va defensar els seus ideals, va defensar la RFEP, que és per qui treballava, i que va fer tot el possible per no perdre la part d'Espanya que aporta més ingressos, nivell i competitivitat a la seva selecció. Qualsevol persona en el seu lloc hauria mirat de fer el mateix, però ell en sap molt. És una persona de bon tracte, que sap relacionar-se. Gràcies a la seva feina la selecció espanyola ha guanyat multitud de títols tenint dins la plantilla un elevat percentatge de jugadors catalans. Segueix al càrrec perquè ho està fent bé, té resultats i la gent el vota.

Opines que la RFEP i la política espanyola van treballar per prohibir el reconeixement de la FCP només perquè hi tenien coses a perdre en l'àmbit esportiu?

No, la por que tenien era que si s'aconseguia amb l'hoquei i la FCP, darrere seu podria venir la feina de molts altres esports i federacions. Existia un buit legal al qual totes les federacions podien acollir-se. Per això a Espanya van treballar tant per evitar que s'aconguís el reconeixement de la FCP. Després ja van modificar la llei i actualment una selecció catalana només podria competir en cas que Catalunya aconseguís la independència.

Es va córrer massa en provar primer d'aconseguir la independència esportiva que no pas la política?

Trobo que si existia aquell buit legal i hi havia una mínima possibilitat s'havia d'intentar. Sense aquell intent mai hauríem pogut competir de manera oficial i ara podem dir que ho hem fet. A la gent a qui agrada i és catalanista va poder gaudir de la seva selecció.

Consideres que hi ha un patró que es repeteix entre els fets del 2004 i el moment polític actual?

Sí, ara hem buscat la independència política per una via que al final tampoc no ha sortit. Bé, si algun dia s'aconsegueix, podem dir que vam començar per aquí. No se sap i de moment tot això encara està obert. Si les coses no es van provant, el temps passa i ens quedem igual. Jo em trec el barret perquè el que es va provar de fer l'1 d'octubre de 2017 era molt complicat, i prova

d'això és que encara hi ha gent que ho està pagant. I no per això se'ls pot treure valor, perquè pocs han tingut el valor que van tenir ells al llarg de tota la història.

En l'actualitat a Espanya s'han fet servir l'eufemisme “demostració de força” per amagar el treball “brut” que han realitzat.

És que a petita escala va passar el mateix que ha passat ara. Arreu on poden atacar, per defensar el que ells diuen “unitat d'Espanya” i la seva situació. Quan es té un territori el que no es vol és perdre'n parts, i encara menys el motor econòmic que significa Catalunya per ells. Per això tinc clar que és tan difícil d'aconseguir, perquè qui més a perdre hi té és l'Estat.

Creus que s'ha investigat prou el Cas Fresno per arribar a demostrar què va passar exactament?

Tampoc és fàcil de demostrar. Hi ha una votació amb un resultat. Ara bé, què va passar darrere la cortina és complicat de saber, perquè aquell que ho va fer no t'ho dirà i el que ho va rebre encara menys. No he perdut el temps en saber-ho, però fa quinze anys que va passar i poca gent ha sortit a dir que ha estat coaccionat.

Quinze anys després ha canviat el teu punt de vista?

En absolut ha canviat. Ara tinc clar que Catalunya necessita un estat independent en tots els aspectes per tornar a competir de manera oficial, si no aquella experiència no es podrà repetir.

Els jugadors que vau anar amb Catalunya a Macau vau patir alguna mena de pressió per part de la RFEP?

Un any abans jo ja havia renunciat a ser convocat amb la selecció espanyola. Bé, em van expulsar d'una concentració a Andorra. Era una preselecció de l'any 2003 i jo feia vuit anys que hi anava convocat. Un diari ens va preguntar si, en igualtat de condicions, escolliríem jugar amb Catalunya o Espanya. La meua resposta va ser que, en igualtat de condicions, jo escolliria jugar amb Catalunya. L'endemà a les vuit del matí jo tenia les maletes al carrer. No em van donar cap explicació, però tinc clar que el mandat venia de més amunt que els entrenadors. Des d'aquell dia ja vaig dir que no tornaria a anar amb Espanya.

Des de llavors has tingut alguna mena de tracte amb la RFEP?

Sí, molts. Com a Secretari General de l'Esport vam haver d'organitzar tornejos. Una cosa no treu l'altre. Les relacions són persones, i tot i tenir idees diferents podem parlar i discutir.

Vas aparcar l'episodi d'Andorra?

No, arran d'allò vaig prendre la meva decisió i ja està.

La teva expulsió de la selecció espanyola t'hauria fet afrontar un partit Catalunya-Espanya de manera diferent si s'hagués donat el cas?

No, hauria jugat amb total normalitat. No anàvem contra ningú, volíem augmentar el nivell de la competició.

I no hi havia sentiment polític?

De tot una mica, al final la FCP també volia la seva quota de poder i estar present als comitès internacionals. Pels jugadors sí que hi ha el component sentimental de voler jugar amb una o altra.

JORDI CAMPS, SELECCIONADOR CATALÀ D'HOQUEI PATINS

“Representar el país que estimo és de les coses més boniques que m’ha passat”

El seleccionador català d’hoquei patins, encara al càrrec, reuiu especialment el Mundial B de l’any 2004, de manera sentimental i nostàlgica. Amb la pressió d’haver de guanyar el títol, Camps recorda no sentir-se còmode en un principi amb la resta de seleccions, a qui tenien la missió d’ajudar i promocionar l’hoquei en els seus països.

Has dirigit la selecció catalana d’hoquei en partits amistosos, Blanes Golden Cup, Copa Amèrica... va ser diferent ser el seleccionador al Mundial B de Macau?

Està clar que va ser diferent perquè vaig representar el meu país per primera vegada en un Mundial i de manera oficial. Tota la resta que he dirigit han estat tornejos o amistosos, en canvi allò era un Campionat del Món, encara que fos el Mundial B. És el que havíem de jugar primer si volíem arribar al Mundial A. Representar allò que estimo és de les coses més boniques que m’ha passat.

En quin moment t’adones de la importància que té representar Catalunya?

Abans d’arribar a Macau estàvem començant els tradicionals partits amistosos de Nadal, que ja van ser una cosa molt especial perquè per primera vegada es començava a omplir el Palau Blaugrana per un partit d’hoquei patins. Des de la banqueta ja al·lucinava amb l’ambient i l’afició que teníem darrere. I això que jo en aquell moment entrenava el Voltregà i a casa ja tenia molt caliu, però “tan sols” eren mil persones i en aquests partits parlem d’aproximadament set mil persones. També destacaria el fet que vam aconseguir que l’hoquei patins ocupés portades de diaris i el telenotícies obrís amb notícies nostres, cosa que no havia passat mai.

Com es vivia el dia a dia a Macau? Éreu coneixedors de l’enrenou polític que s’estava generant al vostre voltant?

Sí, ens ho explicaven els familiars quan ens podíem trucar. Però des d’allà ja et podies imaginar alguna cosa, perquè hi havia càmeres que enregistraven com entràvem i sortíem de l’hotel, sobretot a mesura que vam anar avançant en el campionat. Sento que vam convertir-nos en la

icona de l'esport català, perquè van arribar polítics com l'Artur Mas, en Carod-Rovira, Pasqual Maragall... van venir tots. No estàvem acostumats al fet que ens passés res d'això.

Tens la sensació que la política del moment va aprofitar-se de vosaltres?

Segurament, però era el que tocava. Érem l'esport que havia aconseguit que Catalunya participés en un Mundial. Se n'estava fent molta difusió i tots els partits es feien en directe. Era un somni per nosaltres, fins i tot ens van preparar una rua i vam sortir a celebrar el títol a Plaça Sant Jaume.

Hi havia alguna mena de repte esportiu?

Haviem de quedar primers. Hi havia molta diferència amb tots els equips del Mundial B. Al principi sentíem que ens tractaven com una mena d'impostors, cosa normal perquè podíem fer la guitza a les seleccions que tinguessin l'aspiració de classificar-se pel Mundial A. Tots sabien que no tenien res a fer contra nosaltres. Però quan van veure que el nostre propòsit no era golejar, sinó compartir el nostre hoquei, ens van començar a acceptar. El que Catalunya va anar a fer a Macau era ensenyar el nostre hoquei. Hem de pensar que el Mundial A és competició absoluta. Per sort he tingut l'oportunitat de participar-hi amb Brasil, Sud-àfrica i Colòmbia i t'asseguro que a partir del tercer classificat no s'hi té en compte a ningú. Per posar un exemple: a la cerimònia de clausura només surten els tres primers. Al Mundial B hi ha gent que realment sent l'hoquei, jugadors que es paguen els desplaçaments i allotjaments de la seva butxaca, seleccions que se'n van a sopar juntes després de jugar els partits...

Creus que és més prioritari mirar d'arrelar l'hoquei patins a tot el món que aconseguir l'oficialitat de la selecció catalana?

Sembla que el Govern de Pedro Sánchez té inclòs l'esport català com un dels punts a treballar durant la seva legislatura, però hem de veure què vol dir exactament. Nosaltres no hi renunciarem mai. Hem recorregut milers de quilòmetres per aconseguir-ho i per ajudar la resta. Quan va finalitzar el Mundial B de Macau ho vam regalar absolutament tot, perquè creiem que ho havíem de fer.

No vau establir cap diferència entre els països que s'havien pronunciat a favor o en contra del vostre reconeixement?

No, vam mirar de tractar tothom per igual i ajudar a tothom.

Quan et van oferir el càrrec de seleccionador català esperaves viure aquesta experiència?

No. Jo estava en un període de descans, havia quedat esgotat de fer els desplaçaments entre Tordera i Voltregà gairebé cada dia. Quan em va trucar en Quim Pastor per dirigir Catalunya en un amistós vaig acceptar de seguida. En total vaig dirigir tres partits amistosos prèviament al Mundial B de Macau. Érem molt pocs els que sabíem que s'estava buscant l'escletxa legal per aconseguir el reconeixement oficial, però no en sabia res de com aniria tot plegat. Recordo que em van començar a arribar trucades mentre jo estava tranquil en un hotel passant el cap de setmana, fins que vaig esbrinar què havia succeït en la reunió de la FIRS de Miami. Si s'hagués sabut tot abans, Espanya ja hauria pressionat per impedir-ho. T'asseguro que no en tenia ni idea. Algunes trucades ja eren de jugadors que havien vingut als amistosos perquè volien venir al Mundial B.

Com va preparar-se el Mundial B?

No es va preparar de cap manera. Es va fer una reunió amb els clubs d'OK Lliga, perquè tothom volia aportar-hi jugadors. Es va determinar que cada club podia cedir un jugador. Ens vam trobar un dia per saber què necessitàvem, fer les fotos, donar les nostres dades a la federació i d'aquí ja fins el dia que vam marxar.

No vas poder escollir cap jugador ni realitzar cap entrenament?

No, no vam arribar a fer res.

En Titi Roca, del Club Patí Vic, havia estat seleccionat i a última hora no va viatjar amb Catalunya. Era un habitual de la selecció espanyola. El van pressionar perquè no jugués amb la selecció catalana?

Tot el que sé d'aquest cas prefereixo guardar-m'ho per mi. Si ell vol explicar alguna cosa que ho faci. Sí que m'agradaria aclarir que algun jugador ha sortit a dir que no li vam trucar mai, però no és cert. En vam trucar alguns, també per partits amistosos, que preferien fer vacances. Però jo no diré mai qui ha vingut, qui no ha vingut, qui no ha volgut venir... perquè jo no sóc ningú per posar un jugador contra les cordes.

Personalment vas patir alguna mena de pressió per part de la RFEP?

No, a mi ningú em va dir res mai. El que sí que va passar va ser que el Mundial B se celebrava a l'octubre, i això comporta ajornar partits de l'OK Lliga¹⁷. I un jugador d'un club que jugava fora de Catalunya i que ens havien dit que no hi havia problema, després resulta que van parlar amb l'Ajuntament i no van moure el partit, llavors no ens van cedir el jugador.

De qui es tracta?

D'en Jaume Llaverola, que militava al Lloret. Com que a última hora els clubs de fora no van ajornar els partits, vam remoure la convocatòria, i per això en van venir dos del Voltregà, en Juli Anguita i en Quim Casolí.

Des que guanyeu el Mundial B i fins a l'Assemblea de Fresno tenies l'esperança de disputar el Mundial A de l'any següent a San José?

Era complicat. Jo no sé massa coses, però vist des de fora diria que l'Isidre Oliveras de la Riva ens va deixar venuts. En aquell moment també vaig ser conscient de la força d'Espanya. A més, he de dir que no ens afavoria el sistema de votació de la FIRS: com a país no obtens un vot, sinó que obtens un vot per cada modalitat. És a dir, si tenies patinatge artístic, hoquei línia... anaves sumant vots. I els països que anaven contra Catalunya tenien moltes modalitats. Si cada país tingués un únic vot no sé què hagués passat. Després és cert que la pressió que van exercir la RFEP i el CSD amb tots els països que van poder va ser importantíssima, i la prova és que alguna gent va sortir d'allà dient que havien rebut pressions. I és molt difícil que això es pugui demostrar perquè només ho pot fer qui ho ha vist amb els seus propis ulls. Catalunya és un país molt petit i es va centrar en ajudar. Va passar, per exemple, amb Xile. Vam aconseguir que la seva selecció femenina quedés campiona del món. Per això el president de la federació xilena va fer un discurs favorable a nosaltres. Formava part d'una sèrie de països que volien votar a favor nostre, però van ser els seus governs qui no els va permetre fer-ho. El mateix va passar amb Sud-àfrica i Moçambic, excolònies portugueses. Mai han tingut cap relació amb Portugal, no les ha ajudat mai, però els dirigents d'aquests països són portuguesos.

¹⁷ En l'Annex 5 es pot veure el calendari de l'OK Lliga de la temporada 2004-05, amb el qual es comprova que les jornades 4 i 5 es van veure alterades per diversos ajornaments de partits. En la jornada 4 l'Alcoi no va canviar la data del seu partit amb el Lloret, i el porter Jaume Llaverola va haver de ser desconvocat de la selecció catalana que jugaria el Mundial B de Macau.

Quin paper vas jugar en la recerca d'aliances i vots en relació al teu càrrec de seleccionador?

A mi només em deien on i quan havia d'anar a realitzar els clínics. De vegades algun país o club m'ho demana directament a mi, i des de la FCP em donen llibertat i permís per anar a entrenar. En algunes èpoques la FCP no ha tingut diners però ha mirat sempre d'ajudar els altres, perquè si algun dia volem que l'hoquei patins sigui olímpic no ens podem presentar amb els mundials que tenim ara, on només hi ha quatre seleccions amb cara i ulls.

Després que es conegués que el Tribunal Superior de l'Arbitratge obligava a repetir la votació, vas canviar de mentalitat entre l'Assemblea de Fresno i l'Assemblea de Roma?

L'esperança és l'últim que es perd. Sense ser del tot pessimistes, ja teníem clar que Espanya havia treballat moltíssim. L'èxit de Miami va ser que només ho sabia un grup molt reduït de persones. És el mateix que ens està passant ara.

Consideres, doncs, que hi ha un patró que es repeteix a l'Estat espanyol?

Si no van tenir miraments en fer-ho en un esport com l'hoquei patins, com no ho han de fer amb una altra cosa? Per posar-te un exemple: pel tricentenari de 1714 vam organitzar un triangular amistós a Sant Sadurní d'Anoia amb França i Suïssa, i aquestes seleccions van estar a punt de no venir perquè la seva federació els ho impedia, per l'amenaça de la FEP de trencar pactes i aliances.

Quin perill creus que té per la RFEP que Catalunya competeixi? Creus que té a veure només amb què li pot treure jugadors i disputar-li títols?

El primer és que volen mantenir el monopoli, guanyant tots els títols o arribant a les finals. Catalunya seria una selecció més amb la que repartir el pastís. Segon, la selecció catalana debilitaria l'espanyola, encara que fèssim una selecció amb els segons, tercers o quarts de la llista, com ens passa moltes vegades perquè hi ha algú que no ens deixa jugadors. I això que nosaltres mai hem exigit la convocatòria de ningú, sempre els hem deixat triar a ells primer. Ni han volgut organitzar partits amistosos entre Catalunya i Espanya, quan és cert que se n'havien jugat durant l'època de Franco. Però aquest perill esportiu no només afecta Espanya, també Portugal, Itàlia o Argentina.

En cas que es produís la independència de Catalunya i tinguessis llibertat d'elecció de jugadors, creus que la selecció catalana seria més potent que l'espanyola?

Suposo que sí. D'entrada a la selecció espanyola gairebé tots els jugadors són catalans. Els últims anys ha entrat en Toni Pérez o l'Ignacio Alabart, que no són catalans. Acostumen a tenir un màxim d'un o dos jugadors de fora de Catalunya, però la resta són catalans. I això també passa amb les seleccions de base. Només a la selecció espanyola juvenil hi ha tres madrilenys, perquè estan treballant bé i tenen una bona fornada.

Creus que s'ha investigat prou la presumpta corrupció a les Assemblees de Fresno i Roma?

No estic d'acord amb què no es pugui demostrar. Es pot demostrar perquè ha sortit gent a explicar què els hi van fer, però tot i així no ha passat res. El president de la federació de Colòmbia, Alberto Herrera, va explicar que l'havien intentat comprar, però ningú va moure un dit.

Carmelo Paniagua, president de la RFEP, va declarar al documental *Fora de joc* que si algú tenia proves de la corrupció que les ensenyes i demostrés.

Ho pot demostrar qui ho va veure amb els seus ulls, però és una cosa evident que també es veu des de fora. Però arriba un moment que és la paraula d'algú contra la d'un altre, i quan arriba aquest moment Espanya sempre guanya.

Què opines que Paniagua segueixi al càrrec de president de la FEP?

És un problema per nosaltres, pel fet que la RFEP sempre havia tingut presidents catalans. Quan va passar tot això Paniagua era el vicepresident i va ascendir al càrrec de president. Des de llavors Catalunya aporta menys equips als Campionats d'Espanya de base, només puja un equip català de Nacional Catalana a OK Lliga Plata... I a sobre, els clubs catalans no anem junts, no ens adonem que faríem molta força anant de la mà, sinó que cadascú mira pels seus interessos. Falta una persona de consens perquè això pugui passar.

D'altra banda, Ramon Basiana va perdre aquella partida però segueix al càrrec de la FCP, tot i assegurar que ho tornaria a provar i que quinze anys després estem en les mateixes condicions.

El Ramon no ho ha deixat de provar mai. És cert que abans es podien fer més coses i que ara la FCP està limitada econòmicament. I el que no pot fer el Ramon és posar-se contra els clubs i realitzar un malbaratament de diners amb això. Si el govern tampoc ajuda està clar que ara mateix és inviable.

Què opines que les dues federacions hagin col·laborat recentment per organitzar els World Roller Games 2019 de Barcelona?

Cal esperar i veure si aquesta relació té certa continuïtat. Aquest projecte de WRG el va posar damunt la taula en Ramon Basiana, crec que també va ser durant la reunió de Miami. La federació de natació va copiar el model amb els mundials de natació. Serveix per donar més visibilitat als esports minoritaris, i a Barcelona hem demostrat que surt bé si es té un nivell excel·lent d'organització com el que tenim els catalans. Si la relació entre les federacions es manté bona, dependrà dels esdeveniments i és una pregunta que s'hauria de fer a ells. Nosaltres estem disposats a fer tot el que en Ramon Basiana ens demani.

Tens l'esperança de tornar a veure la selecció catalana de manera oficial, amb tu o sense com a seleccionador?

És un dels meus somnis, encara que jo no la dirigís. Jo hi sóc perquè m'ho van demanar en Ramon Basiana i en Quim Pastor. A partir d'aquí, si es canviés de junta directiva, jo posaria el meu càrrec a la seva disposició, però si pogués seguir ho faria sense problema. Segueixo a l'espera de veure què ens cedeix el Govern espanyol, però mentrestant des de la FCP seguirem ajudant a qui ens ho demani.

Una de les tasques que realitzes com a seleccionador català per la difusió de l'hoquei és la retransmissió d'un partit setmanal de l'OK Lliga a Esport 3?

Sí. La FCP ho va fer molt bé ja des de Macau. En aquella època tots els clubs van signar un document on cada dissabte al migdia es retransmetés un partit d'hoquei patins. Era una franja fixa per l'hoquei patins. I la televisió donava uns diners a la FCP per això, i aquesta es va comprometre a repartir-los als clubs. Però només es va retransmetre el primer partit, perquè en

el segon els clubs ja van dir que no volien jugar a aquella hora de la tarda. Aquella franja la va agafar el futbol sala. Mira on són ara i mira on som nosaltres.

ABRAHAM BAGÈS, JUGADOR DE LA SELECCIÓ CATALANA CAMPIONA DEL MUNDIAL B

“Jugar contra Espanya hauria sigut l'hòstia”

Abraham Bagès militava al C.H. Vila-Seca quan una trucada del seleccionador el va sorprendre per convocar-lo a un entrenament. Finalment va ser un dels escollits per representar Catalunya al Mundial B de Macau i va esdevenir-ne el màxim golejador català. Haver pogut representar el seu país l'enorgulleix molt i no amaga la seva ideologia independentista.

Què va significar per tu representar Catalunya de manera oficial en un Mundial B?

Sempre he dit que vam ser deu privilegiats que vam tenir aquesta oportunitat, i per molts anys que passin ho recordarem sempre. El nostre nom ha quedat gravat per haver contribuït en l'única competició en què ha participat Catalunya. Ho va fer més especial encara el fet de jugar-se a Macau. No és el mateix viatge que per jugar a França o Portugal. És un viatge que no hagués fet mai si no fos per viure-hi aquesta experiència. A més, arribar a un país exòtic, trobar-t'hi un pavelló enorme i passar-t'hi onze dies va ser molt maco.

En quin moment t'adones que aquell viatge serà tan important i tindrà tanta repercussió?

Sincerament, quan era allà no n'era conscient. A mesura que anaven passant els dies i la premsa que s'havia desplaçat ens informava de l'enrenou que hi havia a Catalunya, que la gent ens esperava a Barcelona... se'm posa la pell de gallina en recordar la rua per l'Avinguda Diagonal en autobús i la rebuda al balcó de Plaça Sant Jaume, que estava plena a vessar.

Com es vivia el dia a dia a Macau?

Amb els companys ja ens coneixíem tots, però després de tants dies junts va crear-se un *feeling* molt bo, perquè tots són bones persones. El dia a dia era de competició: llevar-nos, esmorzar, entrenar, dinar i anar a jugar el partit. Teníem un horari estudiat i preparat pel seleccionador.

Com vas assabentar-te de la convocatòria amb Catalunya i quina va ser la teva reacció?

En Jordi Camps em va trucar un dia per citar-me a un entrenament, suposo que ho vaig fer bé perquè al cap d'uns dies va tornar-me a cridar, i així dues vegades més. Després d'un amistós

al Vendrell el seleccionador va donar la llista de convocats i vaig quedar-me bocabadat en veure el meu nom. Tenia la parella i dos amics esperant-me fora del pavelló i els vaig dir que me n'anava a Macau. Van abraçar-me i no paraven de preguntar-me si estava content, però és que jo no m'ho acabava de creure, no ho havia assimilat.

Alguns companys teus expliquen que no va haver-hi preparació pel Mundial B, ni d'entrenaments ni d'amistosos.

Bé, suposo que hi havia unes places fixes per l'Ivan Tibau, en David Càceres, en David Busquets... i que la resta ens havíem de guanyar el lloc. Segurament no eren entrenaments ni partits de preparació sinó que tenien la finalitat d'elaborar la llista definitiva.

El març de 2004 va publicar-se el reconeixement internacional provisional de la FCP i el Mundial B va tenir lloc l'octubre del mateix any. Éreu conscients que teníeu l'opció d'anar a jugar amb la selecció de manera oficial?

Sabíem que estàvem entrenant però no era del tot clar que s'anés a Macau. La FCP va treballar amb el temps suficient de mantenir-ho en secret i no donar marge per reaccionar ni a la RFEP ni al govern espanyol. Ho van tenir tot molt ben controlat.

Vas patir alguna mena de pressió per aconseguir que no participessis en una competició oficial amb la selecció catalana?

No, res de res. Recordo que, en disputar-se a l'octubre, el Mundial B coincidia amb partits d'OK Lliga i alguns companys van tenir problemes perquè clubs no movien els partits, però no va ser el meu cas. Jo vaig assumir que valia la pena perdre'm dos partits amb el meu club per viure aquesta experiència amb la selecció.

Què vas sentir en guanyar el Mundial B amb Catalunya?

Primer molt orgullós per haver assolit el repte esportiu que se'ns havia plantejat. Segon, molt content perquè el meu país, Catalunya, era campió del món. Del grup B, sí, però era el primer pas. Pel país és un fet històric.

Esperaves poder jugar el Mundial A de San José l'any següent?

En el moment en què guanyem sí, però només va trigar un mes a embrutar-se el tema amb les reunions i assemblees. Per mèrits esportius no sé si m'haurien convocat a mi, perquè per sort a

Catalunya hi ha molts bons jugadors. Jo vaig poder agafar el tren de Macau, però, si hagués passat el del Mundial A, està clar que hi hauria anat.

Què vas pensar quan eres a Macau i van aparèixer els caps de la política catalana? Van aprofitar-se de vosaltres?

Ara penso que no havien de venir. El tripartit no havia d'aparèixer allà, i més quan havien dit que no ho farien. Després vam colar l'estelada a la foto amb en Maragall. En política cadascú busca el benefici propi. Evidentment no ens va fer enfadar que vinguessin. Al contrari, vam posar-nos contents perquè ens vam sentir que els nostres ens feien costat.

La FCP us va demanar algun favor als jugadors per tal d'aconseguir vots a les assemblees?

A mi personalment mai se'm va demanar res. Per descomptat teníem la missió de quedar bé amb tothom, no podíem fer quaranta gols a ningú. Les seleccions "fortes" eren Andorra i Anglaterra, i vam guanyar a les dues. Hi havia Xina Tai Pei, per exemple, que no sabien patinar. Per televisió es va veure en Jordi Camps demanant-nos que afluiéssim.

Un mes després va tenir lloc l'Assemblea de Fresno. Com la vas seguir? Creies que era possible aconseguir la ratificació de la FCP?

L'esperança no la vaig perdre mai, però ja veia que la RFEP cercava de manera clara que la selecció catalana no pogués ascendir al Mundial A. A més, la selecció espanyola està formada per jugadors catalans. La política també va ficar-hi mà, ja ho crec.

En el cas hipotètic d'haver aconseguit jugar el Mundial A, com haguessis afrontat un partit contra la selecció espanyola?

M'hauria encantat, hauria sigut l'hòstia jugar contra Espanya. Motivació no ens en faltaria, només pel fet que s'estaria jugant contra els millors en un Mundial. Però no seria un partit més. Jo sóc independentista i per mi hauria tingut molt morbo.

De tot el que ha sortit a la llum sobre els mecanismes de pressió que va exercir la RFEP per aconseguir vots contraris al reconeixement de la FCP, què has pogut saber i què creus veritable?

Realment a mi no m'ha arribat mai res. No es podrà saber mai. El més curiós i fascinant de la història ja és que va aconseguir-se entrar al Mundial B sense que ningú en sabés res ni la RFEP ho pogués impedir.

En aquell moment es plantejava el dilema als jugadors d'escollir entre jugar amb Catalunya o amb Espanya. Què hauries fet?

Amb Catalunya sens dubte, és evident. Però segurament molts catalans haurien optat per jugar amb la selecció espanyola i no hauria sigut cap fet paranormal.

Creus que és lícit tenir un sentiment independentista i competir Mundials i Europeus amb la selecció espanyola?

És que això va segons la persona. Si algú creu que aquesta és l'única opció de participar en aquestes competicions del seu esport, encara que no senti els colors ni faci un petó a la samarreta, ho farà.

Quinze anys després la selecció catalana només juga el partit amistós de Nadal i s'ha convertit en un acte més festiu que reivindicatiu. Cal una renovació dels dirigents de la FCP?

Jo crec que el Ramon Basiana ho fa molt bé, gràcies a ell va aconseguir-se anar a Macau i crec que en el moment en què ell vegi que ja no pot donar més serà el primer que decidirà apartar-se. Vull pensar que d'alguna manera s'està seguint provant però veient el moment polític actual deu ser molt complicat.

A l'altre bàndol hi ha en Carmelo Paniagua, que gràcies al seu paper en el Cas Fresno va aconseguir la presidència de la RFEP i actualment segueix al càrrec. Què n'opines?

En Carmelo Paniagua va fer i desfer en favor de la seva selecció i la seva federació. Tothom pot pensar que va fer coses molt lletges però ningú pot demostrar-ho. Que la RFEP va tenir un paper clau ficant-se pel mig a l'hora de negar el reconeixement de la FCP és de sentit comú, ho sap tothom.

Opines que s'hauria d'aconseguir primer la independència política que la independència esportiva i que fa quinze anys es va córrer massa?

La independència política no s'ha pogut aconseguir ni després de tot el que ha passat els últims dos anys, així que en aquell moment la independència esportiva segurament era més factible. Estic orgullós perquè es va fer una passa molt important i no ens hem de penedir de res.

Tens esperança de tornar a veure la selecció catalana competir oficialment?

Sí, encara que en aquests quinze anys m'hagués agradat veure algun intent igual de sentit que aquella primera vegada.

Ser un campió del món amb Catalunya ha repercutit en algun àmbit de la teva vida?

No. Tinc la medalla emmarcada al menjador de casa i un estic signat per tots els companys. A escala local, a Flix, a mi i en Víctor Agramunt ens van posar una placa a l'entrada del pavelló d'hoquei. En aquell moment jo jugava al Vila-Seca i l'alcalde també em va entregar una placa. Si a la feina m'haguessin dit que no podia anar-hi jo l'hauria deixat, tot i que feia poc que hi havia entrat. I vaig aconseguir que la meva parella vingués amb mi.

DAVID CÀCERES, JUGADOR DE LA SELECCIÓ CATALANA CAMPIONA DEL MUNDIAL B

“Les seleccions potents, com Portugal, Argentina o Itàlia, creien que, si es reconeixia Catalunya, es quedarien sense medalla un temps”

El barceloní David Càceres no ha abandonat la vinculació amb l'hoquei, i ara el viu des de la banqueta. Demostra un sentiment independentista que ja tenia en aquella època, quan va anunciar que preferia jugar amb Catalunya per sentiment. Reconeix que en el Cas Fresno el vessant esportiu va ser anecdòtic, i que de no haver-hi entrat la política, Catalunya ocuparia una posició en el podi mundial de l'hoquei patins.

Com descriuries la sensació d'haver representat Catalunya de manera internacional i oficial?

Per tots els jugadors crec que va ser històric. Feia molt temps que jugàvem partits amistosos de Nadal però això va ser diferent i especial. Massa especial potser en barrejar-se amb la política, que és on penso que va haver-hi l'error, perquè nosaltres vam anar allà per un tema esportiu, a jugar un campionat, i ja el segon dia vam trobar-nos-hi tots els polítics importants. En començar el torneig ens vam adonar de la importància que estava cobrant tot allò; i en arribar aquí va ser un festival.

Com es vivia el dia a dia a Macau?

Esportivament sabíem que no era un torneig potent però percebíem que se'n parlaria molt. Van aparèixer l'Artur Mas, en Pasqual Maragall (a qui vam colar una foto amb una estelada que va ser portada a *La Vanguardia*), en Carod-Rovira... Però sabíem que havien vingut a mostrar-se, no perquè fos hoquei sinó per un tema de Catalunya.

Creus que van aprofitar-se de vosaltres, que l'hoquei patins no els importava?

Sí. La diferència entre l'hoquei patins i altres esports amb què hagués pogut passar el mateix és que l'hoquei és molt important a Catalunya, i a més, Espanya competeix al Mundial A amb opcions de guanyar-lo.

Com va ser la preparació del Mundial B de la selecció catalana?

Va ser molt poca, tots veníem de clubs diferents i teníem el dubte de qui podia anar-hi o no en funció de si ajornaven alguns partits.

Com vas assabentar-te de la teva convocatòria per jugar un Mundial B amb Catalunya i quina va ser la teva reacció?

L'Ivan Tibau, en David Busquets, en Jaume Llaverola i jo érem jugadors que havíem anat a totes les convocatòries i amistosos que es van fer. Vam recórrer Catalunya. Quan feia dies que corria el rumor que existia l'opció d'anar al Mundial B el seleccionador ens ho va comunicar.

Aquest tema es va portar en secret fins a la reunió del Comitè Executiu de la FIRS de Miami, el març del 2004. Ho sabíeu abans?

Ho vam saber abans i amb el temps just per assimilar-ho. Només sabíem que es provaria, no teníem clar que s'aconguís.

Com haguessis afrontat un partit contra la selecció espanyola?

Jo he jugat una final de Copa d'Europa contra el meu germà, i més important que això no crec que hi hagi res. Jo vaig jugar força partits amb Espanya. El fet d'anar-hi convocat és que et reconeixen com a bon jugador, però sempre hauria preferit jugar amb la selecció catalana.

En el passat ja t'havies expressat en aquest sentit, declarant que amb Espanya el teu objectiu era competir, mentre que amb Catalunya hi anaves per sentiment.

Sí. Que et convoqui Espanya significa que t'estan reconeixent com a jugador, que tens un bon moment... Quan em trucava Catalunya hi anava d'una altra manera. Igual de content, perquè també és un reconeixement, però alhora defensant uns ideals en els quals creia.

Entre el Mundial B de Macau i l'Assemblea de Fresno es donava per fet que els jugadors catalans haurien d'escollir amb quina selecció voldrien jugar. Haguessis tingut clara la teva decisió?

Bé, jo ho tenia fàcil. Primer per edat, amb Espanya se sol convocar jugadors joves; segon, per sentiment. Si tot això hagués succeït uns anys endarrere els sentiments també els hauria tingut

clars, perquè és un esport totalment català. Jo em sento català, no em sento espanyol, i amb tot el que va passant ara encara més.

La Federació Catalana de Patinatge us va demanar algun favor als jugadors durant el Mundial B de Macau per aconseguir vots favorables a Fresno?

No, només ens van dir que no féssim res d'impertinent. És cert que jugàvem amb el màxim respecte contra tots els equips, per no passar-nos en la golejada, i suposo que el tema anava una mica per aquí. Si haguéssim guanyat un partit per 40-0, que ho podríem haver fet, igual després aquell equip s'enfadava. No ho sé. Es va transformar tot en una rifa, per part de la FCP però també per part de la RFEP. Ambdues bandes crec que van gastar-se massa diners, no en comprar vots, sinó en ajudar altres seleccions i persuadir el vot.

Creus que no és lícit aconseguir vots d'aquesta manera?

Sí, el problema és que Espanya tenia molts més recursos que nosaltres. A banda que les altres seleccions potents, Portugal, Argentina o Itàlia, veien que si es reconeixia Catalunya, potser es quedarien sense medalla per un temps.

Per part de la FCP van organitzar-se clínics i tecnificacions en altres països per mirar de tenir bona relació amb ells. Et va tocar a tu personalment anar-hi en alguna ocasió?

A l'estranger no, però per aquí sí que em van demanar que anés a clubs a organitzar entrenaments. D'això se'n van encarregar en Jordi Camps i en Josep Maria Barberà, que són gent que es troben dins l'organigrama de la FCP i tenen més temps per anar-hi.

Des de l'altra banda, des de la RFEP, alguna vegada t'has sentit pressionat per haver jugat amb Catalunya?

No, mai. Tampoc he tingut mai contacte amb ells, ni tampoc van fer-ho per amenaçar-me amb no poder jugar la lliga espanyola ni res d'això. Després em vaig treure el títol d'entrenador nacional i ningú va posar-hi cap problema.

La selecció catalana del Mundial B era una selecció d'exjugadors de la selecció espanyola?

No del tot, però hem de tenir en compte que per la selecció espanyola hi passen molts jugadors catalans. Poso per exemple jugadors catalans que ara estan jugant a Portugal (Bargalló,

Adroher, Pedro Gil...) que per nivell podrien seguir sent convocats, però prefereixen rendir amb el seu club.

Com vau seguir l'Assemblea de Fresno els jugadors?

Des del moment que es va polititzar tot vam tenir clar que allò s'estava complicant. Segueixo pensant que el problema va ser que els polítics van ficar-se pel mig. Teníem l'esperança de jugar el Mundial A de San José l'any següent, però Espanya no volia que ens enfrontéssim, i tenen molt poder, al que cal sumar el dels italians i portuguesos.

Què creus que hi tenia a perdre la Real Federación Española de Patinaje?

És que ja no només va ser la RFEP, va moure's tota la diplomàcia espanyola. No volien veure una selecció catalana potent guanyar res.

De tot el que va publicar-se sobre la manera en què Espanya va aconseguir vots, què et creus i què no?

De creure m'ho crec tot, perquè tant la FCP com la RFEP van fer tot el possible per tenir els màxims vots. Tothom devia fer el que fos. Arribat aquest punt, la RFEP té molts més diners, i segur que també va fer clínics o va enviar material.

Però només s'ha parlat de males maneres per part de la RFEP.

Al final, qui se'n recorda de tot allò? És com està passant ara, ho estem oblidant tot. Ningú recorda ja que va ser la RFEP la que va aconseguir que no es reconegués de manera oficial la FCP. I des d'aquell moment que totes les vies van quedar bloquejades i ara ja és difícil tornar-ho a provar. A ells els hi és igual haver quedat com el bo o el dolent, van aconseguir el que volien.

El motor de tota la maquinària de la RFEP va ser en Carmelo Paniagua, actual president.

Ell va fer de la manera més legal possible tot el que va poder per aconseguir defensar el seu objectiu, en aquest sentit crec que no se li pot retreure res.

Però creus que s'ha investigat prou quina mena de mecanismes va fer servir per aconseguir vots?

Què es pot aconseguir si s'investiga encara més? Poca cosa, no val la pena.

En l'actualitat s'ha produït un paral·lelisme: Catalunya ho ha intentat, Espanya ha fet “una demostració de força” i tot ha quedat desat al fons de l'armari.

S'ha repetit tot el que va passar, en aquell cas a escala més petita. Des d'aquí es va intentar a través de la via política, i aquest és l'error. Si s'hagués fet tot amb més silenci i cap polític hagués vingut a Macau, hauríem guanyat el campionat i s'hauria tingut més facilitats de les que van tenir-se.

Els mitjans de comunicació van ajudar al fet que se'n parlés massa?

Els mitjans de comunicació van donar-hi la importància que tenia, era una situació anormal. No era normal que a un equip d'hoquei ens agafés un autocar descapotat i féssim una rua per l'Avinguda Diagonal i omplíssim la Plaça Sant Jaume. Des de l'altra banda ens devien veure i pensarien que si amb un esport petit va organitzar-se aquest sarau, el que podria passar si s'aconseguís el reconeixement amb el futbol els va fer por.

Es va realitzar un documental, *Fora de joc*, on en Carmelo Paniagua demana a tothom que l'acusa d'haver fet coses il·legals que les demostrin amb proves.

És que els vots els van aconseguir a través d'ajudes, subvencions... amenaces suposo que n'hi va haver però és molt difícil de demostrar.

Tenies alguna esperança posada en l'Assemblea de la FIRS de Roma?

No, era la crònica d'una mort anunciada. Es va fer perquè s'havia de fer. Aquí va quedar tot.

El president de la FCP ja era en Ramon Basiana, qui va assegurar després de Roma que assumia la derrota.

I mira que bé es porten ara amb en Carmelo Paniagua, han organitzat els World Roller Games junts. Això et demostra que va ser una cosa de la política, que els van agafar els seus caps de govern per guiar-los en tot allò.

Actualment el tradicional partit de Nadal ha perdut el to reivindicatiu i és més festiu, i no sembla que s'estigui provant d'aconseguir tornar a reconèixer la selecció catalana. Tens esperança de veure la selecció competir de manera oficial?

Si després que dos milions de persones hagin sortit al carrer pel seu país no han aconseguit allò que demanaven, un esport minoritari com el nostre ho té molt complicat. Hauria de passar molt temps i esperar que baixin els ànims de tothom.

Es va córrer massa en aquell moment agafant primer el camí esportiu que no pas el polític?

Jo ara penso que sí. Primer va la independència del país i llavors es podria competir sense problemes.

ERNEST FREIXAS, PORTER DE LA SELECCIÓ CATALANA CAMPIONA DEL MUNDIAL B

“Abans de sortir al balcó de la Plaça Sant Jaume ens van demanar que ningú digués res en contra d'Espanya”

Ernest Freixas va desmarcar-se des d'un principi de la càrrega política de la situació i admet que mai hi ha mostrat interès. El porter va prendre's la convocatòria com una aventura, perquè des de la seva posició el repte esportiu encara era menor que el dels jugadors, i l'entristeix que tot i una llarga trajectòria a l'elit, només se'l reconegui per aquell Mundial B.

Què va significar per tu representar internacionalment Catalunya de manera oficial?

Era un escenari força nou, perquè els jugadors estem acostumats a entrenar i jugar amb els nostres clubs, i només alguns van amb la selecció espanyola quan els criden. Quan em va arribar la convocatòria em va sorprendre el fet que el Mundial es jugués a la Xina, literalment, on hi havia de passar quinze dies. Em va sobtar com a experiència. A més, a la selecció hi tenia algun amic, però la resta tots eren coneguts. Jo sóc força apolític i tot el que va venir abans i després ni ho he seguit ni m'interessa, sincerament. Però al final nosaltres vam guanyar a Andorra i a Anglaterra, no va haver-hi hoquei, i lògicament el que ha quedat de tot allò és la càrrega política, que n'estava ple.

Com a porter de la selecció catalana tampoc hi havia repte esportiu?

Amb el pas dels anys m'he anat trobant amb gent que em coneix perquè he sigut el porter de la selecció catalana d'hoquei patins i esclafó a riure. És curiós que m'he passat la vida deixant-me la pell a la porteria en partits complicadíssims i se'm conegui per aquell passeig. L'experiència com a porter i de compartir la porteria amb en Víctor Agramunt va ser esplèndida, amb tot el grup. Fèiem un partit cadascú i quan li tocava ell m'insistia a substituir-lo a la mitja part. Recordo que el seleccionador va posar-se nerviós i no volia que ens marquessin cap gol i ho veia com una ximpleria, tant és guanyar 8-0 com 9-2. Els jugadors al·lucinàvem amb les ganes d'en Jordi d'agafar nervis, si jugant malament guanyàvem sobradament. Però al final ens en van fer un i li van fer a en Víctor, i ha quedat aquesta anècdota.

La regla bàsica era la de comportar-se bé amb tothom i fins i tot vau deixar d'anar a porteria en la majoria de partits. Era aquest un paper encomanat des de la FCP per aconseguir aliances a les assemblees?

Va ser un tema de respecte, res de política. Érem un equip construït per jugar un Mundial A, no teníem per què jugar aquella competició i l'estàvem desvirtuant. Uns nens petits que juguen a hoquei i tenen un entrenador normal amb dos dits de front, quan vagin guanyant un partit de deu gols, també els dirà que abans de fer-ne un altre han de fer set passades o alguna cosa similar. Això als que els eduquen una mica bé. Considero que aquella selecció era un grup molt noble, incloent-hi l'equip tècnic.

En el moment que guanyeu el Mundial B, esperaves ser a San José l'estiu següent disputant el Mundial A?

No. Jo vaig anar al Mundial B amb la idea que m'estaven regalant quinze dies d'anar a Macau. I no van convocar els que anaven amb la selecció espanyola perquè no els tallessin el coll. Tot i això era una bona selecció. Quan ja feia uns dies que hi érem van començar a explicar-nos que el tema agafava rellevància a Barcelona. I després van aparèixer polítics a fer-se la foto, amb qui no hi comptava per res, i la rua per la Diagonal, la sortida al balcó de Plaça Sant Jaume... és veritat que durant aquells moments, mentre tots cantàvem i celebràvem vaig adonar-me que sí que existia un sentiment compartit per molta gent i que tant de bo fos possible jugar el Mundial A.

Què vas pensar en veure arribar l'elit política catalana a Macau per saludar-vos?

M'eren igual. Per mi com si no haguessin vingut. Jo vaig ser educat, perquè si algú ve a saludar-te és el més correcte i és el que s'ha de fer. Però m'era igual si era l'Artur Mas o en Carod-Rovira. Vam xerrar una estona amb ells, vam ser molt amables amb ells i ells també amb nosaltres, i ja està.

Creus que la seva aparició a Macau va provocar el desenllaç polític de la situació?

No sé com va succeir res de les assemblees, no en puc parlar. Puc dir que vaig adonar-me de la politització quan abans de sortir al balcó de Plaça Sant Jaume ens van demanar que ningú de nosaltres digués res en contra d'Espanya. En aquell moment pensava que m'agradaria un desenllaç important per a Catalunya però també per a l'hoquei patins, un esport que practiquem

quatre gats. I que allò mobilitzés tanta gent, encara que fos pel seu vessant polític, era el que m'agradava. Sé que no era fàcil, però al final el nostre esport no va aprofitar aquesta oportunitat ni cap de les que han vingut darrere. La gran oportunitat de l'hoquei patins va ser estar designat com a preolímpic a Barcelona '92.

Què creus que volia aconseguir la RFEP vetant l'entrada de la FCP en organismes internacionals?

Espanya com a país, no com a federació, no permetrà que Catalunya pugui competir com a país, i ja no diguem ser un país independent. Seria diferent si no poguessin evitar-ho, però que ho intentaran està clar. Qui té el poder no el vol perdre mai i els que en tenen una mica sempre en volen una mica més.

En el moment en què t'arriba la convocatòria amb la selecció catalana vas pensar que podia portar-te problemes jugar amb Catalunya?

No me'n vaig amoïnar gens, no creia que pogués tenir cap problema. Es comentava als mitjans de comunicació que qui hi anés no podria tornar a jugar amb la selecció espanyola, però no hi havia res escrit oficialment. Jo era porter d'hoquei i em van demanar que fes de porter d'hoquei, en aquest cas per a la selecció catalana. Encara que jo tingui aquesta ideologia apolítica, per mi també era una satisfacció estar convocat amb Catalunya. I si a algú li hagués molestat que s'aguanti. Em sento català i tant de bo pogués competir amb Catalunya. Quan arribi el dia de votar sobre la independència el meu vot anirà cap al 'sí', però crec que abans nosaltres també hem de fer una neteja important. Ara mateix no podem ser exemple de res.

En aquell moment es parlava que farien escollir als jugadors si anar convocats amb una selecció o altra. Què haguessis escollit?

La selecció catalana. Per un sentiment d'identitat és clar que m'agradaria que Catalunya fos independent i jugar per ella. Però això no es troba dins les meves principals prioritats. Fins i tot els que en aquell moment jugaven amb Espanya haurien escollit Catalunya, però la nostra feina no és aquesta. El debat sobre si els jugadors s'han de mullar és etern. Si als que vam anar a Macau els haguessin convocat amb Espanya, hi haurien anat tots. L'esportista vol guanyar el màxim possible i si en aquest moment no es pot jugar amb Catalunya, hi vas amb la que toca. La selecció espanyola permet disputar Europeus i Mundials, la catalana no. Però hi renuncia

molta gent, perquè arriba un moment en què anar amb Espanya ja no aporta res al jugador, perquè aquest ja ha guanyat diversos títols internacionals i prefereix tenir vacances i estar-se amb la família.

Ser un campió del món amb Catalunya ha repercutit en algun aspecte de la teva vida?

No, només que va ser un esdeveniment amb molta repercussió i és el que s'acostuma a destacar més de la meva carrera. Va ser una experiència personal molt enriquidora, que em va permetre conèixer gent brillant o personatges coneguts, com en Roger Saperas, que no hauria conegut si no fos per haver estat quinze dies a Macau.

JORDI RODRÍGUEZ, JUGADOR DE LA SELECCIÓ CATALANA CAMPIONA DEL MUNDIAL B

“Si els polítics van aprofitar-se de mi, jo vaig aprofitar-me de l'experiència”

Jordi ‘Rodri’ no té por d'amagar que va jugar per Catalunya sense un sentiment d'identitat. D'origens extremerenys, el maçanetenc assegura que ha sigut en els darrers anys quan se li ha creat un sentiment “d'animadversió” cap a l'Estat espanyol. Però a través de la posterior introspecció ha descobert que l'experiència de viatjar a Macau i competir amb la selecció catalana l'ha nodrit molt en l'àmbit personal.

Com descriuries el fet de representar Catalunya de manera oficial?

Jo penso que això del sentiment va venir després, en aquell moment tampoc tenia un sentiment d'identitat. Per mi la prioritat era l'esport, no existia un ego personal per representar Catalunya. Tot això va ser a posteriori, no en teníem massa consciència. Vam anar a Macau sense saber què passaria ni què passava en aquell moment. Les comunicacions no eren com ara. Per tant, a banda de ser un viatge molt exòtic, per mi era un viatge esportiu.

Però d'entrada ja sabies que el repte esportiu era gairebé inexistent i que teníeu l'obligació de guanyar?

Sí. Mira, de jove vaig passar per totes les categories de la selecció espanyola i ho havíem guanyat tot: Europeu juvenil, Europeu junior, Taça Latina sub21 i Copa de les Nacions amb la selecció absoluta. Amb la catalana, en canvi, res. Al Mundial B se li pot donar qualsevol categoria, el fet és que el vam guanyar. Era una cosa que jo no tenia, pujar un esgló més en una escala de títols. Al final era fer el que més estimo, jugar a hoquei patins i competir.

Esperaves seguir pujant aquesta escala i guanyar el Mundial A de l'any següent a San José, amb Catalunya?

Tots sabíem que, si la situació cobrava tant rerefons, era poc probable que anéssim a San José. Recordo que quan era a Macau el meu pare em trucava i m'explicava que es retransmetien tots els partits per televisió, fins i tot els que guanyàvem 10-0. S'estava generant un rebombori molt gros que feia preveure que s'engegaria tota la maquinària estatal. Evidentment quan vam jugar

i guanyar la final del Mundial B comentàvem amb els companys la possibilitat de ser els mateixos en una convocatòria pel Mundial A.

Un mes després del Mundial B va tenir lloc l'Assemblea de Fresno. La vas seguir d'una manera especial?

No, després de tot allò recordo fer vida completament normal. Recordo seguir-la en directe per *Rac1* i com en Jordi Basté l'anava comentant. Veia a venir que no s'aconseguiria el reconeixement definitiu.

Com vivíeu el dia a dia a Macau?

Jo no parlava cada dia amb la meua família, en sabia més aviat poc de tot el que s'estava generant a Catalunya. Però a Macau va venir en Pasqual Maragall, president del Govern; l'Artur Mas, cap de l'oposició... i que algun dia ens havien fet baixar al hall de l'hotel perquè algun polític ens volia saludar. Nosaltres al·lucinàvem, no enteníem que ells volguessin fer-se fotos amb nosaltres. El degoteig de càrrecs polítics importants va ser el que em va fer adonar que estàvem en escena, i mai millor dit, perquè allò era com un escenari.

Sents que la classe política va aprofitar-se de la selecció catalana d'hoquei patins?

De mi no. Els polítics necessiten eines que mobilitzin les masses i nosaltres n'érem una. Si ells van aprofitar-se de mi, jo puc dir que em vaig aprofitar de l'experiència. I de tot el que va venir després: rebuda a l'aeroport, rua amb autocar descapotat, sortir al balcó de la Generalitat a Plaça Sant Jaume... ni passats uns quants dies vaig assumir-ho tot. Els polítics van jugar el seu paper, van observar una aposta molt forta de la FCP d'aprofitar una fissura legal i ells van apostar per una causa política que quinze anys després està on està. Responent a la pregunta, no considero que s'aprofitessin de nosaltres en el mal sentit de la paraula.

Després d'haver jugat oficialment amb la selecció catalana, vas tornar a rebre alguna convocatòria de la selecció espanyola?

No, però sé que en el meu cas era per qüestions purament esportives. En aquella època jo tenia vint-i-sis anys i a la selecció espanyola s'estava produint un relleu generacional. En el moment en què accepto jugar amb la selecció catalana tampoc no penso que em pogués tancar la porta d'Espanya. Es va generar por a l'amenaça que no ens tramitarien la llicència de l'any següent, però eren rumors sense fonaments.

La RFEP no us va pressionar de cap manera per aconseguir que no anéssiu a Macau?

No, mai res. Ni la RFEP per anar-hi ni la FCP per si hi renunciàvem. Precisament ja van buscar que els que hi vam anar érem una figura de segona línia. El cas d'en Miquel Masoliver va ser diferent, perquè ell estava en el seu millor moment i era totalment seleccionable amb Espanya. Tot i això trobo que tothom s'ha de poder moure lliurement. En el meu cas mai vaig rebre cap pressió, la RFEP en tot cas és qui no em va tornar a convocar per mèrits esportius, que entenc perfectament. Repeteixo que vaig anar a Macau pel repte esportiu, i que el sentiment d'identitat va sorgir després.

Podries explicar millor de quin sentiment d'identitat parles, i com i quan va néixer?

A la selecció tenia companys amb la seva ideologia política molt clara, sentien molt a dins el fet de representar Catalunya. No és que jo no ho sentís tan endins, però en cap moment, per exemple, m'hauria plantejat renunciar a la selecció espanyola per jugar només amb la catalana. Ara crec que tampoc hi renunciaria, però se m'ha produït un sentiment d'animadversió davant la impossibilitat de resoldre de forma democràtica una situació. I no parlo només d'independència. Es va veure també en l'intent d'entrada a la FIRS per part de la FCP i en la manera com es cou tot el procediment i com s'imposà la RFEP.

Si en aquell moment, tal com es parlava als mitjans de comunicació, t'haguessin fet escollir amb quina de les dues seleccions jugaries, hauries tingut clara la decisió?

Segurament sí. Sóc fill de pares extremenys, a casa mai hi ha hagut un sentiment independentista, però tampoc érem espanyolistes. Hauria escollit quedar-me amb Catalunya, però per un doble sentiment: primer, en matèria esportiva, perquè la selecció catalana va apostar per mi amb vint-i-sis anys i la selecció espanyola, no. Segon, en qüestions d'identitat, per com estava evolucionant tot m'hagués quedat amb Catalunya. En aquest aspecte, ara ho hauria tingut més clar. El pas del temps i dels fets ens ha fet independentistes a moltes persones més, no pel fet de voler formar part de Catalunya sinó per no voler formar part d'Espanya. No d'un país com a tal, sinó d'un Estat que no em representa.

Tots els clubs d'OK Lliga volien aportar jugadors a la convocatòria de Macau, i al final va determinar-se que hi aniria un de cada club. Com vas rebre ser l'escollit del SHUM?

Aquella temporada al SHUM tenia de company en Jordi Molet que també era molt bon jugador, així que si en Jordi Camps em va escollir a mi va ser un honor.

Com va ser la preparació del Mundial B?

No me'n recordo massa bé però crec que no vam fer res. Potser el dia abans de marxar, perquè ja sabíem que el nivell dels rivals era baix. Només ens van donar problemes Andorra i Anglaterra, i problemes vol dir quatre o cinc a zero.

La FCP va donar-vos alguna ordre sobre com comportar-vos amb cada país en funció del vot que podien presentar a l'assemblea de Fresno?

No. Mai havíem d'apallissar ningú, perquè no queda bé. Sí que havíem d'aturar la situació. Però no en funció del rival sinó amb tothom. Hi havia Xina Tai Pei, per exemple, amb qui el resultat podria haver estat de 30-0. Al final van ser els únics que ens van marcar un gol. Però la situació hauria estat vergonyosa i no hagués sigut respectuós ni bo per l'hoquei patins. La indicació de no fer molts gols era una cosa nostra, també de la federació, però no en el sentit d'aconseguir vots. Si busquessin ajuda a través de resultats ens haguessin fet perdre un partit, i no va ser així.

Els jugadors no teníeu cap paper a l'hora d'aconseguir vots i aliances per a les assemblees?

Si l'únic mitjà amb el qual podíem fer-ho era els resultats és evident que no vam jugar cap paper especial.

De tota la presumpta corrupció de l'Assemblea de Fresno, què et va arribar i com ho vas viure?

No en sé res de cert. Vivim en un problema constant de generalització i interpretació, que d'altra banda considero inevitable, forma part del dia a dia. Malauradament la corrupció també. Per això crec que generalitzar és odiós, però la corrupció forma part de tots els estats, en alguns menys que en altres. En aquella assemblea estava en joc que es reconegués una federació no estatal, i davant una situació atípica segurament es van produir coses atípiques. Que l'assemblea no es va desenvolupar amb la normalitat pertinent està clar. La FCP va aprofitar un buit legal

que després no va tenir continuïtat perquè es va engegar tota una maquinària, a la que no sé si es pot anomenar corrupció o tràfic d'influències.

I com s'ha d'anomenar a una retenció a l'aeroport, vigilància al domicili, trucades de presidents de països que testimonis han assegurat?

No ho sé. Situació anormal, atípica. Estic d'acord en el fet que van passar coses, n'estic segur. La votació de l'Assemblea de la FIRS no es va desenvolupar amb normalitat.

El motor de la RFEP va ser en Carmelo Paniagua, que des de llavors ocupa el càrrec de president. Què n'opines que quinze anys després segueixi al càrrec?

Conec a la persona, no personalment, però hem parlat alguna vegada perquè formem part del petit món de l'hoquei. No tinc creat un estat d'opinió sobre ell. Per defensar interessos propis hi ha moltes maneres. Que en aquell moment en Carmelo va ser un actiu molt important per la RFEP en defensa dels interessos no sé si té a veure amb què encara sigui al càrrec. Però està clar que va defensar els interessos de la seva federació i de l'estat espanyol, i això no és qüestionable. Sí que ho són les formes. Però no crec que hi hagués gens d'interès personal.

D'altra banda la FCP estava representada per en Ramon Basiana, que també segueix al mateix càrrec de president. Tot i assumir la derrota després de l'Assemblea de Roma, creus que hauria d'haver dimitit?

Em passa el mateix que amb en Carmelo, no el conec personalment. No crec que hagués de dimitir perquè gràcies a ell també van passar moltes coses bones, com que vam jugar un Mundial B. En aquest sentit, però, penso que la durada de càrrecs com el de president, entrenador o directiu han d'estar regulats perquè és important regenerar estructures.

Creus que els mitjans de comunicació van donar prou rellevància al Cas Fresno?

Els mitjans de comunicació també estan controlats pel poder. Per les dues bandes. L'Assemblea de Roma no va tenir massa espai, potser també perquè des del bàndol català no interessava massa treure-ho ja. Quinze anys després hem tornat a veure com funcionen les coses: venim d'una votació que ho va canviar tot, i d'una revolta al carrer, bastant recent, però ara sembla que no hagi passat res.

Per tant, hi ha un patró que es repeteix a l'Estat espanyol?

Sí. Però tant el que va passar fa quinze anys com els fets recents a qui dignifica és a la gent. Perquè són ells qui van omplir la Plaça Sant Jaume, per exemple, quan vam arribar de Macau. No dic que la classe política no valgui per a res, però els més valuosos acostumen a apartar-se'n. I després hi ha polítics que ho porten tot al límit, que es mullen de veritat. Tenim gent a la presó per això. Fa quinze anys va ser el mateix, van treure la gent al carrer.

Tens alguna esperança que Catalunya torni a competir de manera oficial?

A aquell nivell segur que no. Primer hauria d'haver-hi la independència del país, perquè ja tenim un precedent ben clar de com funcionen les coses. Hi ha altres esports, força minoritaris, que estan competint de manera oficial i internacional, però res comparables al nombre de llicències que té la FCP. No tornarà a passar perquè ja hi ha un avís, que va quedar en postureig.

Ser un campió del món amb Catalunya t'ha repercutit, positivament o negativament, en algun aspecte de la teva vida?

No, en absolut. Explicaré una anècdota: aquell any jo havia tornat de Lleida i havia acabat una segona carrera. Però tot i tenir estudis vaig posar-me a treballar d'obrer. Justament acabava d'entrar a la feina i els vaig demanar vacances per anar a Macau. L'endemà d'aterrar de Macau jo tornava a ser a l'obra. No n'he tret profit de res, només una beca ARC amb valor d'uns tres-cents euros. Però jo sí que n'he tret molt rèdit, interiorment. Em nodreixo molt d'aquella experiència: el viatge, el record dels companys o la convivència.

JULI ANGUITA, JUGADOR DE LA SELECCIÓ CATALANA CAMPIONA DEL MUNDIAL B

“Ens van fer aprendre la lletra d’*Els segadors*”

Juli Anguita té molt clar que el potencial d’hoquei patins de Catalunya és molt superior al d’Espanya, i declara que si s’hagués ratificat el reconeixement Espanya pràcticament desapareixeria del panorama del patinatge. Amb tot, en el cas hipotètic d’haver disputat un partit entre les dues seleccions, creu que hauria anat a competir “a mort”.

Què va significar per tu jugar amb Catalunya de manera oficial?

Va ser molt gratificant i motivador perquè jo em sento català i ha estat l’única oportunitat que he tingut de defensar el meu país. Quan érem a l’avió ens van presentar el protocol que seguiríem, contra qui jugaríem, com havíem d’actuar, ens van donar tot l’equipament oficial... tot això em va fer adonar de la dimensió d’aquella experiència. A més ens van fer aprendre la lletra de *Els Segadors*.

Què vas sentir en el moment en què guanyes un Mundial amb la teva selecció?

Pel que fa a hoquei estem parlant d’un Mundial B, tots sabíem el poc nivell i dificultat que tindríem. Però era el primer pas per arribar al Mundial A. Al principi vam jugar contra seleccions molt fluixes i després la competició es va animar amb Andorra o Anglaterra.

Recordes preparar d’alguna manera específica el Mundial B?

No, estàvem ficats en dinàmica de competició amb el nostre club, ja havíem passat una pretemporada. Potser vam fer un entrenament per conèixer-nos tots, i crec que allà Macau en vam fer un altre. Alguns jugadors de la selecció tenien molt nivell, com l’Ivan Tibau o en David Càceres. Comptant amb ells a l’equip no se’ns havia de presentar cap dificultat.

Personalment com et vas prendre el repte?

El seleccionador ens va explicar que havíem d’anar a competir però amb *fair-play*, teníem la missió d’ensenyar el nostre esport. L’objectiu era que la gent gaudís de l’esport, donar espectacle i ajudar els jugadors d’altres seleccions.

És evident que vau parar de fer gols en tots els partits, però recordes si hi havia alguna pauta de comportament en funció del possible vot del vostre rival a les assemblees?

No hi havia cap pauta ni res d'això, perquè havíem de quedar bé amb tothom. No hauria sigut bo per ningú que marquéssim vint o trenta gols. L'embolic que va muntar-se després a Fresno no va afectar-nos en res mentre competíem.

La FCP va demanar-vos als jugadors de la selecció catalana que tinguéssiu algun paper a l'hora d'aconseguir vots favorables per a les assemblees?

Jo no recordo res d'això, perquè a mi no se'm va demanar res. Una vegada vam retornar a Barcelona sí que ens van demanar que anéssim a fer acte de presència en algun esdeveniment.

Creus que els polítics van aprofitar-se de la selecció catalana d'hoquei?

Quan vam marxar cap a Macau no ho sabia gairebé ningú. Després quan era allà la meva mare em trucava i m'explicava el que passava aquí, i jo la prenia per boja. Més endavant van arribar en Carod-Rovira, l'Artur Mas i en Pasqual Maragall i me la vaig començar a creure. I a més ens entrevistaven de *Catalunya Ràdio*, de *TV3*... i per acabar ens diuen que quan tornem ens recollirà un autobús a l'aeroport, que ens portaran a Plaça Sant Jaume... jo pensava que estaven flipats però mira, va passar. Entenc que sí que van aprofitar-se de nosaltres però no sé fins a quin punt. Hi tenien algun interès segur, tot i que els tres defensaven postures diferents. Puc dir que l'únic que ens va fer cas va ser en Carod-Rovira, perquè venia a parlar amb nosaltres i va asseure's amb tots al vol de tornada. La resta van venir a fer-se la foto.

Com vas seguir l'Assemblea de Fresno?

Jo estava treballant i m'anava informant com podia. Quan va acabar-se vaig trucar algun company. Després ja vaig veure en Paniagua muntant l'espectacle i vaig interessar-me pels arguments d'en Dupont.

Com vas assabentar-te de la teva convocatòria amb Catalunya per anar a jugar el Mundial B de Macau? Sabies que la selecció catalana tenia aquesta possibilitat?

No ho sabia. Va trucar-me en Jordi Camps, amb qui havia coincidit al Voltregà, per demanar-me si em faria il·lusió. Evidentment vaig dir-li que sí. Posteriorment va parlar amb els clubs perquè havien d'aturar la competició, però en aquest sentit no va haver-hi problema.

Has tingut algun problema *a posteriori* amb la RFEP per haver jugat amb la selecció catalana?

No, entenc que l'únic problema que es podia tenir era en cas que també juguessis amb la selecció espanyola i t'estiguessis posicionant d'una manera clara a favor de Catalunya. Però no era el meu cas. Entenc el dubte d'en Titi Roca perquè hagués tingut molt a perdre si hagués vingut a Macau. Però estic segur que se'n penedeix.

Durant el període entre el Mundial B de Macau i l'Assemblea de Fresno va parlar-se que els jugadors haurien d'escollir amb quina selecció voldria jugar. Haguessis tingut clara la decisió?

A mi de jove la selecció espanyola m'havia preseleccionat moltes vegades. Està clar que havent-hi tants jugadors a escollir anar convocat o no depèn molt del club on juguis, de qui és el seleccionador, qui són els directius de la federació... Però en aquell moment jo tenia una edat en què era difícil que em truquessin de l'espanyola.

Creus que és lícit defensar la selecció espanyola en Europeus i Mundials si tens un sentiment independentista català?

Sí, perquè no existeix la possibilitat de posicionar-se cap a un dels dos bàndols. Si com a esportista vols disputar títols internacionals només tens l'opció d'anar-hi així. Després pot sonar l'himne i no sentir-t'hi identificat, veure l'escut de la samarreta i no sentir cap mena d'orgull. Jo sóc independentista, em sento català i la llengua catalana és la que em representa però no m'hagués fet cap cosa anar-hi.

Després de ser un dels principals actius de la RFEP en el Cas Fresno, en Carmelo Paniagua va arribar a la presidència i al COE. Què opines que segueixi tenint tant poder?

Ara ens hem adonat que en els estats existeixen maquinàries internes invisibles que exerceixen pressions i aconseguen que determinades persones diguin i facin coses a canvi d'una recompensa. Personalment no el conec però és probable que estigui traient un benefici de tot el que va fer. Té aquest pensament tirant a autoritari que el fa ser com és. El temps te'n fa adonar.

Mai hi ha hagut proves clares que demostrin cap mena d'acte il·legal. Com creus que van anar realment les assemblees?

M'he documentat i sembla que sí que va haver-hi pressions, en trucades internacionals o amb altres mètodes. Vaig llegir alguns testimonis que asseguraven haver rebut amenaces, i cadascú és lliure de creure-se'ls o no. El problema és que acaba sent la paraula d'uns contra la d'uns altres. Entenc que la situació d'alguns països era favorable a acceptar les directrius d'Espanya i no les de Catalunya, en vista del poder d'una i altre en organismes internacionals. Hi hem de posar empatia.

Quinze anys després, creus que es va córrer massa i que primer s'hauria d'haver aconseguit la independència política abans que l'esportiva?

Bé, en aquell moment el sentiment independentista no tenia la força que té actualment. Segurament sí que vam anar massa de pressa perquè vam passar del no-res a voler-ho tot. No sabia dir si la paraula exacte és la de precipitació, perquè ha passat el mateix recentment. Semblava que ho teníem tot lligat i quan hem tirat pel dret resulta que faltaven algunes coses.

El que tenia a perdre la RFEP eren fets només esportius, en pèrdua de jugadors i en guanyar un rival pels títols?

Espanya, en quant a hoquei patins, ho perdia gairebé tot. El nivell de fora de Catalunya, a escala general, és molt baix. No entenc què els va passar amb l'hoquei patins perquè el corfbol va aconseguir ser reconegut al mateix temps. Estava clar que pel que fa a l'hoquei patins Espanya hagués desaparegut, no haguessin pogut competir contra Catalunya.

Després de l'Assemblea de Roma en Ramon Basiana va assumir la derrota assegurant que ho tornarien a intentar. Quinze anys després segueix al càrrec de president de la FCP i la situació no ha canviat. Creus que hauria de deixar el càrrec?

Els que estem ficats en l'hoquei patins sempre comentem que tant quant a FCP, quant a RFEP, o quant a nivell internacional, sempre es veuen les mateixes cares. Entenc que s'ha d'anar renovant qui ocupa els càrrecs. Amb gent nova es podria haver aprofitat el moment polític actual i provar de fer una passa més enllà. Però en el seu dia és evident que en Ramon va intentar-ho, i suposo que ell i la seva gent van arribar a un punt de col·lapse perquè van veure que era impossible. Ara la selecció catalana serveix per partits de costellada.

Tens l'esperança de tornar a veure la selecció catalana competir de manera oficial?

L'esperança no es perd mai, si es va poder fer una vegada, entenc que n'hi podria haver dues. Som deu privilegiats qui podem dir que en l'àmbit d'hoquei aquella va ser la nostra millor experiència. Ni un jugador del Barça podrà veure mai la Plaça Sant Jaume plena per un títol d'hoquei patins. Per aquest motiu espero que la població catalana tornaria a implicar-se si es provés la independència a escala federativa. Llavors entràriem en un conflicte d'interessos, per exemple amb el Barça, al qual interessa una lliga estatal perquè té més ressò.

Va desapropitar-se el *boom* mediàtic del moment?

Per experiència personal, que ho vaig viure en primera persona, he entès com funciona això. Puges molt de pressa i de cop desapareixes i tornes a la realitat. A casa tinc dossiers plens de retalls de premsa parlant de la selecció catalana i d'hoquei. Però recentment ha passat el mateix, perquè fa fos dies érem tots al carrer i ara tothom és a casa.

Ser un campió del món amb Catalunya ha repercutit en algun àmbit de la teva vida o n'has tret algun rèdit?

No, tot el contrari. Catalunya va donar-me una experiència molt bona d'equip i de país. Com a jugador vaig guanyar algun títol amb el Voltregà, però em va omplir molt més d'orgull fer-ho pel meu país.

Esperaves poder jugar el Mundial A? Com haguessis afrontat un partit contra Espanya?

M'hauria agradat jugar un Mundial A però la selecció catalana de Macau estava formada bàsicament per jugadors 'B', no crec que m'hi haguessin convocat. Si això hagués passat m'agradaria saber qui estaria convocat amb Espanya, tot i que independentment de qui tinguessin jo hauria anat a competir a mort i a totes.

JOSEP MANEL EDO, JUGADOR DE LA SELECCIÓ CATALANA CAMPIONA DEL MUNDIAL B

“Acceptar anar a Macau podia significar tancar-se la porta a anar amb la selecció espanyola”

El vilanoví Josep Manel Edo remarca especialment l'orgull que sent per haver tingut l'oportunitat de representar la selecció catalana de manera oficial, acceptant les possibles conseqüències que tenia acceptar la convocatòria.

Com descriuries el fet d'haver pogut representar Catalunya de manera oficial?

Va ser un honor haver format part de les primeres seleccions que ho aconseguien, i fer-ho amb el grup de jugadors i equip tècnic tan brutals. Personalment va ser un orgull, i encara ho és més que es recordi després de tants anys. Tots estimem el nostre país i així vam compartir-ho tot l'equip.

Una vegada obteniu la plaça pel Mundial A, veies factible anar a jugar-lo?

Ho veia complicat i així es va demostrar. No tenia clar que deixessin a una selecció catalana participar en un Mundial A on podia trobar-se la selecció espanyola pel camí. El nivell esportiu de Catalunya estaria igualat amb la resta i amb Espanya, per això crec que no deixarien que passés. Però va ser un primer pas per altres esports.

Com vas seguir l'Assemblea de Fresno i l'Assemblea de Roma?

Vaig seguir el tema com qualsevol altre ciutadà. Seguia les notícies, m'informava del procediment... Amb la de Roma ho veia encara més difícil. Crec que aquest pas no el podrem donar mai si prèviament no hi ha acords polítics entre governs. Des de l'altra banda entenc que per ells significaria obrir una aixeta i obrir un camí cap a altres llocs que no els interessa.

Com vas reaccionar quan et vas assabentar que estaves convocat per jugar un Mundial B amb Catalunya?

Va ser una sorpresa, i també tenia el dubte de saber com aniria el tema. Prèviament havia estat convocat en entrenaments i partits amistosos, que jo fos un dels escollits em va provocar una alegria molt gran. Ens van reunir per explicar-nos que acceptar anar a Macau podia significar

tancar-se la porta a una futura convocatòria amb la selecció espanyola, en el cas que fóssim seleccionables.

Vas tenir algun dubte de les possibles conseqüències negatives de jugar oficialment amb la selecció catalana?

Sí, estava clar que acceptar jugar una competició oficial amb Catalunya dificultaria l'accés a la selecció espanyola, sempre en el cas que qualitativament hi poguessis accedir. La qualitat és molt alta. Ens van comentar que probablement no tindríem mai més l'opció. No perquè s'hagués dit res de manera oficial, sinó perquè ens autodescartàiem, per dir-ho d'alguna manera. Tampoc es va plantejar mai el fet que la RFEP no ens tramités la llicència federativa per disputar competicions nacionals.

La FCP us va donar alguna directriu de comportament a seguir durant el Mundial B de Macau?

No recordo cap comentari d'aquest estil. Però el nivell dels rivals era molt baix, per aquest motiu vam seguir un comportament esportiu de no voler humiliar ningú a qui ja estàvem guanyant. Destrossar un contrincant no entra dins els paràmetres de l'esportivitat. La implicació era màxima, el seleccionador ens pressionava perquè estiguéssim al cent per cent, però sempre dins el respecte. Trobo que des del punt de vista esportiu el Mundial B es va plantejar excel·lentment.

El seleccionador va marcar alguna pauta, fora de la competició, perquè els jugadors estiguéssiu concentrats a l'hotel i ningú es desfermés per Macau?

No, va establir els mateixos paràmetres que a qualsevol competició esportiva: dinàmiques diàries de dormir, nutrició, passejar, conèixer el país, entrenar... vam anar allà a jugar a hoquei. Un cosa ben diferent és la festa que vam fer per celebrar el títol.

Quan eres a Macau sabies l'enrenou que hi havia aquí?

Al principi no, a Macau hi havia corresponsals esportius. Van ser ells els primers a dir-nos que aquí s'estava començant a parlar molt del tema, i ja després van aparèixer els polítics. Ens feien baixar de l'habitació a saludar i a fer-nos una foto amb ells.

Què vas pensar quan us van explicar la festa de celebració que hi havia preparada per a la vostra arribada a Barcelona?

No m'ho creia, perquè som jugadors d'hoquei i és un esport seguit a escala local. Al·lucinava amb la gent que hi havia a l'aeroport, la Diagonal, i sobretot la il·lusió que tenien. Mai hauria pensat poder sortir al balcó de Plaça Sant Jaume i parlar, com si fos un jugador del Barça. Va ser molt maco.

Has tret algun profit per la teva vida diària de ser un campió del món amb Catalunya?

No, res. Ni en positiu ni en negatiu. És un orgull personal, per mi i la meva família, ho podem anar recordant cada cert temps i em venen bons records. De beneficis econòmics res. Però en l'àmbit personal he de dir que aquesta experiència és una de les millors que m'ha donat l'hoquei patins. El rèdit és purament d'orgull personal, un record que em quedarà per tota la vida.

QUIM CASALÍ, JUGADOR DE LA SELECCIÓ CATALANA CAMPIONA DEL MUNDIAL B

“Si els polítics no haguessin vingut a Macau, ara estaríem competint de manera normal”

Quim Casalí es defineix com un independentista de tota la vida, dels que ja de jove va demanar al seleccionador espanyol que no volia anar a cap entrenament més. L'osonenc, que reconeix que va entrar de rebot a la convocatòria, assumeix haver gaudit emocionalment d'haver pogut jugar oficialment amb la *selecció*.

Què va significar per tu representar Catalunya de manera internacional?

Ja havia estat seleccionat en categories base en algun partit, però a nivell absolut va ser la primera vegada. Vaig entrar a última hora perquè hi va haver la baixa d'en Titi Roca. En Jordi Camps era el meu entrenador al Voltregà i com que ja havia agafat en Juli Anguita m'ho va dir a mi també, i jo encantat de la vida. Ho definiria com una molt bona experiència.

Va ser diferent a guanyar un títol amb un club?

Representar Catalunya, el qual sents que és el teu país, és un gran què. Ho comparo amb tots els anys que vaig jugar al Voltregà, on feia molts anys que no es guanyava cap títol i vam aconseguir la Copa CERS, on jo vaig marcar el penal decisiu. Tothom estava molt content perquè ho sentien així. Però guanyar representant el meu país i sentint el que sento jo és molt més fort. El dia de la inauguració escoltant *Els Segadors* em vaig adonar de veritat que aquell era el meu himne. Jo escolto l'himne d'Espanya i no sento res. A mi m'havien convocat una vegada a un entrenament de la selecció espanyola, però quan vaig arribar a casa li vaig dir al meu pare que no hi volia tornar. No m'hi vaig sentir gens còmode ni identificat. Jo sóc independentista de tota la vida. Quan em va tornar a trucar en Catxo Ordeig li vaig explicar que no hi volia anar. Evidentment no em van trucar més.

Representar Espanya, però, és l'única manera viable de disputar un Europeu o un Mundial.

Per descomptat que el repte esportiu va per davant de tot. Conec jugadors que van a manifestacions independentistes i després defensen com ningú la samarreta d'Espanya al

Mundial. Això és normalitat. Si tinguéssim la nostra selecció i es pogués representar-la evidentment que tothom estaria molt content. Però entenc que és gent a qui agrada l'esport i si tenen aquesta única opció per jugar aquests campionats, doncs endavant. I també entenc que hi hagi gent catalana que vulgui representar Espanya perquè se sent espanyola. Tothom ha de ser lliure de jugar amb qui vulgui.

Tens la sensació que la política del moment va aprofitar-se de vosaltres?

Sí, totalment. L'Artur Mas, en Carod Rovira... tots els grossos van aparèixer per Macau. Van arribar sobretot cap al final. Quan vam sortir de Barcelona és cert que ja hi havia molta premsa, però premsa catalana. Recordo trucar la meua parella des de l'hotel i com m'explicava que sortíem per *Telecinco*, *Antena 3*, diaris espanyols... Nosaltres érem tan lluny que no teníem aquesta sensació, i tampoc teníem Internet com ara. En arribar a semifinals i veure la llotja plena de polítics importants és quan vam adonar-nos que n'estava passant una de grossa. Sincerament, crec que si no hagués vingut cap polític, ara tindríem selecció oficial. Hauríem passat sense pena ni glòria i actualment la selecció seguiria competint. Però se'n va fer molt ressò.

El principal perill era la possibilitat d'un partit entre Catalunya i Espanya?

Sí, però repeteixo: si no haguessin vingut, ningú ens hauria impugnat el Mundial B, hauríem pujat de categoria i hauríem competit de manera normal com està passant en altres esports.

Esperaves defensar la selecció al Mundial A de San José de l'any següent?

No, bàsicament pel meu nivell. Un Mundial B és una altra cosa, molts jugadors catalans poden jugar-lo. Només s'ha de mirar els resultats i veure que només vam rebre un gol. Reconec que es va fer una molt bona selecció, amb jugadors amb experiència internacional. Però jo no era jugador de selecció. Al Mundial B ens havien de dir que paréssim de fer gols. Tinc clar que era el meu Mundial i que l'anava a gaudir al màxim, sabent que si tot hagués continuat jo no hi hauria anat més. En un hipotètic Mundial A alguns jugadors que anaven amb Espanya haurien jugat amb Catalunya i el nivell hagués pujat molt.

Com hauries afrontat un hipotètic partit contra Espanya?

Està clar que hauria estat un partit molt especial pel fet d'haver estat, o estar encara, dins d'Espanya. Però som esportistes, volem jugar a hoquei, i el partit l'hauria gaudit de la mateixa

manera que jugant contra Argentina, Portugal o Itàlia, que són seleccions de gran nivell, com hauria estat la nostra. Evidentment contra Espanya hi hauria morbo, però no li veig més motiu.

Tenies alguna esperança que es ratifiqués el reconeixement de Catalunya a Fresno o a Roma?

Sí, em feia la sensació que podia anar bé. Però en començar les assemblees i veure els canvis de vot ja vaig veure que allò no acabaria bé. Abans de tot et fas a la idea que els països són normals, que les coses van evolucionant a mesura que passa el temps: es canvien lleis, canvien països... i que un dia o altre passarà. És trist veure que de moment va per llarg.

Ramon Basiana va sortir de l'Assemblea de Roma declarant acceptar la derrota parcial però assegurant que se seguiria intentant. Quinze anys després estem igual o pitjor?

Si una cosa tenim els catalans és que persistim, però hem d'entendre que va ser un cop molt dur. Ara ens conformem amb els partits de Nadal i poca cosa més. Però trobo que actualment la prioritat és treballar bé com a país, encaminar bé el tema polític i després ja veuríem com funciona el tema esportiu. Fa quinze anys es va fer a l'inrevés, però el que està clar és que es va provar. Quina hauria estat la millor manera no ho sé.

Trobes adient establir una analogia amb el Cas Fresno i l'actualitat política?

El símil és bastant clar. Som en un país bastant podrit, s'ha de fer net en moltes coses. Espanya és un país molt maco per visitar, però està corcat i hi ha moltes coses a arreglar. A partir d'aquí estan mirant d'aconseguir que ens tornem a sentir estimats, sabent que moltes persones ho acceptaran però moltes creiem que ja és massa tard. Jo considero que necessitem un país propi i amb les seves seleccions per poder ser nosaltres mateixos. Però necessitem una majoria.

Una d'aquestes coses a canviar és Carmelo Paniagua?

No el conec personalment, però qui ha tractat amb ell em diu que és una bona persona. Fa la seva feina i defensa els seus interessos, els de la selecció espanyola, els de la federació i els d'Espanya. És normal que actuï com actua. Per contra, nosaltres hem de tenir gent aquí que actuï pels nostres interessos, com en Ramon Basiana. Ell ho va intentar i no va poder, perquè lluitava contra un país gros amb molt poder.

Què us va arribar als jugadors sobre la presumpta corrupció de les assemblees?

Jo me'n vaig aïllar una mica, nosaltres ens vam dedicar a jugar a hoquei i guanyar el campionat. Tinc clar que alguna cosa va haver-hi, no sé si maletins, compra de vots o el que sigui. Però ens havien assegurat alguns vots que a última hora no van ser favorables.

La FCP us va demanar als jugadors alguna mena d'ajuda o posicionament per aconseguir vots a les assemblees?

Ens van demanar que ens portéssim bé amb alguns països, donant-los material i intercanviant-nos samarretes, i sobretot no fent-los més de vuit o deu gols. Entre federacions hi havia pactades tecnificacions. D'altra banda sabíem que alguns països ens votarien en contra, però no passàvem de la dotzena de gols. Insisteixo que els jugadors estàvem molt aïllats i anàvem a jugar a hoquei.

És a dir que els jugadors teníeu un paper clau en l'establiment d'aliances.

A nosaltres l'única cosa que se'ns va marcar era el màxim de gols que podíem fer-li a un equip. Per la resta no se'ns va transmetre gaire informació.

I per part de la FEP va existir alguna mena de pressió cap als jugadors que vau participar en el Mundial de Macau?

Com a mínim jo no vaig notar res. Recordo que sóc un jugador que entrà a última hora i que hi havia jugadors molt per sobre meu pel que fa al nivell. Però no sé si va haver-hi trucades a altres jugadors, com en Titi Roca, que és qui havia d'anar-hi i a última hora no va viatjar.

Es va investigar prou el Cas Fresno?

Com tot, és un país ple de corrupció que té moltes coses podrides. Sempre aconsegueixen que aquests temes quedin al fons de l'armari. Es necessiten canvis, que passen per un canvi de gent, que entri gent nova amb ganes de canviar les coses. Altrament sempre són els mateixos que ho van tapant tot.

Com t'ha afectat en el teu dia a dia ser un campió del món amb Catalunya?

En l'àmbit personal vaig viure una experiència que molt poques persones vam viure i que de moment ningú més ho ha pogut tornar a fer. Vam ser uns privilegiats per representar el nostre

país i tots estem orgullosos del que vam fer. Però fora d'algun reconeixement local, com donar el pregó de Sant Jordi de Torelló, on visc, no hi ha hagut res fora del normal.

Tens esperança que algú pugui viure aquesta experiència de nou?

Sí, no sé quants anys han de passar però arribarà un punt que aquesta situació serà insostenible. Em costaria de creure que tant en hoquei, en seleccions i en política tot es quedés aquí. M'agradaria que tota la gent amb qui comparteixo manera de pensar pugui acabar lluitant per allò que creiem que ens mereixem. Sé que el tema de les seleccions ara està força aturat, hi ha les competicions de base i el partit de la selecció absoluta de Nadal, que ara han canviat de format. Però sé que realment el tema està tan aturat perquè darrere hi ha una cosa molt més important com són els presos polítics. El tema esportiu ara no té importància.

Quina relació creus que ha de tenir la política amb l'esport?

És impossible que tot vagi separat, l'esport ha d'acabar sent política. Si no, no existiria la Copa del Rei ni els campionats internacionals de seleccions, on representes un país. I això és fer política. No entenc qui diu que no es pot barrejar. Han d'anar lligades perfectament.

VÍCTOR AGRAMUNT, PORTER DE LA SELECCIÓ CATALANA CAMPIONA DEL MUNDIAL B

“Que Catalunya competeixi trenca l'*statu quo* i les forces de poder són reticents a què això passi”

Víctor Agramunt assegura haver viscut amb escepticisme el Cas Fresno, perquè des de l'inici havia comprès que el procés de reconeixement internacional de la FCP era molt complicat. El porter, tot i tenir clarament un sentiment d'identitat amb Catalunya, va prioritzar sempre el repte esportiu, jugués amb la selecció catalana o amb l'espanyola.

Com arribeu al punt de jugar un Mundial amb Catalunya?

Històricament havíem jugat el partit de Nadal amb la selecció i aquell any va sorgir l'oportunitat, no sé exactament com es va vehicular el tema administratiu de les federacions, però ens van dir d'anar a Macau a competir i tots ho vam viure amb molta il·lusió, pel fet de participar amb Catalunya en un campionat d'aquesta dimensió. Tot i això tothom era conscient que el repte esportiu era inexistent, no hi havia cap mena de complexitat per nosaltres. Però igualment tots ho vam viure amb il·lusió perquè representar Catalunya era el país on vivíem tots, i en aquell moment no hi havia cap politització com la que estem vivint ara. Malgrat això, en el desplaçament a Macau vam viure un desplegament d'autoritats polítiques inimaginables.

Creus que les autoritats polítiques van aprofitar-se de vosaltres i el vostre mèrit esportiu?

Alguns veníem de quedar campions del Mundial A amb Espanya i ni en aquelles recepcions hi havia el desplegament polític de Macau. Això ja fa pensar que aquell campionat tenia molta repercussió mediàtica, i no sé si per sentiment de país o rellevància, les autoritats desfilaven pel hall de l'hotel. Crec que tots hauríem fet el mateix. Això també ens va donar l'oportunitat de conèixer gent que altrament no hauríem pogut, i a partir d'aquí alguna carrera política d'algun company es va consolidar. Nosaltres per primera vegada vam deixar de sentir-nos esportistes menors per sentir-nos esportistes d'elit, ens van fer una recepció a Barcelona que la ciutat i el país ens va dispensar i trobo que vam ser molt afortunats i ho podrem recordar tota la vida. Em fa reflexionar el fet de jugar uns mesos abans un Mundial A amb Espanya i poc després un

Mundial B amb Catalunya, vull deixar de banda el país i tota la repercussió posterior, i pensar en l'equip i les persones, que guanyàrem un títol que feia temps que es buscava.

Com vas sentir-te en representar Catalunya internacionalment? Hi havia una motivació especial?

El meu sentiment no neix en aquest campionat. Va sorgir en el primer partit de Nadal en sentir *Els Segadors*. En els partits que havia jugat amb l'espanyola mai havia tingut cap sentiment més enllà del repte esportiu que tenia al davant. En aquell partit nadalenc vaig tenir la sensació d'estar davant d'una cosa una mica més gran que un partit o un repte esportiu.

Hi havia l'esperança de jugar el Mundial A i enfrontar-vos a Espanya?

Ho vaig viure amb escepticisme, el mateix amb què he viscut el procés polític actual. Formem part d'una Espanya que té una sèrie de mecanismes que difícilment ens permetran erigir o escindir-nos. No sé fins a quin punt és necessària una revolució per aconseguir alguna cosa perquè la part interessada hi té molt a perdre i poc a guanyar. Si ens hagués tocat jugar contra Espanya, a l'altra banda hi hauríem tingut amics i coneguts, el món de l'hoquei és molt petit i estem acostumats a jugar contra excompanys i amb gent que has tingut relacions especials. Sí que haguéssim tingut un plus pel fet de representar alguna cosa més que un partit. Quan jugava el derbi Vic-Voltregà mai era el mateix, al principi jo no ho entenia però quan vaig assimilar el sentiment d'identitat això et dona un plus de motivació i compromís.

Com vau seguir l'Assemblea de Fresno un mes després del Mundial?

La Federació ens va fer una exposició del procés que estaven seguint, miràvem les enquestes prèvies de l'escrutini de vots... però en el meu cas era molt escèptic. Nosaltres tampoc teníem molt a dir en temes burocràtics, ni en la recerca de vots i aliances. Tampoc ningú ens va demanar que ens posicionéssim. Jo entenc que l'esport ha de caminar al marge de la política, però és evident que entrar a competir com a Catalunya en un Mundial trenca l'*statu quo* i les forces de poder acostumen a ser reticents a què això passi.

Un any després de Fresno a Miquel Masoliver se'l va amenaçar de sancionar-lo per renunciar a jugar amb la selecció espanyola i manifestar que volia jugar amb Catalunya. Per part de la RFEP va existir alguna mena de pressió cap als jugadors que vau representar Catalunya a Macau?

Tots podríem haver manifestat que vestir la samarreta catalana ens provocava unes sensacions que no ens provocava vestir l'espanyola, però jo estic molt orgullós i agraït de poder ser campió del món representant-la. L'Ivan Tibau i jo veníem de guanyar el Mundial A a Argentina amb Espanya i no ens van tornar a cridar més. A partir d'aquí ho podem embolcallar de qualsevol manera, però la porteria d'Espanya va quedar ben coberta amb en Guillem Trabal, l'Aitor Egurrola i en Sergio Fernández. Hauria pogut dir que vaig renunciar però el primer a qui hauria enganyat hauria estat jo mateix.

En aquell moment es deia que en el cas definitiu de reconeixement internacional de Catalunya, els jugadors hauríeu d'escollir selecció. Què hauries fet?

Jo hauria volgut jugar el Mundial A, preferiblement amb Catalunya, però insisteixo que el repte esportiu estava per davant de la nació. El fet de jugar amb Espanya no m'ha fet ser menys català. És cert que tot el que ha passat a la nació on vivim m'hagi fet venir ganes de deixar de ser espanyol. A ningú li agrada que el facin callar i obeir, a les persones ens agrada que ens escoltin.

Com va viure el teu entorn el fet que representessis Catalunya en un Mundial?

Mai vaig tenir la sensació de tenir cap retret per jugar amb Catalunya, tot i també tenir família que és de fora de Catalunya. Per contra, les autoritats de Flix em van fer un reconeixement i van posar-me una placa al pavelló, tot i haver guanyat anteriorment Mundials A i Copes del Rei que esportivament són més grosses i tenien molt més mèrit que el Mundial B. Això em va permetre entendre que de vegades aïllar les coses no és bo i s'ha de tenir una visió més global del que passa. En aquest cas esportivament no tenia valor però pel territori i el país tenia molta més rellevància.

Què us va arribar als jugadors sobre la presumpta corrupció a les Assemblees de Fresno i Roma?

Independentment del tipus d'oferiment, tothom que es presenta com a candidat a algun tipus d'elecció busca aliances i fa promeses a canvi de l'elecció. Això ha sigut i serà així tota la vida. No sé res sobre si va haver-hi maletins, promeses o amenaces, però estic segur que va haver-hi recerca d'aliances i accions que miraven de contrarestar-se des de l'altra banda. I lògicament, al final va haver-hi també algú que va votar lliurement sense escoltar les influències externes. Però és molt probable que molta gent estigués influenciada, en positiu o negatiu.

Trobes que va faltar pressió de l'opinió pública?

No crec que a Fresno algú hagués votat diferent perquè hi hagués manifestacions a Catalunya. No n'hauríem pogut fer més de les que hem fet recentment i ja veus de què han servit. Els polítics ja saben quina cadira tenen assignada al Parlament Europeu i aquí s'ha quedat.

Creus que s'ha investigat prou què va passar exactament a les assemblees?

No ho sé. Sé que moltes vegades la realitat supera la ficció i tots hem vist pel·lícules de com van les investigacions.

Però sí que alguns mitjans van publicar casos de retencions en aeroports i amenaces a familiars de participants en les assemblees.

Tothom va fer el que va considerar oportú, i ja sabem que hi ha gent que entén que la fi justifica els mitjans i gent que entén que hi ha unes línies que no es poden creuar. En funció de la persona que estigués encarregada en aquest cas doncs podrien haver passat animalades com retenir algú a l'aeroport o amenaçar algú o podria haver-hi algú més considerat.

Es podria fer una analogia amb el moment actual? Catalunya va provar-ho, Espanya va treure molta força i Catalunya ho assumeix i se sotmet.

És que sinó hauríem d'anar a la guerra! L'única manera amb què pot haver-hi una contrapartida és que les administracions i institucions locals tinguin més independència del govern central. Si no, com a territori no tens cap rellevància.

Creus que la FCP hauria d'haver actuat diferent en l'Assemblea de Roma?

Quan persegueixes una cosa que et fa molta il·lusió només hi ha un camí: persistir. Seguir i continuar encara que hi hagi un entrebanc. És això o tirar la tovallola.

En aquell moment Ramon Basiana ja va anunciar que ho seguirien provant. Quinze anys després seguim igual.

Mentre sigui a l'ideari de la directiva no podem dir res. Al final, què són quinze anys? Quan sigui el moment i en benefici de l'hoquei, de l'esport, ja es farà. Per disputar-se un Mundial amb Portugal i Espanya trobo que no val la pena, seria com fer un campionat de la península Ibèrica. Hem de fer arribar l'hoquei al Japó, l'Índia, Sud-àfrica... i això és tan important com la participació de Catalunya.

Un dels arguments a favor del reconeixement de Catalunya era fer pujar el nivell de l'hoquei afegint una selecció potent.

No hi estic d'acord. Un Mundial de nivell és, per exemple, el de natació, on participen nedadors de tots els països amb molt nivell. Al pòdium del Mundial d'hoquei sempre hi ha els mateixos, i això vol dir que l'esport no evoluciona. En aquest camí, quan hi hagués aquesta riquesa, la participació de Catalunya cobraria sentit. Si no què fariem, jugar Catalunya contra Espanya constantment? Perdríem el sentit.

Després de Fresno com ha estat la relació dels jugadors amb la RFEP?

M'agradaria posar un exemple que fa entendre la situació. Uns anys després, Alberto Mazón, exentrenador meu que m'havia fet debutar a Divisió d'Honor, va fer-se càrrec de la selecció espanyola femenina i em va demanar que l'ajudés amb les porteres. En cap moment jo vaig pensar que no podia anar-hi pel fet de ser la selecció espanyola ni que ningú pensés que jo no podia anar-hi per haver jugat amb Catalunya. Elles entrenaven al CAR i jo vaig anar-hi uns dies sense cap problema, i si m'haguessin demanat una altra mena d'ajuda també els hi hauria donat. Un cop era allà jo no veia banderes ni escuts, veia la portera a la porteria i al meu amic dirigint l'entrenament.

Què opines que Carmelo Paniagua i Ramon Basiana segueixin al càrrec de la FEP i la FCP?

Si hi ha algú que creu que estant al capdavant ells defensen els interessos de l'hoquei i de la seva organització i generen beneficis en aquest sentit, doncs han de seguir.

V. Les contralts

Contralt:

1 *l m.* [LC] [MU] Veu entre les de soprano i tenor, la de so més baix entre les de dona.

Josep Maria ‘Titi’ Roca, Jaume Llaverola.

JOSEP MARIA 'TITI' ROCA, EXJUGADOR D'HOQUEI PATINS DEL C.P. VIC

“Mai ningú ens va obligar a definir-nos per una selecció, però tant de bo ho haguéssim pogut fer”

L'excapità del C.P. Vic desmenteix en aquesta entrevista el rumor format al seu voltant sobre la seva desaparició de la convocatòria per anar a Macau. 'Titi' Roca assegura que va ser per qüestions d'estudi i no perquè ningú l'amenaçés amb no tornar a la selecció espanyola, i es mostra totalment penedit d'haver pres aquella decisió.

A la convocatòria inicial per disputar el Mundial B de Macau amb la selecció catalana hi apareixia el teu nom. Com és que al final no vas anar a jugar-lo?

Em va agafar començant la llicenciatura d'arquitectura, i els deu dies que durava el viatge a Macau em coincidien amb entregues de treballs a la universitat. En un principi vaig confirmar la meva participació al seleccionador perquè des de la universitat em donaven permís d'ajornar l'entrega dels treballs i poder fer els exàmens més endavant, però després m'ho van negar. Vaig haver de decidir si perdre un curs universitari sencer o jugar el Mundial B. Més endavant es va saber que jo havia dit que sí però després que no i alguna gent ho va voler fer servir políticament per atacar-me a mi o per crear picabaralla entre federacions, perquè jo havia anat amb la selecció espanyola i deien que no m'hi deixarien tornar. Però res d'això és cert, a mi mai em va trucar ningú per amenaçar-me en res.

Després de tants anys, et penedeixes de la teva decisió?

Sí, ara veig que per fer un any més de carrera universitària no m'hauria passat res. Vist amb el temps sóc conscient que era l'oportunitat de jugar un campionat com aquell i ara no el podré fer mai més. Tots pensàvem que en vindrien altres darrere on podria participar Catalunya. Si hagués vist el futur de la selecció catalana i com funciona la universitat tinc clar que hauria actuat diferent: hagués anat a Macau, hagués perdut mig any de carrera i no m'hauria passat res. Sempre miro d'agafar la part positiva de les coses, i com que em va substituir en Quim Casalí, que és amic meu, me n'alegro per ell.

Quan vas començar a jugar amb la selecció espanyola?

Jo hi havia anat tots els anys, però la primera convocatòria en categoria sènior va ser aquell any, perquè coincidia amb una temporada on jo estava molt bé esportivament. Amb la catalana també havia participat en un partit de Nadal al Palau Blaugrana ple a vessar, que és precisament una de les millors sensacions que he tingut mai. Haver jugat amb les dues per mi no té res a veure amb la ideologia política, perquè amb Espanya hi havia d'anar per voler jugar al màxim nivell. Però en referència a sentiment de pertinença la meva selecció és la catalana.

Amb la selecció catalana també vas aconseguir dos títols, una Copa Amèrica i una Blanes Golden Cup, les dues l'any 2010. És diferent guanyar un títol amb la selecció catalana que amb l'espanyola?

És bastant similar perquè els integrants són gairebé els mateixos. Tenim la sort que en hoquei patins el 95% dels millors jugadors són catalans. Per tant la selecció espanyola se'n nodreix. Per entrar a la selecció la meua competència eren en Jordi Bargalló, en Sergi Panadero... gent que estava en ambdues seleccions. Només hi havia algun cas comptat que només formés part de la selecció espanyola. Sembla que hi hagués més alegria en guanyar un títol amb Catalunya perquè hi havia traves perquè juguéssim aquests títols. La veritat és que guanyar un Europeu o un Mundial és molt bonic, però generalment ens era indiferent estar defensant l'espanyola.

Després de guanyar aquests dos títols amb Catalunya encara vas guanyar un Mundial amb Espanya a San Juan (2011). Abans d'acceptar la convocatòria per Macau, personalment t'havies plantejat que no arribés mai la primera convocatòria sènior amb Espanya?

No m'ho vaig plantejar perquè en aquell moment era impensable. Des de molts llocs miraven de posar-nos la por al cos amb la finalitat que fóssim els esportistes qui ens definíssim. Però després nosaltres, si investigàvem una mica, vèiem que no ens passaria res. Era un tema que servia als mitjans per forçar-nos a escollir. Jo, per sort o per desgràcia, sempre m'he definit de manera molt clara cap a un cantó. Es va veure molt clar quan vam guanyar l'última Copa del Rei amb el Vic (Blanes, 2015) i vaig recollir el trofeu amb l'estelada penjada a l'esquena. És més, diré que ningú ens va obligar mai a definir-nos però tant de bo ho haguéssim pogut fer i tant de bo els esportistes catalans del futur ho puguin fer.

Quin benefici en podria treure l'hoquei patins de permetre que la selecció catalana jugués internacionalment?

Està demostrat que faria créixer l'esport. La selecció espanyola podria seguir elaborant una llista de nivell excel·lent entre qui tenen allà i els qui no entressin a la convocatòria catalana, i hi hauria més gent que podria gaudir d'un Europeu o un Mundial.

En el supòsit que això no fos possible i que fessin escollir als jugadors catalans amb quina selecció volen ser convocats, hauries tingut clara la decisió?

Sí, si les condicions fossin exactament les mateixes, la meva decisió hagués estat claríssima. Gosaria dir que de tots els companys que vaig tenir durant els anys que vaig jugar amb Espanya, tret d'un parell de casos, la resta hauria escollit anar amb Catalunya.

En una entrevista l'any 2014 vas assegurar que a la selecció espanyola els jugadors no se senten espanyols. L'excepció és en Pedro Gil?

Sí, en Pedro és espanyol, i no per això deixa de ser amic meu. Si a ell el deixessin triar, aniria amb Espanya. Només aniria a la catalana si l'espanyola no existís. Però tota la resta, en les mateixes condicions, que vol dir jugar el mateix campionat i no les condicions econòmiques, anirien amb Catalunya. El reconeixement econòmic també és important en un esport minoritari com el nostre, perquè si per guanyar un títol amb una selecció la recompensa econòmica és deu vegades més grossa que amb l'altra, i algú valora més l'economia que la defensa del seu país, doncs triarà en funció d'això.

Podries explicar la diferència entre la recompensa econòmica de la selecció catalana i la selecció espanyola?

El premi econòmic per jugar amb Catalunya és inexistent, t'emportes la satisfacció d'haver defensat el teu país en un campionat. Amb la selecció espanyola, a més de tenir l'ocasió de jugar al màxim nivell i disputar títols importants, guanyes també un reconeixement personal en matèria de ressò i prestigi, cosa que et permet negociar millor la fitxa amb els clubs. El premi econòmic era força ínfim, a banda de pagar-nos les dietes per anar a entrenar i els desplaçaments a les competicions ens donaven un regal que voltava entre els dos mil i els tres mil euros. Era un rellotge o diners directament. Ningú pot dir que s'ha fet ric per anar amb la selecció espanyola, però sí que els grans clubs l'hagin valorat més per anar haver jugat mundials.

En una altra entrevista, també l'any 2014, insinuaves que la selecció catalana que va viatjar a Macau estava formada per jugadors de segon nivell perquè els millors van ser coaccionats. A què et referies?

Ho vaig dir perquè era aquell moment on semblava que per anar amb la catalana no et deixessin tornar a jugar amb l'espanyola. Suposo que en algun cas, que no era el meu, es podia tenir aquests dubtes. Per exemple en Sergi Panadero, en Jordi Bargalló, en Marc Gual o l'Aitor Egurrola eren habituals en els grans tornejos amb Espanya i suposo que no se'ls volien perdre.

Què va passar amb els temps morts al Mundial de Vigo del 2009?

Espanya érem tot catalans, inclús el seleccionador, en Feriche. I nosaltres parlàvem en català a tots els entrenaments, partits i reunions. Però *Teledporte* emetia tots els partits en directe i ens va demanar que en els temps morts parléssim en castellà perquè ens veien a tot el territori. Després del primer partit li van demanar a l'entrenador que, si no ens sabia greu, durant els temps morts parléssim en castellà. Ell ens va avisar perquè no ens semblés estrany que hagués canviat d'idioma, però també li vam comentar que potser ens sortiria alguna frase en català per la tensió del moment.

Va haver-hi mai algun problema per ser una selecció espanyola plena de catalans, alguns amb sentiment independentista?

No, mai res. Mentiria. Aquell episodi va ser un tema televisiu, del qual en vam entendre perfectament. I en l'àmbit personal tampoc mai m'ha passat res. En Carmelo Paniagua sempre ens va posar facilitats per a tot. Després de l'episodi de l'estelada de Blanes, que va portar cua, em va trucar com a amics que som, rient, per dir-me que l'havia posat en un embolic.

JAUME LLAVEROLA, PORTER D'HOQUEI PATINS DEL GIRONA C.H.

“El més correcte era anar amb el meu equip, un club humil, per disputar un partit contra un rival directe per la permanència”

Jaume Llaverola ha assolit tots els èxits possibles, tant en l'àmbit de clubs com en l'àmbit internacional. Tot i que l'any 2004 ja era un habitual amb Catalunya, no va viatjar a Macau per ocupar la porteria de la *selecció*. I és que el seu equip, el Lloret, no va aconseguir que li aplacessin un partit de l'OK Lliga.

Fins al Mundial B de Macau havies estat un habitual a la selecció catalana. Com és que no vas disputar aquesta competició?

Mira, fa quinze anys d'això però et puc explicar perfectament com va anar, perquè d'aquestes coses... me'n recordo. Jo jugava al Lloret i també era el porter de la selecció catalana, ja que havia anat a tots els amistosos i tornejos per promocionar la selecció, fins al punt que es va aconseguir el reconeixement històric i tenir l'opció de participar en una competició oficial. Però el Mundial B s'organitzava mentre hi havia temporada de clubs. Tothom va aconseguir ajornar els seus partits, perquè els clubs ajudaven els jugadors a alliberar-se. El meu problema va ser que teníem partit contra l'Alcoi, equip no català, a casa seva. El meu club va fer tots els mèrits per mirar d'ajornar el partit, però ells s'hi van negar.

Quin argument van exposar per no ajornar el partit?

Cap ni un. Imagino que ells van defensar-se dient que el motiu pel qual demanàvem l'ajornament no era transcendent per ells.

Però va sortir publicat als mitjans que un directiu de l'Alcoi va dir per telèfon “Por Cataluña, nada”.

Tot el que va passar després va ser que el seleccionador, en Jordi Camps, i directius de la FCP, també van trucar-los per mirar de negociar amb ells. Se'ls va proposar moltes opcions. Fins i tot jo vaig oferir-me a anar-hi a l'estiu i organitzar un campus si canviaven la data del partit. En fi, es van arribar a dir moltes coses per convèncer-los, però tot esforç va ser inútil. Van dir que

no a tot, lògicament, perquè en ser un equip espanyol podien tenir una ideologia diferent de la nostra.

Creus que la RFEP havia parlat amb ells perquè no ajornessin el vostre partit?

No, jo crec que no va ficar-se pel mig perquè arribats en aquest punt això no els hi interessava massa.

Una vegada es confirma que el partit es queda en la data inicial, el Lloret et va donar permís per anar a Macau?

Sí, el Lloret em va permetre decidir si disputar el Mundial B amb Catalunya independentment de si el partit d'Alcoi es jugava o no. Com que el Lloret era un club humil i teníem l'Alcoi com a rival directe per aconseguir la salvació, vaig pensar que el més correcte era anar amb el meu equip perquè aquests tres punts eren molt importants.

Ara que tens un palmarès on ho has guanyat gairebé tot, no anar a Macau és l'espina que t'ha quedat clavada durant la teva carrera?

No, perquè jo considero que tot i no ser-hi present, el Mundial B de Macau també té una petita part que és meva. Vaig ajudar la selecció prèviament en els partits amistosos, tornejos i en tot. I jo no vaig anar-hi no perquè el seleccionador no m'agafés, sinó perquè l'Alcoi no va moure un partit.

Abans que succeïssin aquests fets ja t'havies posicionat a favor de les seleccions catalanes.

Sí, en acabar el Mundial de Reus (1999) ja vaig dir que no tornaria a anar amb la selecció espanyola i que preferia jugar amb la selecció catalana perquè ja havia experimentat tot el que significava anar amb la selecció espanyola a un Europeu i a un Mundial. En aquells moments començava a organitzar-se la selecció catalana i em feia més il·lusió jugar amb ella, perquè jo em considero català. Per tant, si la selecció catalana em necessitava o demanava els meus serveis, jo encantat d'anar-hi, encara que signifiqués deixar de ser convocat amb la selecció espanyola.

Amb la selecció catalana vas participar en amistosos, però també en competicions més importants com la Blanes Golden Cup o la Copa Amèrica. Tens un sentiment diferent quan jugues amb Catalunya?

El sentiment hi és perquè portes la bandera i l'escut de Catalunya i et sents català. És diferent, evidentment. Però no vol dir que amb una samarreta o altra jo no donés tot el que podia donar. Amb Espanya vaig donar-ho tot i vaig fer-ho el millor possible, sempre tenint un pensament similar al que es té amb el teu equip: vols guanyar. Amb Catalunya hi ha un component més especial, diferent, però en cap moment vaig pensar que estava donant més que per Espanya. Fa més gràcia jugar amb Catalunya, però l'esforç va ser el mateix per a les dues samarretes.

Com et vas assabentar que Catalunya participaria en una competició oficial?

El 2004 ja feia molt temps que s'estava mirant d'aconseguir que Catalunya participés en un Mundial B. Quan en Jordi Camps em va trucar per dir-me que gairebé segur que s'havia aconseguit tampoc no arribava a creure-m'ho.

Un mes després del Mundial B es va produir l'Assemblea de Fresno on va derogar-se l'oficialitat de la selecció catalana.

Una vegada la política va ficar-se pel mig ja vèiem que seria molt difícil d'aconseguir. Els polítics espanyols i la RFEP són molt poderosos, ja hem vist el que ha passat actualment. Hem de pensar que per una vegada vam aconseguir participar en un Mundial B i es va guanyar, i això és històric, encara que ja no valgui oficialment sabem que ho vam fer.

És cert que l'estiu següent, quan fitxes pel Liceo, equip gallec, incloues una clàusula al contracte on els obligaves a alliberar-te dels seus compromisos en cas de ser convocat amb la selecció catalana?

No era ben bé una clàusula oficial, no hi havia cap document signat, però sí que els vaig dir que si Catalunya em convocava per un partit, oficial o no oficial, m'havien de deixar marxar. El Liceo no va posar-hi cap problema mai, ni quan vaig deixar de jugar amb ells per anar amb la selecció.

VI. Els baixos

Baix¹:

4 l m. [LC] [MU] La més greu de les tres veus usals en l'home adult.

Carles Feriché, Bernat Bosch.

CARLES FERICHE, EXSELECCIONADOR ESPANYOL D'HOQUEI PATINS (2005-2013)

“Si Catalunya participa en tornejos internacionals hauríem de deixar-ho fer també a altres autonomies europees. I al final faríem riure”

Carles Feriche va aconseguir guanyar tots els títols que va disputar amb la selecció espanyola, i va fer-ho durant l'època de major trasbals que ha viscut l'hoquei patins a Catalunya i Espanya. L'exseleccionador, català, afirma que seria fantàstic que Catalunya participés en Europeus i Mundials, sempre i quan fos un país independent. A més, repassa algun dels episodis més convulsos que va patir durant el càrrec de seleccionador espanyol.

Vas agafar el càrrec de seleccionador espanyol l'any 2005, però ja eres dins l'estructura tècnica de la RFEP, com a segon entrenador d'en 'Catxo' Ordeig, i com a seleccionador espanyol femení i juvenil. Com es va viure el mundial de Macau des d'aquesta perspectiva?

Des de la nostra banda ho vèiem com una aventura que no sabíem com acabaria, i amb el dubte de saber com quedaria si allò seguia endavant. I per descomptat, amb la intranquil·litat de saber si els catalans podrien seguir venint amb la selecció espanyola.

En aquell moment es va debatre sobre el futur d'aquesta possibilitat, de fer escollir als jugadors amb quina selecció voldrien jugar. Eren certs?

Oficialment no hi havia res, tot era rumorologia, i comentar els rumors no em sembla una cosa massa intel·ligent. Es van dir moltes coses, com per exemple que els catalans ja només podrien anar amb Catalunya, però eren rumors i comentaris sense fonament.

El primer Mundial que dirigeixes la selecció espanyola és el de San José, l'any 2005, i és el primer on hauria de jugar la selecció catalana. Com hauria sigut un enfrontament entre aquestes dues seleccions?

Això és especular molt. Crec que hi havia una llei que impedia aquesta situació, que Espanya s'enfrontés a una part d'Espanya. Llavors perquè això passés s'hauria d'haver canviat la llei. Si

això no s'hagués produït, en cas que Catalunya hagués participat Espanya probablement no s'hauria presentat. Sense canviar les lleis era de difícil aplicació.

La RFEP mantenia informat l'*staff* tècnic sobre el desenvolupament de les Assemblees de Fresno i Roma?

No recordo que ens diguessin massa cosa. Després de l'assemblea em sembla que el president ens va fer una explicació personal, però a mi tots aquests temes no em competien massa. No en tenia cap paper ni n'estava informat.

Des d'un punt de vista personal, eres favorable al reconeixement de la selecció catalana?

Com que la meva opinió personal és meva, me la guardo per mi. Sempre he pensat que tothom pot tenir la idea que vulgui i té dret a defensar-la. Jo en aquell moment era seleccionador espanyol i havia de defensar la meva federació i la meva selecció. No és que no estigui d'acord en el fet que es reconegui res, però jo en aquell moment estava en una posició molt definida. Per tant, jo havia de jugar el meu paper, més enllà que jo he respectat sempre les opinions de tothom, com em va passar amb en Miquel Masoliver, tot i que ell no va actuar de manera honesta.

Per què no va ser honesta la renúncia d'en Miquel Masoliver a anar convocat amb la selecció espanyola?

Perquè primer vam publicar la convocatòria i després ell va declarar la seva renúncia a través dels mitjans de comunicació. Per això no considero massa elegant la seva manera de prendre la decisió. Però ja està, és una cosa que va passar i està assumida. Altres jugadors que havien decidit no venir per temes personals o esportius em trucaven per comunicar-m'ho i jo quedava encantat. Però jo confiava en el Miquel, i com que no va dir-m'ho penso que no va actuar de bona fe.

Un cas similar és el d'en Jaume Llaverola, que després del Mundial del 1999 ja va renunciar a anar amb Espanya per jugar només amb la selecció catalana. Com es va viure aquest cas?

Doncs amb total respecte. Si un jugador no vol venir amb la selecció espanyola per les seves conviccions polítiques és una actitud totalment respectable. En aquell cas jo no era el

seleccionador, però ell va renunciar de la manera i en el moment en què tocava fer-ho, i no dient-li a un periodista.

En el cas d'en Masoliver es comentava que la RFEP l'inhabilitaria dos anys sense llicència si no es presentava a la convocatòria. Era cert?

No es pot obligar a anar a un lloc a algú que no vol anar-hi. Si un jugador no vol venir jo tampoc el vull, sincerament. I estem parlant d'un esport com l'hoquei patins, on el jugador que ve té un reconeixement esportiu i poca cosa més. Hi ha d'haver una voluntat personal, una il·lusió per venir. Però si no t'agrada o tens altres conviccions la sanció està fora de lloc.

Un altre cas sonat és el d'Ivan Tibau, qui explica que per declarar que en igualtat de condicions escolliria jugar amb Catalunya abans que Espanya va ser expulsat d'una preselecció l'any 2003. Què va passar en aquella concentració d'Andorra?

Primer, jo no sóc qui ha de donar explicacions d'això perquè el seleccionador era en 'Catxo' Ordeig. Jo hi era com a segon entrenador. No sé si el seleccionador va llegir aquesta entrevista abans de decidir no convocar-lo. El motiu de la decisió el desconec, no sé si tenia segones intencions. El que jo vaig viure va ser que no el va convocar. En una preselecció d'aquestes t'emportes deu jugadors i només en pots convocar vuit, has de deixar-ne dos fora de la llista. Després com a seleccionador em va tocar deixa fora alguna vegada en Jordi Adroher, en Romà Bancells... perquè en aquell moment hi havia jugadors que estaven millor, pensant en una decisió esportiva. He de pensar que en 'Catxo' Ordeig va fer el mateix.

La Junta Directiva de la RFEP va influir en aquesta decisió?

No, això t'ho puc assegurar. No convocar l'Ivan Tibau va ser una decisió tècnica del seleccionador. Per què havia llegit l'entrevista? No ho sé. L'Ivan Tibau es va enfadar molt en aquell moment, en part amb raó perquè se li va comunicar davant de tothom sense donar-li explicacions, a ell que era un jugador que portava venint molts anys. Puc estar d'acord a dir que va haver-hi manca de sensibilitat, però repeteixo que no crec que en cap cas se'l desconvoqués per culpa de les seves declaracions.

Què hi té a perdre la RFEP amb el reconeixement oficial de la selecció catalana?

Això és plantejar una utopia. Esportivament és evident que la selecció espanyola hi té molt a perdre, perquè normalment la convocatòria la formen deu catalans.

Un dels arguments que plantejava la FCP era el d'augmentar el nivell dels campionats internacionals afegint-hi una selecció potent més.

Sí, hi hauria un país fictici més, un equip que representa una autonomia, digues-n'hi com vulguis. En aquest cas hauríem de deixar participar també la Bretanya, Gal·les, Westfalia... i en lloc de fer un Campionat d'Europa fariem un campionat d'autonomies, on al final fariem riure. Si Catalunya fos un país seria fantàstic que pogués participar, però com avui en dia no ho és, no podem transformar un campionat de seleccions nacionals en un campionat de seleccions nacionals i autonomies. No es poden barrejar coses diferents.

Vas tenir alguna dificultat en gestionar una selecció espanyola formada íntegrament per jugadors i equip tècnic catalans?

No se m'ha presentat mai cap problema per aquest fet. Amb el que sí que vaig tenir problemes va ser amb l'idioma, perquè un dia vaig parlar en català i l'endemà en castellà, i per això una periodista va inventar-se que m'obligaven a parlar en castellà. A partir d'aquí va muntar-se un rebombori on semblava que era més important l'idioma amb el qual jo parlés que el fet en si d'estar jugant un Campionat del Món. Això em va provocar molta tristesa. Fins i tot va haver-hi una interpel·lació al Govern de l'Estat d'un diputat català a les Corts demanant si era veritat que em prohibien parlar en català.

Existia aquesta obligació de parlar en castellà?

Està clar que no. Dins l'equip hi havia gent amb la qual parlava en castellà i gent amb la qual parlava en català. Ens passa a tots que associem unes persones amb un idioma concret i després ja és difícil canviar-lo. En aquell moment va venir el Pedro Gil, amb qui sempre he parlat en castellà, i ens van enregistrar. És que no va haver-hi res més que això.

Va haver-hi alguna altra ocasió on et trobessis amb una confrontació amb els mitjans de comunicació?

No, el problema és que en l'època que vaig ser seleccionador la pregunta de Catalunya i l'idioma era massa reiterativa pel que havia passat amb l'hoquei. Vaig haver de conviure amb tota aquesta problemàtica. La meva feina era guanyar campionats del món i això em va sobtar.

En una entrevista a *EsRadio* després de deixar el càrrec de seleccionador espanyol, vas afirmar que “el tema independentista ha fet mal a l’hoquei, perquè la focalització de l’esport en el tema català ha sigut un error”. Recordes el context de les paraules i les podries matisar?

Bé, aquesta frase segurament porta una cua raonable. El tema independentista ha fet mal a l’hoquei perquè ha sigut un esport que ha permès que una comunitat autònoma pogués participar en un Mundial de seleccions nacionals. Vam deixar de fomentar l’esport per centrar-nos massa en un moviment polític. Jo sempre he defensat que la política és política i l’esport és esport, i la primera l’han de decidir els polítics amb les seves estructures. L’hoquei va convertir-se en la punta de llança d’un moviment polític que el va fer servir per fer soroll. A mi m’hauria agradat que l’hoquei es promocionés pel que és, pels valors de l’esport... sense necessitat de tot això. I quan ja no van poder aconseguir el que volien, han deixat l’hoquei allà on era, i s’han perdut molts anys de poder fer coses amb l’hoquei per promocionar-lo.

En una altra entrevista del passat et vas queixar que la Generalitat mai us va fer cap reconeixement.

Sí, vam estar castigats. No sé si pel conflicte de Fresno, però a esportistes catalans que van ser campions del món quatre i cinc vegades la Generalitat mai els va fer cap reconeixement formal, no ens rebia cap conseller ni ningú. També he de dir que a Espanya també els costava fer-nos-els, perquè ens veien com a catalans. Jo veia com la selecció de bàsquet, per exemple, guanyava un Europeu i l’endemà eren allà, mentre que nosaltres aconseguíem un Mundial i res. Ni uns ni altres, perquè traslladaven el conflicte polític i no era políticament correcte reconèixer els mèrits esportius d’uns jugadors per part de ningú. La meua queixa anava enfocada a què es rep a la Generalitat esportistes com en Piqué, en Xavi o en Puyol, campions del món de futbol amb la selecció espanyola, i als d’hoquei no. I a mi que sóc cinc vegades campió del món no m’han reconegut mai.

BERNAT BOSCH, EXSELECCIONADOR ANDORRÀ D'HOQUEI PATINS (2004-2007)

“Després de la semifinal en Jordi Camps va venir a la meva habitació per ajudar-me a preparar el partit pel tercer lloc”

Bernat Bosch va haver d'afrontar el seu primer Mundial B amb la selecció andorrana amb la pressió d'haver d'assolir una de les tres primeres places, i assumint que una d'elles seria per Catalunya. El testimoni de Bosch permet conèixer, des d'un punt de vista extern, com va viure's l'aparició de la selecció catalana a Macau, i conèixer com veia la resta de països els beneficis i les problemàtiques que comportava aquest fet.

Què recordes del Mundial B de Macau del 2004?

Va ser un Mundial B molt sonat, perquè va tenir molta més repercussió de l'habitual. Recordo compartir hotel amb la selecció catalana, i anàvem veient com a mesura que ells avançaven al torneig apareixien a l'hotel en Carod-Rovira, en Pasqual Maragall, l'Artur Mas...

Van interactuar amb vosaltres o van tenir algun gest?

No, res. Els vam anar a saludar, fer les fotos i ja està.

Com arriba un català a ser el seleccionador andorrà d'hoquei patins?

Aquell mundial era el meu debut com a seleccionador i va ser molt dur. Jo havia jugat a l'Andorra H.C. una temporada, i no va ser fins al cap de deu anys que van trucar-me buscant un coordinador pel club i un entrenador pel primer equip i la selecció. A finals d'agost vaig començar al club i a preparar el Mundial B. Aquell any, a més, vaig deixar de jugar per dedicar-me a entrenar.

Quin nivell de professionalització tenia la selecció andorrana?

Molt baix, res a veure amb el nivell de la selecció catalana. La selecció la formaven jugadors de Primera Catalana, amb el que això significa: entrenar dos dies a la setmana durant noranta minuts, passar-ho bé i fer-ho el més digne possible... Tot i això el 2003 havien guanyat el Mundial B, però en el següent Mundial A van perdre la categoria i van canviar l'entrenador, no

sé si per aquest motiu. Un mes i mig abans de viatjar sí que vam entrenar més fort perquè teníem l'objectiu d'acabar entre els tres primers i tornar al Mundial A.

La participació de Catalunya era perjudicial per a la selecció andorrana?

Sí, perquè ens treia una plaça. Estava molt clar que Catalunya guanyaria el Mundial B. Van anar-hi de vacances, totalment. Era el mateix que fer jugar un equip de l'NBA contra equips de barri.

Consideres que la selecció catalana que va anar-hi no era de nivell mitjà, com s'argumenta?

Sí, segurament no eren ben bé els millors jugadors del moment, però tots jugaven a l'OK Lliga. I no estic d'acord amb què l'Ivan Tibau, en David Càceres, en David Busquets, en 'Rodri' o en Víctor Agramunt fossin jugadors de segona línia. La resta també eren bons i amb anys d'experiència a l'OK Lliga. No vull dir que no fos lícit o ens fes enfadar. A més, ells venien molt rodats perquè la lliga ja estava començada, i a la mitja part tenien els partits sentenciats. No van jugar cap partit al màxim rendiment, i des de fora es veia que tenien la consigna de no passar dels deu gols.

Des d'allà va donar la sensació que volguessin quedar bé amb tots els equips?

Sí, no volien empenyar ningú. És que recordo que fins i tot, en acabar els partits, tornaven corrent a l'hotel perquè els equips d'OK Lliga que havien cedit els jugadors havien demanat que aquests no perdessin la forma. En els partits feien rotació de vuit jugadors, amb desgast zero. Per tant, tenien aquesta forma de seguir amb la preparació.

Andorra i Catalunya va trobar-vos a semifinals i va perdre per 0-8. Tens la sensació que també van afluir?

Totalment. Però no només ells, nosaltres també. Vam tenir la mala fortuna de jugar molt malament i perdre contra Macau a la fase de grups, cosa que ens col·locava en segona posició i haver de trobar-nos Catalunya en una hipotètica semifinal. A quarts vam derrotar Austràlia i així es va donar. El nostre enfocament del partit va ser el de tenir el mínim desgast possible per arribar bé al partit de tercer i quart lloc i aconseguir l'ascens al Mundial A.

El plantejament inicial, abans de començar el partit, era el d'assumir la derrota?

Sí, vam sortir a plantar cara, a veure quants minuts aguantàvem. I quan el resultat estigués clar treure també el peu de l'accelerador i aconseguir que ningú es fes mal. Per nosaltres era un èxit quedar tercers, perquè vam trobar-nos novament a Macau, que ja ens havia guanyat. I no oblidem que jugàvem a casa seva. El pavelló era molt gros, d'uns 5.000 aficionats de capacitat, tot i que no s'omplia. Però en aquell partit van moure escales i van promocionar-lo i la grada feia una mica de goig.

Catalunya va jugar amb *fair play* contra la vostra selecció?

Sí, no va haver-hi cap mena de problema ni res que ens pogués molestar. Ells van sortir a competir i quan es veien guanyadors van tenir possessions molt llargues i també evitaven situacions on algú es pogués lesionar.

Creus que va influir d'alguna manera que fóssiu un rival directe per aconseguir una de les places d'ascens al Mundial A?

No va afectar en res. En cap moment ens ho vam prendre malament. Tots els equips vam sortir a jugar assumint que una plaça era per Catalunya i que l'objectiu de tots nosaltres era lluitar per les altres dues. Evidentment la participació de Catalunya tenia com a conseqüència que assolir els nostres objectius fos més complicat, però ningú va enfadar-se amb ells. Al contrari, eren ben vinguts perquè donaven repercussió a l'hoquei patins. El partit de semifinals també va ocupar portades de diaris andorrans i s'escriuien editorials que en parlaven. A més, als mitjans va imperar el discurs que érem seleccions germanes, perquè parlàvem en català totes dues, per la proximitat geogràfica...

Com et vas sentir a l'hora d'enfrontar-te a la selecció del teu país?

No em va generar cap mena de sentiment contradictori jugar contra el meu país. El meu paper era el de màxima implicació amb Andorra, perquè m'hi sentia molt ben tractat. Era la meva primera experiència internacional i volia fer-ho el millor possible. Jugar contra Catalunya era especial perquè ells no havien participat mai abans, però la meva actitud va ser totalment professional. Però òbviament m'agradaria més ser seleccionador català que andorrà.

El club Andorra H.C. participa en les competicions catalanes i està federat a la FCP. Algú podia creure que li devíeu algun favor a la selecció catalana per aquest fet?

No, això és buscar tres peus al gat. La FCP en cap moment va posar problemes al nostre partit ni existia aquesta amenaça. L'Andorra H.C. participa en competicions catalanes per reduir els desplaçaments, però podria participar en les franceses.

Des de la Federació Andorrana de Patinatge van donar-te alguna directriu abans d'enfrontar-te a la selecció catalana? Sentíeu la possible amenaça de guanyar-los i que us expulsessin?

No, és que era un partit d'hoquei com un altre. El resultat tampoc no condicionava, ells eren clar favorits tot i que s'havia de jugar. Aquesta hipotètica amenaça que plantejés era inexistent. Uns mesos després fins i tot vam convidar-los a un amistós. Personalment a Macau vaig establir molt bona relació amb el meu homòleg, en Jordi Camps, i m'explicava que ell tenia molta pressió per l'obligació de guanyar. Des de la distància ara deu veure que van guanyar sobradament, però *in situ* els entrenadors tenim les nostres pors.

No guanyar el Mundial B era un fracàs per Catalunya?

Hagués estat un fracàs rotund. Però en Jordi Camps va fer-ho molt bé. Abans del partit de semifinals vam trobar-nos pels carrers de Macau i se'l veia amoïnat per si perdien. Però també puc explicar l'anècdota que la nit abans del partit pel tercer i quart lloc, mentre preparava a l'habitació de l'hotel aquest partit tan important per nosaltres, el Jordi Camps va trucar-me a la porta i va oferir-se a comentar la preparació del partit. Va ser un deu com a persona.

Recordes com va ser el procés de Catalunya de quedar bé amb tothom durant el Mundial B? S'ha parlat que regalaven material, que concretaven clínics i entrenaments... Vau rebre alguna cosa vosaltres?

Sí, tot això hi era. A Macau també van organitzar entrenaments amb nens i nenes, no sé si era en una escola. No ho recordo molt bé. Per la nostra part no vam rebre res, tampoc no ens calia. Sí que en Jordi Camps va fer una tecnificació a Andorra, però no recordo si va ser abans o després de jugar el Mundial B. I crec que tenia més a veure amb les tecnificacions que organitza la FCP amb els clubs que hi té federats.

Andorra tenia algun interès en el reconeixement internacional de la FCP?

Sí, no només Andorra sinó tot el món de l'hoquei. Estem farts de veure com només tres seleccions es disputen el Mundial i dues l'Europeu. Es fa avorrit. Si participa Catalunya i això comporta obrir la porta a altres regions del món potents hi hauria cinc o sis equips disputant el títol mundial i seria més atractiu. Ho dic com aficionat, no sé l'interès real de la FAP. Si la selecció catalana participés estaria al Mundial A i posaria més difícil a la selecció andorrana ser a l'elit, cosa que comportaria rebre subvencions econòmiques menors.

Com va afectar la política a una qüestió que podria ser només esportiva?

Jo parlaria de geopolítica, perquè els italians van posicionar-se amb els espanyols de manera clara. A banda de l'argument esportiu, a Itàlia hi ha la Llombardia, on es concentren molts equips d'hoquei i també hi ha moviment independentista. Van tenir por que no els passés el mateix a ells. La manera com van desenvolupar-se els fets de llavors crec que ens ha conduït al moment polític actual, si els polítics espanyols haguessin deixat participar Catalunya en un esport minoritari com l'hoquei patins la gent no s'hauria encès tant. Es veia a venir per la rebuda que van tenir els jugadors a Plaça Sant Jaume, va ser impressionant.

Va ser especial el partit amistós que vau jugar dos mesos després?

El pavelló d'Andorra és petit però estava ple a vessar. En aquell amistós vaig poder convocar un argentí, en Juan Sebastian, i dos catalans, en Marc Montardit i en Ramon Bassols, que jugaven amb l'equip de Primera Catalana. A Macau no havien vingut perquè fins als tres anys de tenir la residència a Andorra no obtenen la nacionalitat. El partit va ser més disputat i vam perdre 4-6. Va ser un partit d'hoquei amb tots els al·licients, perquè significava repetir una semifinal disputada dos mesos abans.

Per tant el nivell de seleccions com la de Macau realment era inferior al d'un equip de Primera Catalana.

Macau tenia un jugador veterà, un tal Hélder, que era molt bo, i també un de jove que ho feia prou bé. En aquest últim li van donar el premi al millor jugador del torneig, cosa força discutible com comprendràs. No ho feien malament, però la seva preparació no era tan bona com la nostra. Tenen tradició d'hoquei patins perquè són una antiga colònia portuguesa.

Mentre éreu a Macau sabies el rebombori que s'estava generant a Catalunya?

Sí, parlava cada dia amb la meva mare i m'ho explicava. També era fàcil adonar-se'n en veure els polítics arribar a l'hotel. Jo tenia més contacte amb la premsa andorrana, també em trucaven cada dia per fer la crònica dels partits.

4. Bibliografia

- Borasteros, D. (31 / 3 / 2004). *El CSD fuerza la dimisión del presidente de la Federación Española de Patinaje*. Recollit de El País: https://elpais.com/diario/2004/03/31/deportes/1080684009_850215.html
- Burguet, F. (2016). *El mejor libro escrito jamás sobre entrevistas*. Editorial UOC.
- Cadena SER (2004). Hablamos con Lissavetzky y Niubó sobre la polémica de la selección catalana de Hockey patines. Recollit de https://cadenaser.com/ser/2004/10/25/audios/1098655217_660215.html
- Catalunya Ràdio (2014). Avui fa 10 anys de la victòria de la selecció catalana d'hoquei patins a Macau. Recollit de <https://www.ccma.cat/catrado/alacarta/catalunya-migdia-esports/avui-fa-10-anys-de-la-victoria-de-la-seleccio-catalana-dhoquei-patins-a-macau/audio/849947/>
- Catalunya Ràdio (2014). Fresno 2004: "Catalunya is not admitted". Recollit de <https://www.ccma.cat/catrado/alacarta/tot-gira/fresno-2004-catalonia-is-not-admitted/audio/858861/>
- Catalunya Ràdio (2014). La revolta dels estics. 4t Capítol. Recollit de <https://www.ccma.cat/catrado/alacarta/el-club-de-la-mitjanit/4t-capitol-macau-2004-la-revolta-dels-estics/audio/849401/>
- Catalunya Ràdio (2014). La revolta dels estics. 5è Capítol. Recollit de <https://www.ccma.cat/catrado/alacarta/el-club-de-la-mitjanit/5e-capitol-macau-2004-la-revolta-dels-estics/audio/849396/>
- Catalunya Ràdio (2014). La revolta dels estics. 6è Capítol. Recollit de <https://www.ccma.cat/catrado/alacarta/el-club-de-la-mitjanit/6e-capitol-macau-2004-la-revolta-dels-estics/audio/849395/>
- Catalunya Ràdio (2014). La revolta dels estics. 7è Capítol. Recollit de <https://www.ccma.cat/catrado/alacarta/el-club-de-la-mitjanit/7e-capitol-macau-2004-la-revolta-dels-estics/audio/849397/>
- Catalunya Ràdio (2014). La revolta dels estics. 8è Capítol. Recollit de <https://www.ccma.cat/catrado/alacarta/el-club-de-la-mitjanit/8e-capitol-macau-2004-la-revolta-dels-estics/audio/850070/>
- EFE. (29 / 3 / 2004). Niubó: "No nos pararemos en el hockey y el patinaje, queremos ir hasta el final en todo". Recollit de Libertad Digital: <https://www.libertaddigital.com/deportes/niubo-no-nos-pararemos-en-el-hockey-y-el-patinaje-queremos-ir-hasta-el-final-en-todo-1276218833/>
- Enciclopèdia.cat. (30 / 04 / 2013). *Cas Fresno*. Recollit de <https://www.enciclopedia.cat/ec-ee-5792.xml>
- Enciclopèdia.cat. (18 / 06 / 2019). *Jordi Camps*. Recollit de Enciclopèdia.cat: <https://www.enciclopedia.cat/ec-ee-2171.xml>

- Escudero, E. (14 / 12 / 2013). *Carlos Feriche, adiós sin perder un partido*. Recollit de ABC:
<https://www.abc.es/deportes/20131213/abci-feriche-adios-hockey-201312122027.html>
- Finestres, J. (Director). (2011). *Fora de joc* [Pel·lícula]. Recollit de
<https://www.youtube.com/watch?v=kLIFHebchUs>
- Gallén, C. (13 / 06 / 2019). *Hoquei sobre patins*. Recollit de Enciclopèdia.cat:
<https://www.enciclopedia.cat/ec-ec-7016.xml>
- Institut de la comunicació. (2005-2006). *Informe de la comunicació a Catalunya*. Bellaterra: Edicions UAB.
- Libertad Digital. (13 / 12 / 2013). *Feriche: "El tema independentista le ha hecho muchísimo daño al hockey patines"*. Recollit de <https://www.libertaddigital.com/deportes/mas-deporte/2013-12-13/feriche-el-tema-independentista-le-ha-hecho-muchisimo-dano-al-hockey-patines-1276506351/>
- Macau 10 Anys - Selecció catalana d'hoquei patins campiona del Mundial B* (2014). [Pel·lícula].
 Recollit de <https://www.youtube.com/watch?v=wJC3LAFJoLc>
- Maria Prat, S. S. (2008). *Política i esport*. Recollit de <http://saf-124-181.uab.cat/observatori/blocs/8/8.pdf>
- Martí i Castell, J., & Mestres i Serra, J. M. (2003). *L'oralitat i els mitjans de comunicació*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- Monzó, B. (1 / 10 / 2014). «Titi» Roca: «A la selecció espanyola, els jugadors no se senten espanyols». Recollit de Nació Digital - Osona:
<https://www.naciodigital.cat/osona/noticia/43337/titi/roca/seleccio/espanyola/jugadors/no/se/senten/espanyols>
- Noci, J. D. (2000). Las raíces de los géneros periodísticos interpretativos: precedentes históricos formales del reportaje y la entrevista. *Estudios sobre el mensaje periodístico* (6), 135-152.
 Recollit de <https://revistas.ucm.es/index.php/ESMP/article/view/ESMP0000110135A/12925>
- RAC1 (2020). La nit de Fresno. Recollit de <https://www.rac1.cat/a-la-carta/rac1-20-anys>
- Raúl Rioja, N. P. (10 / 10 / 2018). *Oleguer no fue el único: estos futbolistas también se negaron a jugar con España*. Recollit de Blogs El Mundo: <https://blogs.20minutos.es/al-contragolpe-futbol/futbol/2018/10/10/oleguer-no-fue-el-unico-estos-futbolistas-tambien-se-negaron-a-jugar-con-espana/>
- RFEP. (8 / 4 / 2003). *Entrevista a Antonio Martra*. Recollit de RFEP:
<https://fep.es/website/noticias.asp?idnoticia=131>
- Rivera, A. (15 / 04 / 2013). *Feriche: "Para el hockey patines sería lo máximo poder disputar unos Juegos"*. Recollit de Marca:
https://www.marca.com/2013/04/15/mas_deportes/otros_deportes/1366050480.html
- Santamaría Ochoa, C. D. (2011). *La entrevista periodística: ¿Género o herramienta?* Santiago de Compostela. Recollit de <https://dialnet.unirioja.es/servlet/tesis?codigo=41869>

- Simon, L. (25 / 11 / 2013). *"Fresno va ser un granet de sorra en el procés que estem vivint"*. Recollit de L'Esportiu de Catalunya:
<https://www.lesportiudecatalunya.cat/seleccions/article/696354-fresno-va-ser-un-granet-de-sorra-en-el-proces-que-estem-vivint.html>
- Terrats, J. (7 / 10 / 2011). *Carlos Feriche: «Somos catalanes, pero a la Generalitat no le interesamos»*. Recollit de El Periódico: <https://www.elperiodico.com/es/deportes/20111007/carlos-feriche-somos-catalanes-pero-a-la-generalitat-no-le-interesamos-1173714>
- Vidal i Castell, D. (2011). *Alteritat i presència. Contribucions a una teoria analítica i descriptiva del gènere de l'entrevista periodística escrita des de la filosofia, la lingüística i els estudis literaris*. Recollit de <http://hdl.handle.net/10803/4163>
- Vilaweb. (2005 / 11 / 2005). *Sabatino Aracu i José Luis Rodríguez Zapatero*. Recollit de vilaweb: <https://www.vilaweb.cat/noticia/1629423/20051124/sabatino-aracu-jose-luis-rodriguez-zapatero.html>
- Vilaweb. (1 / 10 / 2014). *Titi Roca: "De tots els jugadors amb qui he coincidit a la selecció espanyola, només un se sent espanyol"*. Recollit de Blocs Vilaweb: <https://blocs.mesvilaweb.cat/plataformaseleccions/?p=267961>

5. Annexos

5.1 La sentència del TAS

Tribunal Arbitral du Sport

Court of Arbitration for Sport

Arbitrage TAS 2004/A/776 Federacio Catalana de Patinatge (FCP) c. International Roller Sports Federation (FIRS), sentence du 15 juillet 2005

Panel: M. Bernard Foucher (France), Président; Prof. Massimo Coccia (Italie); Me Michele Bernasconi (Suisse)

Roller sport

Affiliation provisoire et définitive des fédérations auprès de la FIRS

Compétence de la FIRS

Violation de la procédure de vote

1. Une décision prise par le Comité Central d'une fédération sportive aux termes de laquelle un retrait du statut de membre provisoire est prononcé ne peut être contestée puisque le Comité Central est compétent pour revenir sur sa propre décision initiale en tout temps.
2. En revanche, une violation des statuts et des règlements d'une fédération est constituée par le refus d'organiser un vote à bulletin secret concernant une affiliation étant donné qu'il est de nature à modifier substantiellement l'issue du vote, et doit donc être annulée.
3. Compte tenu du principe de l'autonomie des fédérations sportives, il n'appartient pas au TAS de se substituer au Congrès pour décider du bien-fondé de la demande d'affiliation.

La FCP ("l'Appelante") est une association ayant son siège à Barcelone (Espagne) et dont le but principal est la création, le développement et la promotion des équipes catalanes de sports sur patins à roulettes, afin de participer à des événements sportifs internationaux ou autres sous les couleurs de la province espagnole autonome de Catalogne.

La FIRS est une association ayant actuellement son siège à Rome, Italie. La FIRS est l'organisme international, reconnu par le CIO, sous l'égide duquel sont officiellement organisées toutes les compétitions internationales de sports sur patins à roulettes.

Sur la base de l'article 3 des statuts de la FIRS en vigueur avant le Congrès de la FIRS du 26 novembre 2004, la FCP a déposé auprès des instances de la FIRS une demande d'affiliation à la FIRS.

A l'occasion de la séance du Comité Central de la FIRS du 26 mars 2004, celui-ci a accordé à l'unanimité à la FCP le statut de membre provisoire, au sens des dispositions statutaires précitées.

En vertu de cette affiliation provisoire, la FCP a pu inscrire et faire participer diverses équipes catalanes à des compétitions internationales organisées sous l'égide de la FIRS dès juillet 2004. Ainsi, l'équipe catalane de hockey a notamment disputé et remporté les championnats du Monde B qui se sont tenus à Macao en octobre 2004.

La fédération nationale espagnole de patinage à roulettes ("RFEP"), membre à part entière de la FIRS, a déposé le 25 mai 2004 un appel auprès du Comité Central de la FIRS contre sa décision prise en mars 2004 d'octroyer à la FCP le statut de membre provisoire de la FIRS.

Lors d'un vote à bulletins secrets, sans finalement entendre ni la RFEP, ni la FCP, les membres du Comité Central de la FIRS ont décidé, après débat et à la majorité, de retirer à la FCP le statut de membre provisoire qui lui avait été accordé à Miami en mars de la même année.

Aussitôt après avoir pris connaissance de cette décision, la FCP a formé un appel à son encontre auprès du Congrès de la FIRS, en vue de la réunion devant se tenir le lendemain.

Au moment du vote concernant l'affiliation de la FCP, il est avéré que 2 fédérations membres de la FIRS au moins ont demandé que le vote ait lieu à bulletins secrets.

Cette demande n'a toutefois pas été suivie d'effet, le secrétaire général de la FIRS ayant notamment invoqué que la majorité des membres, interrogés alors sur ce point, avaient exprimé le souhait que le vote n'ait pas lieu à bulletins secrets.

Il s'agissait en substance pour le Congrès de la FIRS de décider si oui ou non la FCP pourrait compter parmi ses membres.

La décision d'approbation de la position du Comité Central et de refus d'affiliation de la FCP a été adoptée par le Congrès de la FIRS, avec une majorité de 114 voix contre 8 voix opposées à la recommandation du Comité Central et 2 abstentions.

Le 14 décembre 2004, la FCP a déposé une déclaration d'appel au Greffe du TAS. Le mémoire d'appel de la FCP a été déposé le 4 février 2005. Dans sa déclaration et son mémoire d'appel, la FCP conclut à la recevabilité de son appel et, à titre principal, (i) à ce que la nullité des décisions prises par la FIRS à Fresno soit constatée et (ii) à ce que le statut de membre provisoire de la FCP lui soit restitué. Elle conclut également à ce que la FIRS soit condamnée à lui verser des dommages et intérêts fixés *ex aequo et bono*, et que les frais et dépens de la présente procédure soient mis à la charge de l'Intimée.

Par courrier du 18 décembre 2004 adressé au Greffe du TAS, la FIRS, sous la plume de son président alors en fonction Monsieur Ernesto Gonzalez Molina, a accusé réception de la copie de la déclaration d'appel qui lui avait été remise et confirmé l'acceptation, par la FIRS, de la compétence du TAS pour juger de cette affaire.

Selon courrier du 15 février 2005, la FIRS a indiqué au Greffe du TAS, sous la plume de son nouveau président Monsieur Sabatino Aracu, qu'elle réfutait désormais la compétence du TAS pour juger de cette affaire, précisant que Monsieur Gonzalez Molina, ancien président de la FIRS, n'avait pas les pouvoirs de prendre, au nom de la FIRS, la position exprimée dans le courrier précité du 18 décembre 2004 confirmant l'acceptation de la compétence du TAS pour juger de cette affaire.

Dans son mémoire de réponse déposé le 31 mars 2005, la FIRS conclut à l'incompétence du TAS pour juger de l'appel formé en l'espèce, et conclut à titre principal à son rejet et à la confirmation des décisions de la FIRS, ainsi qu'à la condamnation de la FCP aux frais et dépens de la présente procédure.

L'audience de jugement s'est tenue au siège du TAS, à Lausanne, le 27 mai 2005 (l'"Audience").

DROIT

Compétence du TAS

1. Selon l'Article R47 du Code de l'Arbitrage en matière de Sport (le "Code"), "[u]n appel contre une décision d'une fédération, association ou autre organisme sportif peut être déposé au TAS si les statuts ou règlements dudit organisme sportif le prévoient ou si les parties ont conclu une convention d'arbitrage particulière et dans la mesure aussi où l'appelant a épuisé les voies de droit préalables à l'appel dont il dispose en vertu des statuts ou règlements dudit organisme sportif".
2. En application de l'Article 2, alinéa 2 des statuts de la FIRS, celle-ci exige de tous ces membres qu'ils reconnaissent la compétence du TAS pour résoudre tous différends.
3. Au vu des arguments de l'Intimée, la question se pose de savoir si cette disposition statutaire doit s'entendre comme impliquant aussi la reconnaissance, par la FIRS elle-même, de la compétence du TAS.
4. Dans l'affirmative, il conviendrait de déterminer si la FCP, dans le cas présent et au vu de son statut particulier, pourrait sur la base de cette seule clause statutaire revendiquer à bon droit la compétence du TAS.
5. Ces questions ne méritent pas toutefois d'être approfondies. En effet, en l'espèce, la compétence du TAS a été expressément reconnue par la FIRS selon la lettre de son président du 18 décembre 2004.
6. La Formation considère que cette déclaration de la FIRS sous la plume de son président engage valablement celle-ci, nonobstant le courrier subséquent de son nouveau président en

date du 15 février 2005, et que les parties se sont ainsi trouvées liées par une convention d'arbitrage en faveur du TAS, dès lors que la FCP l'a entendue ainsi.

7. De plus, s'agissant d'un arbitrage international dont l'instance arbitrale a son siège en Suisse, les dispositions du chapitre 12 de la loi fédérale sur le droit international privé (LDIP) s'appliquent, notamment son Article 177 alinéa 1 selon lequel l'arbitrabilité d'un litige dépend de sa nature patrimoniale.
8. Cette condition d'arbitrabilité découlant de la LDIP est bien remplie s'agissant de l'appel formé en l'espèce par la FCP, le fait pour la FCP de se voir privée de la possibilité de faire participer des équipes catalanes à des compétitions internationales sous l'égide de la FIRS étant de nature à entraîner des conséquences de nature patrimoniale au sens de la jurisprudence, d'ailleurs très large, développée à ce sujet par le Tribunal Fédéral et par le TAS même (cf. CAS 2004/A/593, para. 33: "*a dispute is of a pecuniary nature if an interest of a pecuniary nature can be found in at least one of the parties*").
9. Pour le reste, l'appel formé par la FCP est recevable en la forme, ayant notamment été produit en temps utile devant l'autorité compétente.

Règles applicables

10. En matière procédurale, les règles applicables à la présente procédure sont celles contenues dans le Code.
11. S'agissant de la résolution du litige sur le fond, l'Article R58 du Code prévoit que "*[l]a Formation statue selon les règlements applicables et selon les règles de droit choisies par les parties, ou à défaut de choix, selon le droit du pays dans lequel la fédération, association ou autre organisme sportif ayant rendu la décision attaquée a son domicile ou selon les règles de droit dont la Formation estime l'application appropriée. Dans ce dernier cas, la décision de la Formation doit être motivée*".
12. En l'espèce, les parties n'ont pas choisi des règles de droit spécifiques dont l'Article R58 du Code commanderait l'application. En outre, selon l'article 1, alinéa 3 des statuts de la FIRS, celle-ci a son siège dans le pays où son président réside ou dans tout autre pays que le président proposerait et qui serait accepté par la FIRS.
13. La Formation note que cette dernière règle est pour le moins particulière, en tant qu'elle a pour conséquence que le siège de la FIRS est voué à être régulièrement déplacé, avec les incertitudes factuelles et juridiques que cela peut causer au regard de litiges ou de procédures pendantes notamment.
14. Or, de l'avis de la Formation, l'esprit du principe consacré par l'Article R58 du Code, tendant à l'application des règles du pays "*dans lequel la fédération, association ou autre organisme sportif ayant rendu la décision attaquée a son domicile*", est précisément de donner une certaine sécurité juridique.

15. Du fait que la présidence de la FIRS a plusieurs fois changé depuis les faits à l'origine de ce litige, l'application de ce principe aboutirait plutôt à faire naître des incertitudes. En tous les cas, la Formation considère que le droit du siège de l'association ayant rendu les décisions attaquées apparaît en l'espèce sans lien véritable avec l'issue du différend entre les parties.
16. Dans ces circonstances, la Formation appliquera au présent litige les règles de droit qu'elle estime les plus appropriées, au sens de l'Article R58 du Code. Ces règles sont constituées pour l'essentiel des principes généraux du droit applicables au sport (*lex sportiva*), telles qu'ils ont été dégagées dans des décisions antérieures du TAS notamment (ces principes incluent par exemple ceux d'équité et de fair-play, qui impliquent *inter alia* l'obligation de respecter des procédures équitables; voir notamment CAS 2002/O/410, p. 13, in REEB M. (éd.), Recueil des sentences du TAS III 2001-2003, La Haye 2004, p. 68 ss; CAS 98/200, in REEB M. (éd.), Recueil des sentences du TAS II 1998-2000, La Haye 2000, p. 65-66 para. 60-61 et p. 102-103 para. 155 ss).

Au fond

A. *Qualité de la FCP pour contester une décision de la FIRS et invoquer des griefs*

17. A la lecture du procès-verbal y afférent, le statut de membre provisoire de la FCP a été retiré à celle-ci par le Comité Central de la FIRS lors de la réunion du 25 novembre 2004 à Fresno.
18. Ce constat résulte d'ailleurs également des conclusions mêmes de la partie appelante, qui conclut notamment à la "restitution" à la FCP de son statut de membre provisoire de la FIRS.
19. En conséquence, au moment du dépôt de sa déclaration d'appel auprès du Greffe du TAS par la FIRS, celle-ci n'était ni membre provisoire, ni membre à part entière de la FIRS.
20. Il convient donc de s'interroger sur le principe même de la légitimité, pour la FCP qui pourrait être qualifiée de tiers en l'espèce, de pouvoir invoquer à bon droit de quelconques griefs relatifs à des décisions prises par une association telle que la FIRS, même si ces décisions produisent des effets à son égard.
21. Dans ce contexte, il ne paraît pas inutile de rappeler brièvement la séquence des événements les plus significatifs, tels qu'ils se sont déroulés, liés aux séances du Comité Central et du Congrès des 25 et 26 novembre 2004 et à leur influence sur les rapports entre la FCP et la FIRS.
22. Chronologiquement:
 - début novembre 2004, le président de la FIRS a adressé un courrier à la FCP (notamment), lui indiquant la procédure qui serait suivie à Fresno devant le Comité Central à propos de la question de son affiliation;

- lors de la réunion du Comité Central elle-même, contrairement aux indications contenues dans le courrier susmentionné, la FCP n'a pas été amenée (pas plus d'ailleurs que la RFEP) à s'exprimer sur son dossier et ses arguments;
 - au contraire, le Comité Central a indiqué alors à la FCP et à la RFEP qu'aucune décision ne serait prise avant le Congrès du lendemain, de sorte que les parties concernées pouvaient se retirer;
 - il s'est toutefois avéré que le Comité Central, au terme d'un débat animé, a finalement voté (à bulletins secrets) sur la question de savoir si le statut de membre provisoire de la FCP devait être maintenu ou non;
 - une décision retirant à la FCP son statut de membre provisoire fut prise, laquelle fut communiquée à la FCP, qui en a contesté la validité et qui a décidé d'en appeler au Congrès;
 - l'ordre du jour du Congrès contenait expressément la mention de la question de l'affiliation définitive de la FCP en qualité de membre de la FIRS;
 - à cet égard, avant le vote du Congrès, le secrétaire général de la FIRS a indiqué que les votants devaient décider s'ils acceptaient ou non les décisions ou recommandations du Comité Central, étant précisé que *"le vote affirmatif du Congrès à l'accord du Comité Central du jour précédent de retirer à la Fédération de la Catalogne sa condition de membre provisoire deviendra sa non acceptation définitive par le Congrès"*.
23. Le vote du Congrès, qui n'a pas eu lieu à bulletins secrets et avant lequel la FCP n'a pas été autorisée à s'exprimer, a approuvé la décision du Comité Central et refusé l'affiliation de la FCP à la faveur de 114 voix exprimées dans ce sens.
24. Il résulte du déroulement des événements tel que décrit ci-dessus que la FCP ne peut pas être considérée comme un simple tiers vis-à-vis de la FIRS. En effet, tant le fait que la FCP ait joui de la qualité de membre provisoire, que les assurances qui lui ont été données par la FIRS quant aux droits procéduraux qui lui seraient garantis, commandent de retenir que la FCP avait droit, lors des réunions de Fresno, à ce que les décisions prises à son égard par la FIRS respectent à tous le moins les principes généraux de la *lex sportiva*, en matière de procédure notamment.
25. En conséquence, la Formation considère que la FCP dispose d'une légitimité juridique suffisante pour invoquer des griefs visant à faire constater la nullité ou l'annulabilité des décisions litigieuses de la FIRS.
- B. *Régularité du retrait du statut de membre provisoire de la FCP par le Comité Central de la FIRS*
26. La partie appelante soutient notamment qu'en vertu des statuts de la FIRS, le Comité Central n'avait plus la compétence de retirer le statut de membre provisoire à la FCP après le lui avoir accordé, car il n'existait pas de base statutaire pour ce faire et le Comité Central aurait épuisé sa compétence en la matière au profit de la compétence générale du Congrès.

27. La partie appelante soutient en outre que ses droits fondamentaux, en matière procédurale notamment, ont été violés devant le Comité Central, ce qui impliquerait la nullité de la décision de retrait du statut de membre provisoire.
28. La Formation relève que, selon le système mis en place par la FIRS dans ses statuts, c'est au Congrès de la FIRS qu'il appartient de décider de l'acceptation finale d'une fédération ou association ayant présenté sa candidature. Cela est vrai tant dans l'hypothèse où le Comité Central a accordé au candidat le statut de membre provisoire, que dans le cas où le Comité Central s'est contenté de soumettre la candidature au Congrès.
29. Il résulte de ce qui précède qu'en cas de retrait par le Comité Central de la FIRS du statut de membre provisoire préalablement accordé à une association, comme ce fut le cas en l'espèce avec la FCP, le Comité Central demeure tenu de soumettre au Congrès la question principale de l'affiliation pleine et entière de cette association candidate.
30. De l'avis de la Formation, ce n'est que si le Comité Central, ayant décidé de retirer le statut de membre provisoire à une association candidate après le lui avoir préalablement octroyé, omettait au surplus de soumettre ladite candidature au prochain Congrès de la FIRS, que le Comité Central violerait les statuts de la FIRS en termes de délimitations des compétences respectives de ces organes.
31. En revanche, même sans base statutaire explicite, il convient de retenir que le Comité Central de la FIRS était habilité à revenir sur une décision – en l'occurrence la décision d'accorder à la FCP le statut de membre provisoire – entrant dans le champ ordinaire de ses compétences.
32. Dès le moment où la question plus large de l'affiliation pure et simple de la FCP en tant que membre de la FIRS a été soumise au Congrès lors de la séance du 26 novembre 2005, la Formation considère que les statuts de la FIRS ont été respectés par le Comité Central.
33. La Formation considère en conséquence que la décision du Comité Central de la FIRS du 25 novembre 2005 retirant à la FCP le statut de membre provisoire est valable.
- C. *Régularité de vote du Congrès de la FIRS avalisant la décision du Comité Central et refusant d'accepter la FCP en qualité de membre de la FIRS*
34. Ainsi qu'indiqué précédemment, le Congrès de la FIRS a le pouvoir suprême au sein de la FIRS et, notamment, la compétence finale sur toute question liée à l'affiliation d'un nouveau membre. Il s'agit d'une compétence discrétionnaire qui laisse au Congrès de la FIRS une marge d'appréciation très large.
35. En l'espèce, il appartient à la Formation de déterminer uniquement si les membres de la FIRS se sont vus soumettre la question de l'affiliation de la FCP de manière exacte et adéquate et si,

le cas échéant, lesdits membres se sont valablement prononcés dans le cadre de la procédure de vote qui a été suivie.

36. Du point de vue formel ou procédural, la Formation considère, après avoir examiné les moyens de preuve à disposition, que la question de l'affiliation de la FCP, qui figurait à l'ordre du jour de la réunion du 26 novembre 2005, a été correctement soumise aux membres du Congrès.
37. En particulier, il apparaît clair que les membres de la FIRS appelés à voter avaient compris ou étaient clairement à même de comprendre le sens de la question qui leur était soumise et, notamment, le fait qu'un vote affirmatif emporterait le refus d'affilier la FCP.
38. S'agissant de la procédure de vote elle-même, il convient en premier lieu de déterminer si les statuts et règlements de la FIRS ont été respectés s'agissant du droit de procéder à un vote à bulletins secrets.
39. L'article 13 des statuts de la FIRS indique que les élections de dirigeants de la FIRS ont lieu à bulletins secrets ("*Voting of officers of FIRS shall be by secret ballots*") et que les autres décisions sont prises en montrant les cartes de vote ("*Other decisions shall be made by showing voting cards*").
40. La réglementation applicable de la FIRS contient toutefois également des "*meeting regulations*", dont l'article 8 porte sur les votes et les élections. Selon cette disposition, tous votes et élections sont effectués en montrant les cartes de vote ("*Voting and elections shall be carried out by show of voting cards*"), étant précisé qu'une procédure de vote secret doit être suivie si deux membres au moins le requièrent ("*Secret voting shall take place when requested by at least two voting members*").
41. Selon la Formation, l'article 13 des statuts et l'article 8 des *meeting regulations* de la FIRS, dont les contenus respectifs sont potentiellement contradictoires, doivent être interprétés comme un tout.
42. Au vu de la lettre de ces textes, il paraît légitime de considérer, en vertu notamment du principe d'interprétation *contra stipulatorem* (cf. CAS 2003/O/466, para. 6.4, 6.19; CAS 2004/A/593, para. 33) que pour toute question soumise à un vote, et non seulement pour une élection d'un dirigeant, deux membres au moins ont le droit de demander qu'une procédure à bulletins secrets soit suivie.
43. En l'espèce, il est avéré que bien que deux membres de la FIRS au moins aient requis un vote secret, la procédure de décision relative à l'affiliation de la FCP n'a pas pris en compte cette requête.
44. La Formation considère que ce fait constitue une violation des statuts et réglementations de la FIRS applicables, étant précisé qu'il est notoire et indéniable que la procédure du vote secret est de nature à modifier substantiellement l'issue d'un vote, surtout lorsque la décision à prendre revêt un caractère politique.

45. Ainsi, pour cette raison déjà, la Formation parvient à la conclusion que la décision prise par le Congrès de la FIRS le 26 novembre 2005, tendant à refuser d'affilier la FCP, est viciée et doit être annulée.
46. Il n'y a pas lieu, compte tenu de ce qui précède, d'examiner plus avant la question de savoir si d'autres violations des droits procéduraux de la FCP furent commises à l'occasion du Congrès de la FIRS, au regard des principes de la *Lex Sportiva*.
47. Il n'y a pas lieu non plus de s'interroger, dans le cadre de la présente décision, sur le caractère bien-fondé ou non de la décision du Congrès, s'agissant de critères d'affiliation applicables.
48. En effet, la Formation estime qu'il ne lui appartient pas de se substituer au Congrès à cet égard.
49. Compte tenu du principe de l'autonomie de l'association, et même si celle-ci peut connaître certaines limites (voir, notamment, CAS 2002/O/410, p. 17 ss, in REEB M. (éd.), Recueil des sentences du TAS III 2001-2003, La Haye 2004, p. 68 ss), la Formation estime plus approprié de renvoyer la question au Congrès de la FIRS, conformément à la deuxième phrase de l'Article R57 du Code.
50. Il sera ordonné à la FIRS de prendre les dispositions utiles pour que le Congrès soit amené à se prononcer sur la question de l'affiliation de la FCP dans un délai raisonnable.
51. Tout bien considéré, la Formation fixera à 9 mois, depuis la date de communication de la présente décision, le délai maximal dans lequel le Congrès devra se prononcer.
52. La Formation précise qu'à l'occasion de ce vote, le Congrès de la FIRS devra se prononcer sur la question de l'affiliation de la FCP en appliquant les statuts et règles de la FIRS qui étaient en vigueur au 26 novembre 2004, ce afin de ne pas préteriter la position de la FCP par le jeu d'une modification ultérieure des règles en question.
53. A cette occasion aussi, il appartiendra à la FIRS de respecter strictement les garanties fondamentales de procédure que peut revendiquer la FCP, ainsi que des autres membres et de la RFEP notamment, en particulier le droit de ces parties intéressées à être entendues dans des conditions adéquates.
54. Dans l'attente du nouveau vote du Congrès et compte tenu du fait que la décision prise à Fresno par le Comité Central demeure effective, la FCP ne bénéficie pas des droits attachés au statut de membre provisoire de la FIRS.
55. Le Comité Central de la FIRS demeure bien évidemment libre, en fonction du délai dans lequel son Congrès pourra se prononcer de manière définitive sur la candidature de la FCP, de considérer à nouveau l'octroi de la qualité de membre provisoire à la FCP, si celle-ci le requiert.

56. Compte tenu des considérations qui précèdent, la Formation estime qu'en l'état les conditions applicables à l'octroi de dommages et intérêts à la FCP ne sont pas réalisées. La FCP sera donc déboutée de ses conclusions à cet égard, étant précisé que la partie appelante n'a en toute hypothèse pas établi à satisfaction l'existence d'un dommage et de sa quotité.

Le Tribunal Arbitral du Sport:

1. Déclare recevable l'appel formé par la FCP le 14 décembre 2004.
 2. Annule la décision du Congrès de la FIRS du 26 novembre 2004, en tant qu'elle porte sur la question de l'affiliation de la FCP en qualité de membre de la FIRS.
 3. Ordonne à la FIRS, soit pour elle son Congrès, de se prononcer à nouveau sur la question de l'affiliation de la FCP comme membre à part entière de la FIRS dans un délai maximal de 9 mois dès la date de notification de cette Sentence, en appliquant les règles qui étaient en vigueur lors du vote antérieur du 26 novembre 2004.
 4. Rejette l'appel de la FCP pour le surplus.
- (...)

5.2 Acta del Congrés extraordinari de la FIRS (12/02/2005) aprovant l'acta de Fresno i elecció de Sabatino Aracu com a nou president.

ACTA

DEL CONGRESO EXTRAORDINARIO DE FIRS CELEBRADO EN ROMA, ITALIA, EL DIA 12 DE FEBRERO 2005

1 - Apertura por el Presidente

El Presidente de FIRS, Sr. Ernesto González Molina, dio apertura al Congreso Extraordinario de FIRS, a las 10.20 a.m. del día 12 de Febrero de 2005, en la sede del Comité Olímpico Nacional Italiano (CONI) en Roma, Italia.

Ante todo, dijo que era para él una satisfacción y un honor presidir este Congreso Extraordinario. Dió las gracias a las autoridades del CONI y a la Federación Italiana por permitir que la FIRS celebrara esta reunión en la sede del CONI. Destacó la presencia de D. Isidro Oliveras quien, hasta el Congreso de Fresno, había tenido la responsabilidad de dirigir el destino de FIRS, para quién pidió un saludo y le invitó a dirigirse a la Asamblea.

El Sr. Isidro Oliveras se dirigió a los presentes dando las gracias al Sr. Presidente de FIRS, al Presidente de la Federación Italiana y de la Confederación Europea, Sr. Sabatino Aracu quien, dijo, será seguramente el nuevo Presidente de FIRS. El me invitó, dijo, y no dudé en acudir por dos razones: verles a todos ustedes de nuevo y resaltar y expresarles de nuevo, como hice en Fresno, mis más sinceras gracias por el trato recibido durante 15 años y segundo, porque no hay mejor forma de empezar con la nueva FIRS que teniendo el apoyo del antiguo Presidente. Vine a Roma a expresarle al Sr. Sabatino Aracu todo mi apoyo.

Como dije en Fresno a Ernesto González Molina y ahora a Sabatino Aracu, no necesita mis consejos, sabe hacer su trabajo, tiene experiencia y capacidad.

Dió las gracias a la Federación Española por haberle apoyado durante 15 años y deseó desde el fondo de su corazón lo mejor para Sabatino Aracu y Roberto Marotta. Tienen delante una tarea muy difícil pero conocemos su capacidad y tienen un muy buen Comité Central.

Verificación de Federaciones Nacionales presentes y su número de votos.

Los delegados entregaron sus credenciales para el Congreso y el Sr. Marotta, Secretario General de FIRS, confirmó la presencia de las siguientes 29 Delegaciones Nacionales, de las cuales 27 votaban, con un total de 98 votos.

1. Angola	2 votos	16. Macao	2 votos
2. Argentina	4 votos	17. Mexico	5 votos
3. Australia	5 votos	18. Países Bajos	4 votos
4. Bélgica	3 votos	19. Nueva Zelanda	5 votos
5. Brasil	4 votos	20. Polonia	2 votos
6. China Taipei	4 votos	21. Portugal	4 votos
7. Colombia	5 votos	22. España	5 votos
8. Chequia	3 votos	23. Suecia	2 votos

9. Ecuador	2 votos	24. Suiza (Hockey)	2 votos
10. Francia	5 votos	25. Suiza (Veloc. Art.)	3 votos
11. Alemania	5 votos	26. USA	5 votos
12. Gran Bretaña	5 votos	27. Uruguay	4 votos
13. Hungría	2 votos		
14. Israel	1 votos	28. Egipto	NO VOTA
15. Italia	5 votos	29. Estonia	NO VOTA

2 - Designación de escrutadores

El Sr. González Molina dió paso a la designación de escrutadores, quienes tendrían la responsabilidad de hacer el recuento de los votos requeridos para la elección de Presidente y Vicepresidente 1º de FIRS.

Entonces cedió la palabra al Secretario General Roberto Marotta y se nominaron los siguientes escrutadores:

Sr. Carmelo Paniagua - España
Sr. Leonel Brites - Brasil
Sra. Gonda Verbruggen - Bélgica

3 - Aprobación del Acta del último Congreso de FIRS celebrado en Fresno, California, Noviembre 2004)

El Sr. Marotta informó que todos los presentes ya tenían el Acta del mencionado Congreso y preguntó si alguien deseaba hacer algún comentario.

El Delegado de Macao pidió la palabra y subrayó que en el punto 12 hubo una intervención de los representantes de Macao y Andorra explicando la situación especial de estos dos territorios en lo que concierne a la nacionalidad y también fue sugerido por el Comité Central que se debería hacer una propuesta al próximo Congreso para considerar alteraciones a los Estatutos. Esto no constaba en el Acta y pidió que se incluyera, así como la recomendación del CC.

El Sr. Marotta aclaró que ese era un Congreso Extraordinario y no se podía hacer ninguna propuesta de alteración a los Estatutos. Tenían que presentar la propuesta al CC cuatro meses antes del próximo Congreso Ordinario.

El delegado de Macao dijo que sólo había solicitado que se incluyera en el Acta. En cuanto a la propuesta, dijo que la prepararían.

El Sr. Marotta dijo que enmendarían el Acta de acuerdo con su solicitud.

Pidió la palabra el delegado de España y dijo que en el punto 10 del Acta se decía que antes de proceder a las votaciones, el abogado de la Federación Española.... Aclaró que el Sr. Ignacio González no era el abogado, sino el delegado de la Federación Española, la FEP no tenía ningún abogado en Fresno.

El Sr. Marotta dijo que se enmendaría el Acta de acuerdo con su solicitud y preguntó si había más modificaciones que hacer.

Con las modificaciones de Macao y España se pasó a la aprobación del Acta.

El Acta se aprobó por unanimidad.

4 - Informe del Presidente

El Presidente Sr. González Molina inició su informe diciendo que a pesar del poco tiempo transcurrido desde el Congreso de Fresno, debía informarles que FIRS había recibido por parte del TAS de Lausanne la notificación de una apelación presentada por la Federación Catalana de Patinaje contra FIRS y la resolución del Comité Central ratificada por el Congreso de Fresno. Se habían tomado las precauciones necesarias, se había rechazado la demanda y nominado al jurado que tenía que representar a FIRS. A partir de la semana que viene, dijo, las nuevas autoridades de FIRS determinarán la defensa y medidas necesarias. Se había mantenido una posición equidistante de cualquier situación de carácter político, sólo se había contemplado el aspecto deportivo.

También quiso destacar brevemente algunos aspectos. Había transcurrido un ciclo donde varias personas de las que estaban presentes, entre las que se incluía, habían tratado con su experiencia y su trabajo conducir la FIRS. No era una situación fácil, estaban en presencia de un cambio. Dió las gracias a sus compañeros del Comité Central y de FIRS. Habían tenido puntos de coincidencia y de divergencia, pero esa era la función de los dirigentes. Hoy, dijo, FIRS quedará en manos de alguien que durante mucho tiempo viene acompañando los destinos del patinaje. Dió todo su apoyo a Sabatino Aracu, sabía de su capacidad y aseguró el éxito de su gestión, confiaba en él y le garantizó que todos estaban con él por el objetivo olímpico.

Eran sus últimas palabras delante de todos los delegados, les dió las gracias por su presencia, les dijo que era su amigo, tenían su apoyo incondicional y siempre estaría dispuesto a recibirlos para lo que necesitaran. Les deseó el mayor de los éxitos y mucha suerte.

5 – Informe del Vicepresidente 1º

Siendo el Vicepresidente 1º el Sr. Sabatino Aracu, candidato a la Presidencia de FIRS, se dejó su informe para el momento de la presentación de su candidatura.

6 – Informe del Secretario General

Tomó la palabra el Secretario General, Sr. Roberto Marotta quien dijo que haría un breve informe. Expresó su gratitud por el honor de tener la amistad de su Presidente Sr. Oliveras, quien le designó 15 años atrás para trabajar con él. Dió las gracias al Sr. Isidro Oliveras por la experiencia adquirida junto a él y dió las gracias al Sr. Ernesto González Molina por el trabajo hecho durante 40 años en el patinaje. Le conoció en 1969 y todos podían entender lo duro que fue su trabajo en aquellos años.

Entonces el Sr. Marotta habló sobre el Congreso de Fresno, en el cual se aprobaron los nuevos Estatutos y una enmienda presentada por el Sr. Strucksberg referente a las tasas de organización de los Campeonatos del Mundo. Decidimos que se cambiara la tasa en Francos Suizos a Dólares, pero en los Estatutos está escrito 30.000 \$, esto está equivocado y hay que cambiarlo por la cantidad de 45.000 F.S. por el cambio del día en Dólares, y 90.000 F.S. para el Hockey (Rogó a los presentes que efectuaran esta enmienda en la copia de los Estatutos que se les había entregado). El próximo mes recibirán la nueva versión de los Estatutos.

El Sr. Marotta hizo referencia al Comité Olímpico Internacional y la disciplina de Velocidad, y el sueño de todos de ser olímpicos. Explicó que se había enviado un cuestionario a las Federaciones de Patinaje, Karate, Squash, Rugby y Golf, éste se cumplimentó y se envió al CIO, se pidió que seleccionáramos una disciplina y el CC decidió que fuera Velocidad. Ahora el CIO nos pide un borrador del programa y, con el acuerdo del CC presentamos un programa muy corto. Competiciones con cuatro hombres y cuatro mujeres, sólo tres días, y se dio la opción de hacer Ruta o Pista. No se necesitan facilidades. Esto es sólo un paso. Ahora la Comisión para el Programa quiere comprobar nuestra disciplina y en Mayo estará en Corea en los Campeonatos de Asia. He pedido a Corea, dijo, que organice un muy buen Campeonato. En Julio 2005 en Singapur, el CIO decidirá los deportes para los Juegos Olímpicos del 2012. Nos espera un trabajo muy duro, hay que contactar con miembros del CIO y pidió a los delegados que contactaran los

miembros de sus CONS y les informaran que nuestra disciplina está en el CIO para ser seleccionada quizá para el programa olímpico.

Hizo referencia al problema con el TAS debido a la apelación de la Federación Catalana contra la decisión tomada en Fresno. Dijo que se designaría un abogado para que representara a FIRS en Lausanne.

También dijo que se estaba intentando llegar a un acuerdo con la World Federation of Sporting Goods Industries.

Se dió la palabra al candidato a Presidente Sr. Sabatino Aracu.

El Sr. Sabatino Aracu inició su intervención diciendo que hablaría en su lengua italiana en señal de respeto, ya que lo que se quiere expresar con el corazón es difícil hacerlo en otra lengua.

Agradeció a todos los Presidentes que le habían precedido, particularmente a su amigo Isidro Oliveras que durante tantos años había sido Presidente de FIRS. Le había invitado a participar en el Congreso porque era importante y parte de la historia de FIRS. Tenemos que ratificar una unión, dijo, una unión de diferentes ideas, pensamientos y países y tener energía para ser grandes en nuestro mundo. Permítanme, dijo, dar las gracias a los que trabajaron con él, el Sr. González Molina quien ha trabajado mucho por Sudamérica. Antes Sudamérica no era lo que es ahora. Le dió las gracias por su lealtad. En cuanto a Roberto Marotta, dijo que era Secretario General y que seguiría siendo Secretario General. Habían crecido juntos, había unión y amistad. Dió las gracias a Ani, quien ha trabajado sin estar en primera línea, por el trabajo hecho y por el que hará, ya que la querían cerca.

El mundo camina muy veloz, dijo, había que renovar y renovarse, era una responsabilidad. Será un Congreso histórico, dijo, no por las elecciones, sino porque tenemos la forma de tener un medio, un patín, que es algo que se puede considerar una revolución de enorme alcance. Hay guardias con patines, dependientes con patines. El mensaje es la evolución que estamos transmitiendo a través del deporte. De cara a los Juegos Olímpicos, imagínense una carrera de velocidad, o artístico, o hockey, lo que podría ser en televisión, sería un deporte muy popular. El patinaje es un deporte fácil de entender, es espectacular y tiene que ser más profesional. Ahora tenemos una posición importante en el seno del CIO, pero el camino es largo. Tendremos ayudas de la FIHP y del CONI para FIRS. No quiero culpar a nadie del problema de Catalonia, pero las reglas deben ser más claras para no dar lugar a varias interpretaciones. Los abogados prepararán unos Estatutos y Regulaciones perfectos e impecables y serán la garantía de todos. Tenemos que hablar el mismo lenguaje, tiene que haber una fuerte relación con los Comités Técnicos. La fuerza de FIRS tiene que volver a ser única, también entre las federaciones y las confederaciones. Debemos tener un patrimonio técnico al servicio de todos, formación en países. Todo esto puede ser fuente de desarrollo y trabajo para muchos, el patinaje puede ser una fuente económica.

Estoy aquí, dijo, para el objetivo olímpico. Entablaré una serie de relaciones, esta noche tendremos al Sr. Mario Pescante con nosotros en la cena de gala. En el futuro debemos organizar reuniones del CC coincidiendo con sesiones del CIO. Todo esto se ha empezado ya y muy bien, pero no basta.

En cuanto a las televisiones, debemos entrar en el mercado. Deseo que los países puedan ganar mucho con la organización de los Campeonatos del Mundo. Tiene que haber profesionales. Crearé la International Roller Promotions, que será un grupo de profesionales controlados por FIRS, personas que sepan mucho del mundo de la organización y la comunicación. Si buscamos dinero, organización, relaciones políticas, será más fácil encontrar televisión. Los Campeonatos del Mundo tienen que tener como objetivo el espectáculo, con eso demostraremos que los medios tienen que pagar.

Terminó diciendo que aceptaba la Presidencia de FIRS con humildad y entusiasmo porque quería ser Presidente de todos, con un objetivo primario, el olimpismo. Soy político y puedo decir que es cansado, dijo, pero es importante. Quiero ser el timonel de una nave que tiene un largo

camino por delante, pero tendremos éxito.

El Sr. Marotta dio las gracias al Sr. Aracu y se pasó a la votación.

Había 29 países presentes, de los cuales 27 tenían derecho a voto. El total de votos era de 98. Rogó a los escrutadores que tomaran nota y se pasó a las elecciones, por votación secreta.

Llamó a los delegados a votar, país por país y por orden alfabético, para la elección de Presidente de FIRS.

Después del escrutinio, el Presidente Sr. González Molina anunció con satisfacción que FIRS tenía un nuevo Presidente.

95 votos a favor
2 abstenciones
1 voto en contra

El Sr. Sabatino Aracu es el nuevo Presidente de FIRS.

Se pasó a la votación para la elección de Vicepresidente 1º de FIRS y el Sr. González Molina anunció que había dos candidatos:

Sra. Valerie Leftwich, de Australia
Sr. Ernesto Cajaravilla, de Uruguay.

El resultado del escrutinio fue el siguiente:

Sra. Valerie Leftwich 90 votos
Sr. Ernesto Cajaravilla 6 votos
2 votos nulos

La Sra. Valerie Leftwich es la nueva Vicepresidenta 1ª de FIRS.

El Sr. Roberto Marotta dio la nueva constitución del Comité Central de FIRS:

Presidente: Sr. Sabatino Aracu
Vicepresidenta 1ª y Presidenta Oceania: Sra. Valerie Leftwich
Asia: Sr. Yoshiro Noguchi
Africa: Sr. Nabih El-Alkamy
América: Sr. Carlos Orlando Ferreira.

Pidió la palabra el Presidente de la Federación de Portugal para felicitar al Sr. Sabatino Aracu como Presidente de FIRS.

El Sr. González Molina se dirigió a los delegados informando que había nuevas autoridades y que seguían tras un objetivo común, el olimpismo. Mostró su satisfacción a las nuevas autoridades y se puso a su disposición para lo que fuera necesario y permitir alcanzar el sueño olímpico. Trabajo y capacidad no les falta a las nuevas autoridades para alcanzar este sueño. Pidió permiso al Sr. Presidente para despedirse de todos. Dijo que en la vida hay momentos en que hay necesidad de descanso después de 50 años con ese deporte y era una satisfacción irse pidiendo al Presidente que agradeciera al CONI por la deferencia de dejarles utilizar su sede para el Congreso. Uno tiene la sensación de que ya es olímpico de programa. Pidió disculpas por si no había estado a la altura de las circunstancias, pero había códigos y lealtades que respetaba. Me retiro, dijo, con un abrazo y mi reconocimiento y dió las gracias por permitir acompañarles. Quedan en las mejores compañías, dijo, y tienen la capacidad de llevarnos al CIO y ojalá que yo lo pueda ver.

El Sr. Ferreira pidió la palabra y felicitó a los nuevos elegidos y les deseó el mejor de los éxitos para que nuestro deporte se encamine al olimpismo.

Dijo que quería que el Congreso reflexionara sobre un tema importante. Los Sres. Isidro Oliveras y Ernesto González Molina han construido durante muchos años un gran edificio, lo menos que este Congreso podía hacer era presentar una moción de honor y que los declararan Presidentes de Honor. El próximo Panamericano se hará en honor y reconocimiento al Sr. González Molina por su trabajo. Por lo menos uno de los Campeonatos del Mundo de este año debe ser en honor al Sr. Isidro Oliveras, por su voluntad, esfuerzo, dedicación en la construcción de este deporte.

Angola pidió la palabra y dijo que estaba contento de estar presente y que le gustaría disponer de los curriculums de los Sres. Aracu y Leftwich. Pidió ayuda al Sr. Aracu para el desarrollo de la modalidad en Africa. Dió las gracias.

Uruguay pidió la palabra y saludó a los dos electos y les deseó suerte y éxito. Sabía que eran personas de trabajo y capaces. Se sumó a la propuesta del Sr. Ferreira para homenajear a los Sres. Oliveras y González Molina. Eran dos amigos y dos grandes dirigentes.

Mexico felicitó al nuevo Presidente y secundó la propuesta del Sr. Ferreira.

El Sr. Marotta anunció los votos por aclamación. **La moción del Sr. Ferreira fue secundada por Mexico y Uruguay para nombrar a los Sres. Oliveras y González Molina como Presidentes Honorarios de FIRS.**

La moción fue aprobada.

El Sr. Marotta anunció que el Congreso de FIRS 2005 de Roma, Italia, había finalizado.

El Sr. González Molina declaró el Congreso finalizado a las 12.00 agradeciendo la presencia de los delegados.

=====

5.3 Recomanació de vot del Comitè Central per a l'Assemblea de Roma

Roma, 13 de Octubre de 2005

A todas las Federaciones Nacionales FIRS

Estimado Señor Presidente:

Congreso Extraordinario FIRS Roma 2005- No admisión de Catalunya como nuevo miembro FIRS

Con referencia al Congreso Extraordinario arriba mencionado y sobre todo el punto 5 concerniente una nueva votación para establecer la no admisión de Catalunya como federación autonómica de FIRS, estamos obligados a subrayar la recomendación del Comité Central FIRS ya expresada en Fresno (EE.UU.) el 25 de Noviembre de 2004.

La solicitud presentada por la Federación Catalana no se puede aceptar teniendo en consideración el hecho de que concierne a una Región de un País ya representado dentro de FIRS, desde su constitución, la Real Federación Española de Patinaje.

Es evidente que la abertura a la afiliación de federaciones regionales llevaría a un aumento sin control de federaciones que se encontrarían a competir contra otras representativas regionales de su País.

Todo esto en abierta oposición a la Carta C.O.I. Hay también que tomar en consideración que dicha eventualidad podría ocurrir en su País también con importantes consecuencias.

El ex- Presidente FIRS, Catalan, ha apoyado y continua a apoyar la afiliación autónoma de su Región con iniciativas que, además de haber causado importantes daños económicos a FIRS, continúan a empeñarnos para nuestra tesis que todas las federaciones afiliadas pueden claramente comprender. Además, unos emisarios de la Federación Catalana están visitando varias federaciones nacionales preguntando un voto en apoyo de Catalunya y ofreciendo una colaboración no muy clara.

La Federación Catalana goza de recursos financieros colocados a su disposición por el Gobierno Catalan, tratando de ganar esta batalla que llevaría a la abertura de una puerta a seguir también por otras disciplinas deportivas. Estimamos que el acuerdo a una tesis se obtenga con el respeto de la reglas y lógica y no con bonus económicos. Estimamos que el acuerdo no se pueda comprar. Estimamos que la asistencia financiera del Gobierno Catalan y el comportamiento de la Federación Catalana sean para crear un problema político más que para promover nuestras disciplinas. En

efecto, si la Federación Catalana quiere ayudar la promoción de los Roller Sports podría entregar sus recursos económicos a FIRS tramite la Real Federación Española de Patinaje.

Tenemos además que recordar que el ex Presidenet ha dejado la FIRS en una critica situación de deudas y sin ningun recurso económico, no obstante FIRS hubiera tenido a disposición en el tiempo pasado un fondo patrimonial que ha resultado completamente desaparecido.

FIRS, gracias al apoyo económico y logistico de la Federación Italiana, a la contribución económica de los cuatro Comités Técnicos y a la contribución personal del actual Presidente, está haciendo frente a las deudas dejadas por la precedente gestión y está trabajando en la búsqueda de sponsors para la promoción de nuestras disciplinas en todo el mundo.

Esperamos que todos Ustedes garantizarán su acuerdo a la decisión FIRS establecida por su Comité Central dentro del cual, como Uds. saben, están representados todos los continentes y todas las disciplinas con sus Presidentes.

Agradeciéndoles por su atención y a la espera encontrarles en Roma el 24 de Noviembre de 2005, aprovechamos la ocasión para saludarles atentamente,

Dr. Roberto Marotta
Secretario General

Hon. Sabatino Aracu
Presidente

5.4 Carta de la FIRS amb els requisits d'entrada a l'Assemblea de Roma

FEDERATION INTERNATIONALE de ROLLER SPORTS

CARTA CERTIFICADA

Prot.13/FIRS Roma, 8 de Novembre 2005

A todas las Federaciones Nacionales afiliadas a FIRS
Copia: Comité Central

Estimado Señor Presidente:

Re. **CONGRESO EXTRAORDINARIO FIRS**
Roma (Italia) 24 de Noviembre 2005 10h00
Complesso dei Dioscuri, Via Piacenza 1- Roma

Con referencia a nuestra convocación oficial del arriba mencionado Congreso enviada el pasado 23 de Agosto, por la presente le comunicamos que la sala ha sido cambiada por causas de fuerza mayor y la nueva sede será la arriba mencionada.

Aprovechamos esta oportunidad para recordarles que:

1. Se recomienda llegar a la sede del Congreso (Complesso dei Dioscuri, Via Piacenza 1) en taxi puesto que este edificio se sitúa cerca del Palacio del Quirinale, residencia del Presidente de la Republica Italiana , y el estacionamiento es muy difícil.
2. Para un control rápido y facil de las credenciales y poderes de los Delegados, estas operaciones comenzarán a las 08h30 del 24 de Noviembre en Complesso dei Dioscuri.
3. Los Delegados deben presentar un documento de identidad de arreglo con el Estatuto FIRS art. 11 punto 5 " Antes de la apertura del Congreso, los delegados entregarán al Secretario General sus CREDENCIALES de las Federaciones Nacionales, Asociaciones o Confederaciones Nacionales que ellos representen. Cada delegado debe ser miembro de la Federación Nacional, Asociación o Confederación Nacional que representa y ser ciudadano del País de su Federación, Asociación o Confederación Nacional".
4. Los Delegados tomarán asiento en el área a ellos reservada de la sala y podrán ser acompañados por un asesor que no tendrá derecho de palabra.
5. Por lo que se refiere al pago de las cuotas de afiliación FIRS, la documentación de la Secretaría FIRS se considerará válida.

Para evitar objeciones, se invita a los Delegados a llevar consigo copia del correspondiente pago de las cuotas 2005 y/o de los años precedentes.

6. La Federación Italiana tiene el agrado invitar a todos los Delegados a un cocktail de bienvenida el 23 de Noviembre a las 19h30, con Ceremonia de Inauguración de los Mundiales de Patinaje Artístico a seguir, en Palalottomatica de Roma EUR, Piazzale dello Sport, sede de los Mundiales.

A la espera encontrarle en Roma, aprovechamos la ocasión para saludarle atentamente,

Dr. Roberto Marotta
Secretario General

Hon. Sabatino Aracu
Presidente

5.5 Calendari de partits de les jornades 3, 4 i 5 de la temporada 2004-05 de l'OK Lliga

Jornada 3 - 12/10/2004				
12/10/2004	12:00	 F.C. BARCELONA-SORLI DISCAU	 C.E. NOIA FREIXENET	4 - 1
12/10/2004	12:30	 RONCATO PATÍ VIC	 ENRILE P.A.S. ALCOY	4 - 5
12/10/2004	12:30	 ASTRALPOOL MAÇANET	 VILANOVA L ULL BLAU	6 - 3
12/10/2004	12:30	 CELTA VOLTREGÀ	 HORMIPRESA IGUALADA H.C.	4 - 4
12/10/2004	12:30	 CEMEX TENERIFE	 VIVA HABITAT BLANES	0 - 1
12/10/2004	12:30	 AISCONDEL VILA-SECA	 ALNIMAR REUS DEPORTIU	1 - 2
12/10/2004	12:30	 C.H. LLORET	 ICG SOFTWARE LLEIDA	3 - 0
12/10/2004	18:00	 H.C. LICEO VODAFONE	 CYSUGAL VIGO STICK	3 - 1
Jornada 4 - 15/10/2004				
01/11/2004	19:30	 C.E. NOIA FREIXENET	 RONCATO PATÍ VIC	4 - 1
10/11/2004	21:30	 VIVA HABITAT BLANES	 CELTA VOLTREGÀ	2 - 1
16/10/2004	21:30	 ALNIMAR REUS DEPORTIU	 H.C. LICEO VODAFONE	3 - 0
17/10/2004	12:00	 ENRILE P.A.S. ALCOY	 C.H. LLORET	3 - 0
17/10/2004	12:00	 CYSUGAL VIGO STICK	 CEMEX TENERIFE	0 - 4
27/10/2004	21:00	 VILANOVA L ULL BLAU	 F.C. BARCELONA-SORLI DISCAU	1 - 2
27/10/2004	21:30	 ICG SOFTWARE LLEIDA	 AISCONDEL VILA-SECA	3 - 6
28/10/2004	21:30	 HORMIPRESA IGUALADA H.C.	 ASTRALPOOL MAÇANET	4 - 1
Jornada 5 - 22/10/2004				
02/11/2004	19:15	 F.C. BARCELONA-SORLI DISCAU	 HORMIPRESA IGUALADA H.C.	5 - 0
02/11/2004	21:30	 C.H. LLORET	 AISCONDEL VILA-SECA	6 - 3
04/11/2004	21:30	 CELTA VOLTREGÀ	 CYSUGAL VIGO STICK	3 - 2
09/11/2004	21:30	 RONCATO PATÍ VIC	 VILANOVA L ULL BLAU	3 - 1
12/12/2005	12:30	 CELTA VOLTREGÀ	 CELTA VOLTREGÀ	-
17/11/2004	21:30	 ASTRALPOOL MAÇANET	 VIVA HABITAT BLANES	2 - 1
23/10/2004	18:00	 CEMEX TENERIFE	 ALNIMAR REUS DEPORTIU	2 - 2
23/10/2004	18:00	 H.C. LICEO VODAFONE	 ICG SOFTWARE LLEIDA	4 - 5
24/10/2004	12:30	 ENRILE P.A.S. ALCOY	 C.E. NOIA FREIXENET	3 - 6

Font: www.hockeypatines.fep.es